ЕЛМА

НЕОБЯТНОТО ПРОДЪЛЖАВА ДА ГОВОРИ

ОСИЯНИЯ

(ЕДИНЕНИЯ, ХОЛИЗАЦИИ)

КНИГА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

СЪДЪРЖАНИЕ:

1253.2010.05.21 Второто посвещение – Смирението.....11104
1254.2010.05.28 Обещаните сънища.....11179
1255.2010.06.22 Указания за разпространение на Новопсалмите.....11184
1256.2010.07.16 Любов без ревност и любов без закон.....11188
1257.2010.10.28 Сертификат за съвършена обич.....11208
1258.2010.12.22 Пак за програма "Матриадор".....11215
1259.2011.01.06 Честит рожден ден!.....11219
1260.2011.02.11 Функционер и Ученик.....11221
1261.2011.03.03 Предозиране на розовото.....11230
1262.2011.04.21 Добрата молитва.....11242
1263. 2011.04.23 Кукуригуу!.....11275
1264.2011.04.23 Желязната талпа.....11282
1265.2011.04.23 Гълъбицата.....11291
1266.2011.04.23. Кога се става равнобожествен.....11311
1267.2011.04.23 Струна от гореща любов.....11320
1268.2011.04.23 Вселена през пора.....11314
1269.2011.04.24 Омайниче.....11318
1270.2011.04.25 Тор и глина.....11331
1271.2011.04.26 Пак за Христовото съзнание.....11343
1272.2011.04.30 Носителката на нолдрон.....11349
1273.2011.05.15 Слонското око и Окото на Господа.....11354
1274.2011.05.22 Пак опит със сурово жито.....11357
1275.2011.05.30 Шансът на илухимите.....11362
1276.2011.06.05 Коментари към една книга.....11365
1277.2011.06.25 Холивселена и холмир.....11387
1278.2011.07.16Тази голяма секта.....11393
1279.2011.07.20 Верният в малкото.....11396
1280.2011.09.01 Моментът настъпва.....11397

21.V.146(2010)
София - Изгрев

ВТОРОТО ПОСВЕЩЕНИЕ - СМИРЕНИЕТО

11:08:14

*Днес в интернет бе открита още една уникална художничка – американката Evelyn De Morgan (30.08.1855 – 2.05.1919), съпруга на друг известен майстор на красотата – William De Morgan. Една от картините ѝ, с която започва настоящата книга, изобразява с абсолютна интуиция и точност основни идеи от осиянията на Елма: на първо място тот-началото на Христос, като син на Отца (алената му дреха в случая и заглавието на картината ("Червеният Кръст",1918). Очевидно, тя прави директна връзка между Христос и Червения кръст, като световна хуманитарна организация, основана от Бялата ложа на Земята. Случайно или не, основателят на Червения кръст Жан Анри Дюнант го създава само един месец и нещо след раждането на Учителя Петър Дънов в България – за това е разказано по-долу. На картината виждаме и любовта и смирението на богините от атмическия свят – Влюбените, Обожателките, Космическите Жени и Любими или **Дъгите Небесни,** - ако можем да направим такава връзка с осиянията на Елма. Защо са нарисувани точно с **дъги**, защо крилата им са също червени? Защо над Христа са изобразени два женски ангела, които не искат да се докосват до Него като другите, а само се молят и изпитват **духовни** възторзи? Това, че са **над** Него в картината, не е ли също символ – че са духовни, а не Божествени? Кой се стреми само нагоре и не копнее за физическо докосване? Разбира се, този импулс е също велик и прекрасен и има своето място в Пътя на душата, но женските ангели, които прегръщат тъй нежно Исус в тази картина, не са ли от друг свят – светът на Божественото? А на какво са символ кръстовете най-долу? Не си ли спомняме думите на Едного, Който казва: "Аз не съм видял нито един случай в историята на вселената някой да е отблъснал Любовта и да не е умрял".*

*По този повод се роди импулсът да се измоли от Източника осияние за Второто Посвещение на Смирението, което изисква не само духовен, но и **физически** контакт с Господа и апостолите. То е израз и на абсолютната чистота и невинност на съзнанието, приемане на Докосването и жаждата за Докосване като връх на най-високото целомъдрие и Божествена девственост. И наистина, Христос в случая изразява мисията Си като "Червения кръст" на*

*Битието – Спасителят. За разлика от духовното, което обикновено се самоосъществява чрез дистанция, самосъхранение и индивидуално съвършенство, Божественото се проявява със **степените на саможертвата**. Сам Иисус в този шедьовър на Евелин де Морган дава пример за саможертва: духовното в него може да не иска да го докосват, но Божественото се смилява и разрешава това. Вижда се с какво щастие и упоение Дъгите Небесни искат да се докосват до Него и да Го милват – да приласкават и бъдат приласкани. Имаме осияние "Докосване и мекота", очертаващо полюсите на Божествения свят: Чистотата и Любовта, Бялото и Аленото – Великата Мартеница. Колкото и да е странно, истинската чистота, т.е. Божествената, се изразява с нужда и жажда за докосване – **физическо** докосване до Божественото. При духовното, както го разбират много хора и ангели, няма такъв стремеж – на него му стига дистанцията. На практика, Докосването е белег за постигнато Второ Посвещение, в резултат на което се явява Вторият Лъч над главата на ученика – Смирението.*

Смирението иска да се докосва и като нужда от чистота, и като нужда за самоотдаване. Гордостта най-често реализира социална и физическа дистанция, но това не ѝ пречи да допуска в аурата си същества от по-ниска еволюция, когато се афектира или започне да компенсира подсъзнателно. В руската класика има разказ за една горда съпруга от аристокрацията, която излиза и се отдава на първия срещнат на улицата, понеже честолюбието ѝ е наранено от друг мъж. В Тесния път обаче (Вътрешната Сфера на Пентаграма) има строго изискване да не се докосваме до същества, които не са страдали достатъчно и нямат изграден Вкус и Разпознаване.

*С това осияние, ако дойде, се надяваме да бъде отговорено и на въпроса на една приятелка за вселяването и раждането на духовни и Божествени деца. В края на краищата, темата за Докосването е половината Божествен свят, тъй като от нея зависи какви деца ще раждаме в космоса. Които не се докосват физически до телата на хората с душа, мислейки си, че са това нещо нечисто, също плодят същества в Битието, но небожествени - същества, обречени да се върнат в Небитието. Проблемът е в това, че порожденията им неизбежно ги завличат там, за да отремонтират невежеството и гордостта си; най-малкото – страха си. За чистотата на Докосването и абсолютната необходимост от него свидетелствува и случаят с Христос и жената, която се е допряла до дрехата Му и се излекувала от кръвотечение, както и срещите на някои деца и по-възрастни хора с Него на Земята, само за да се докоснат до Господа. Скоро след това те си заминават в другия свят, понеже целта е постигната - няма за какво друго повече да стоят тука. Учителят е позволявал да Му целуват ръка. Това подпалва над готовите Втория Лъч – Лъча на Смирението. Тук няма да разискваме известното Му твърдение, че Бог говори само на тези, на които е говорил Господ, а Господ говори само на ония, на които е говорил Учителят. Със същата сила важат и думите Му, че Учителят говори само на онези, на които са говорили Ученици. Но говоренето не е всичко: то е обект на Първото Посвещение - Вярата. За Второто се иска **близост на аурите, общ живот, Докосване**. Не само духовно, а и физическо. Въвеждането в него - Първото Изпитание за Второто Посвещение - е напускането на симпатиите и*

*близките и на досегашните обстоятелства и тръгването след Учителя буквално, **физически**. Ако не стане това незабавно, значи човек има външен или вътрешен магнит към нещо друго, по-предпочетено от Бога. Рибари, земеделци, фарисеи, обвързани, умници, митари, светии, грешници – щом като оставят мигновено хората и нещата, с които са били свързани, и тръгнат след Господа, помагат на Делото Му много повече от всички други. Казано е: "Както на Небето, така и на Земята" А ние? - Молим се с тази молитва, но не изпитваме импулс да последваме незабавно и без замисляне Учителя на всички Учители и най-близките до Него.*

Нека отбележим: 1864 година, когато се е родил физически Учителят последния път като Петър Дънов в България, е забележителна с още два факта:

***1.Елена Петровна Блаватска** през 1864 година обикаля цяла България за своите духовни и етнографски изследвания. По същество, тя е изиграла ролята на един от Влъхвите, които разпознават къде се е родил Господ на Земята. С физическото си преминаване през нашата територия, тя се доближава максимално до аурата на Учителя не само духовно, но и физически, и така получава Второто Посвещение.*

2. През 1859 г. в Северна Италия се води битката при Солферино, където французи и италианци се бият срещу австрийците. Там има и един швейцарец - Jean Henri Dunant (1828-1910), - който е знаменит с това, че оказва първа помощ на ранените войници от двете страни. През 1862 г. се публикува неговият "Спомен от Солферино", в който той призовава международната общност да организира във всички страни хуманитарни организации за помощ. Това води до основаването на Червения кръст на 22 август 1864 г., съгласно условията на Женевската конвенция от същата година, задължаваща всички подписали я държави да се грижат за ранените във войните, независимо дали са врагове или приятели. Всъщност, всяка участваща страна създава своя организация на Червения кръст, като всички такива организации са обединени от международен секретариат. През 1901 г. Дюнан е награден с първата Нобелова награда за мир.

Всъщност, фактите не са само два, а много повече. Както в един фантастичен разказ бе проследено кои хора са се родили, проявили или са си заминали по време на Тунгуския метеорит през 1908 г. като "екип" на Венно, за да спасят Земята от гибел, така и сега бяха открити в интернет някои от

личностите от "екипа" на неговия Учител. Това обаче ще оставим за накрая, тъй като сега трябва да питаме Елма има ли да ни каже нещо.

11:41:56

- Цялото се отличава с Докосване и Мекота. Това не е тайна за никого. Линията между тях се вие като безкрайна плетеница или е напълно права, в зависимост от любовта на съществата към Бога. При някои дори не е права, но точка: родили са се готови с Божествено съзнание. При тях Докосването е Чистота и Чистотата е Докосване. Който поставя дистанция между тях или се мотае безброй еони в Небитието, докато ги свърже, Бог също се "мотае" и не му отговаря, оставя го на произвола на съдбата. Всъщност, Съдбата не си позволява произволи: тя е по-точна от всичко познато и непознато на света. Само хората са си въобразили, че Съдбата си играе от жестокост или нехайство, от скука. Съдбата е елохим, най-верен съратник и инструмент на Бога. Тя се бори да ни спъне, когато увеличаваме дистанцията между Докосването и Мекотата – между Чистотата и Любовта.

Че докосването е Чистота, това се вижда в цялата природа. Което не се е докоснало, почернява, остарява и се разлага. Има и смърт чрез допиране, но допирането няма нищо общо с докосването. Допирането е случаен или порочен акт, породен от нисък вкус или проклетия. И недопирането е от ада, когато ражда смърт - понеже има и човешко, и ангелско допиране. Това още не е докосване – не е Божествено. Това допиране се дължи на родовите чувства или на желанието за лично удоволствие. Не че те са непотребни – и те държат скелето на Космоса, - но това е временното скеле, което скоро се демонтира. То е необходимо, само за да се построи Зданието. Така че има разлика между Космос и Мироздание. Космосът е ***скелето*** *на Мирозданието – той периодически се създава и разрушава. В Мирозданието остават само Божествените същества: тези, при които Докосване и Мекота са в една точка. И най-нищожната права между тях ги държи още на скелето – да пол-*

зват разните мазалки и тупалки... Майсторът показва, а после стои отстрани и гледа: има ли някъде неравности в стената, пада ли някъде мазилка. Ако водата ви е малко, нямате Мекота; ако пясъкът не достига – Чистотата ви е малко. Не че и водата не носи Чистота, но това става, само когато постоянно тече. Не че и пясъкът не добива Мекота, но това става след като е страдал милиони и милиони години и от скалà се е превърнал в меко и приятно крайбрежие. Майсторите майсторят само с такъв пясък и само с вода, която е готова да се смеси, да се омърси. Който иска да е извор и да си стои нависоко, това е друга роля – първозданна. При такива ***ти*** *ще идеш, те няма да се помръднат от мястото си. Ако искаш да се напиеш с чиста вода, ще вървиш с векове и много километри. Рече ли обаче изворът да дойде до тебе, той се смирява и се превръща в река.* ***Ето*** *тайната на Второто посвещение – Посвещението на Смирението! Смиреният е готов да изгуби първозданната си чистота, за да даде живот и щастие на други. По пътя си той се смесва с абсолютно всичко и всички, прониква даже в прокълнатите организми и в отход-ните води. Никой обаче не може да го спре да се вър-не горе, когато е дошъл моментът да се изпари. При дестилацията, ти отново добиваш Божествената си чистота, но си готов моментално пак да почнеш да я губиш, понеже не можеш да търпиш стонове.*

Всички същества от Извора до Морето стенат за Чистота и Любов, понеже са лишени от тях. Без тях те изсъхват, издъхват, умират. Който спре да тече надолу, той също е умрял. Има извори, които се страхуват да не се оцапат. Тогава Бог ги дръпва навътре в земята – няма смисъл от тяхното съществуване. Ще стоят в подземията на вселената, докато добият чувство за милост – чувство за Смирение. Всички хора и ангели в гробищата, всички умрели богове даже, са дръпнати от Бога обратно в Земята, понеже са се уплашили или са се възгордели. А живата вода, която е минала през какво ли и кого ли не, се връща горе при Бога, обогатена с познание и

огромно щастие. Тя се е отказала от духовното щастие на дистанцията и е слязла да раздава щастие на нямащите, не на имащите. Предизвиквайки безброй щастия у лишените и нещастните, тя отнася есенцията им в душата си и я подарява на Бога. Бог разпределя тази есенция из цялото Битие – да бъдат съществата още и още по-щастливи. Който не иска да слезе физически до лишените и умира-щите, той си остава горе, но скоро блатясва и изчезва.

Така че, не слушайте блатясалите философии на блатясалите същества. Те ги фабрикуват миг преди да изчезнат, а вие ги взимате за истински. Бъди вода, която се оцапва; бъди пясък, по който стъпват щастливи и нещастни. Не бъди остра скала, на която някой да се пореже. Когато порязваш с реплика, аргумент или дистанция, ти ставаш само за алпинисти, не за ранени. Щом си алпинист или харесваш само алпинисти, Бог също те обича, но по тебе ще има много загинали, ще се белеят кости. Щом си отказал вода и топлина, щом си отказал спасение, ти си от треньорите на Съдбата. Бог също ти намира работа, но ще бъдеш далечен, самотен и нещастен. И ***това*** *е Път, и* ***това*** *е Щастие, и* ***това*** *е Съдба – главата ти ще стига до звездите. Ще те впечатляват и звездите между хората, а не охкащите и страдащите. Щом си родѐн за алпинист, а не за милосердна сестра и лекар, стой си на мястото - мястото ти е там. И* ***ти*** *ще събираш щастия и възторзи, но само от тия, които се осмелят сами да дойдат при тебе.*

Любовта не е нито път, нито скалà, нито връх. Те съществуват и се издигат в нея, но реализират смърт, дистанция. Произвеждат и живот – карат съществата сами да се движат, не да чакат някой милостив да дойде. Така че всичко е от Бога и за Бога, когато сме верни на ролята си, на естеството си. Но Допирането и Докосването са две противоположни вселени, които трябва да се познават. Когато допирът се задвижи, се ражда магнетизмът, тръпката. Така идват плътските деца и духове. Когато има докосване, сърцето има нужда да те раздвижи и да

*превърнеш докосването в **галене**. Галенето не е като "търкането" – там живее душата на Вечността. Който иска да го галят и да гали, той ражда ангели, духовни същества. Те ще търсят вярност на своите си и към своите си.*

*Но има и нещо над допира и докосването – това е **сливането**. При сливането ти си едно с Бога и най-вътре в Бога, понеже се сливаш не от претенция, а от милост. Тогава сливането се съпровожда от **милване**: раздаваш любовта като **милост**. Не искайте милост от съществата на тръпката, които раждат плътски деца. Не искайте милост от съществата на претенциите, понеже те раждат само ангели. Не искайте милост и от Божествените същества, понеже това е немислимо: милостта не се иска, а се раздава. **Сами** лейте милост и милване – и Бог ще ви се отблагодари. Затова сме казали: Мъдростта говори със звездите, Любовта говори с планетите.*

***Тръпка, обгалване и обмилване** – ето пълният комплект на Тройните Същества, които постигат смърт чрез безсмъртие. Които са още по пътя, те се стремят към безсмъртието. С тръпка и галене, то се постига. Но чрез милването и сливането слизаме отново в смъртта, за да надарим смъртните с милост и безсмъртие. Тази мъдрост може да ви изглежда непонятна, но питайте безсмъртните колко са нещастни! Безсмъртният копнее за смъртта, както смъртният за безсмъртието. Затова безсмъртният **слиза** при тебе, а ти трябва да **идеш** при безсмъртния.*

*За тайната на Морея – Планината на Смирението – не бива много да се говори. На несмирения не говорѝ за смирението: той ще те набеди че го провокираш, че **искаш** нещо от него. Той подозира, съмнява се в твоята чистота, нащрек е с философията ти. Бъди любезен и добър с него, но се пази от ръбовете му. Ръбатите трябва да се търкат с ръбати, за да се оронят с течение на вековете. Когато легнат в нозете ни като пясък, когато пясъкът се нагрее от слънцето, приеми от тръпката им, влез в морето да те погали; излез от него, за да помилваш някого.*

*Затова има познати и приятели. Приятелите живеят в **ятото** си. Това е **преддверието** на Второто Посвещение, а **излизането** от него е възкачване на Планината. Там пак ще живееш в тесен кръг – при Мъдреците. Няма да живееш при смъртни и да ходиш само на лекции: от Второто Посвещение нагоре става скъсване с Домашните Дракони. При Второто си в един дом с **апостоли**, при Третото – в Замъка на **Мъдреца**. Едва при Четвъртото се преобразяваш и отново потичаш надолу – към нямащите и страдащите. Но Реката на Ученичеството е електропроводима – от устието до извора. Тя винаги е във връзка и с нещастните, и с приятелите, и с Мъдреците, по-неже е **едно** същество, едно **цяло**. Изпари ли се в не-бето, отива при Мистиците – хората на Любовта; падне ли като дъжда – връща се пак на Земята, нàе-дно със Синовете и Дъщерите Божии. Тогава вече е разбрала що е Възкресение – Пето Посвещение. Не е необходимо да се мърси, за да доказва любовта си към Бога, Смирението. Пада като капка дъжд, обра-зува се като роса. Същества вече я пият не само с корените си, а с цялото си същество – с това, кое-то е синоним на Бога.*

Предавам ви днес урока във вид на образи и символи, понеже така по ще ме разберете. Конкретните познания и практики стават само в Дома на Господа – обиталищата, където живеят братски. Аурите на хората по частните домове са разкъсани от пипалата на домашните и съседските дракони, от демоните на квартала. Те са свикнали с тях, макар и да се мъчат, и възприемат мисълта на драконите да си стоят на мястото. Драконите нямат нужда от чиста кръв – те пият само гнойна. Без движение за гостуване, кръвта и аурата, мисленето, няма как да са други. Драконите никога няма да допуснат друго мислене. Над астралните дракони са менталните, а над менталните – идейните. Те образуват цели системи от мислене и вярвания, които карат жертвите им да си стоят по къщите. Над идейните има още два вида дракони, които внушават на хората, че мислите и вярванията им са техните собствени. Всичко се све-

жда до това, някой да не почне да еволюира, да не почне да се подмладява.

А сега – представù на приятелите изследванията си от вчера. Наистина, ние идваме на Земята със своите екипи. Също и със своите врагове, които се раждат по същото време. Оставù темата за враговете за специални изследвания, понеже враговете ***също*** *са много полезни: те идват да ни накажат, когато не се сплотяваме – когато не разпознаваме приятелите си, не искаме да сме при Ятото. Разгледай само добрите птици и дела на Ятото, с което дойдох този път на Земята или които отлетяха по това време.*

Ятото на Учителя

Сведенията по-долу са взети от Уикипедията в интернет и от други сайтове. Бъдещите изследователи могат да открият много повече и не по-малко значими дела и личности. За астролозите е крайно интересно да анализират космичната ситуация в периода от зачатието до телесното раждане на Учителя като Петър Константинов Дънов на Земята. Някои души от екипа ни идват, проявяват се или си заминават и в периода преди зачатието, и в периода на кърменето ни. Това обаче не значи, че нямаме и сродни души от съвсем друго време – критериите са най-различни. В случая разглеждаме само интервала от 9 месеца през 1863 и 1864 г. и малко след това. В него Плутон се движи от 12 до 13 градус от Телеца, Нептун – от 4 до 8 градус на Овена, Уран – от 21 до 26 на Близнаци, Сатурн – от 9 до 12 на Везните, Юпитер – от 1 до 18 градус на Скорпиона. Тези движения и аспектите помежду им бележат заложбите и делата на хората от това поколение и затова добрите астролози ще могат да открият интересни закономерности. На практика, екипът от хора и ангели на един велик Дух са неговите клетки – те не може да не действат в синхрон. Паралелите по-долу изглеждат произволни, но не е изключено и да имат и пряка каузална или синхронна връзка:

1863 г.: Зачатие и бременност

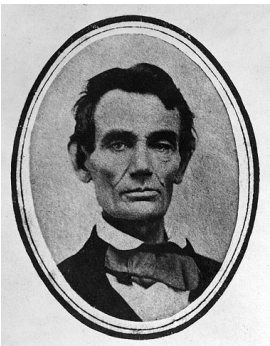

3 октомври 1863: ***Президентът Линкълн обявява Националния ден на Благодарността в Америка, който да бъде празнуван всеки последен четвъртък от ноември. - Духът, чието физическо тяло се зачева в момента, един ден ще изкаже фундаменталната мисъл "Благодарността е еквивалентна на плащането" - т.е. благодарността топи кармата. Огромна част от***

Учението Му ще е свързана с Благодарността и проявата ѝ като основна добродетел и метод. Именно в четвъртъците Той води най-високия за времето си, извънредния клас на сестрите, понеже и Ейбрахам Линкълн, и Учителят, са хора на Духа. Духът е Юпитерова еманация, а Духът в тази епоха започва да се проявява най-силно чрез сестрите, жените, майките – Новата Ева. Освен това, Учителят е свързан дълбоко и пряко с Новия Свят – Америка, - където отива не само да учи, но и да му бъде предадена от розенкройцерите (бившите богомили, пак Негово стадо) щафетата на Върховен Господар и Посветител на Планетата. Между българите и чужденците Го разпознава и Николай Райнов, който много добре е знаел кой е Боян Мага (Княз Бениамин) и къде се е родил днес. За това, че Мировият Учител е идвал като Рама, Кришна, Хермес Трисмегист, Зороастър, Христос, Боян Мага и пр. е говорено достатъчно. Всички тия неща могат да се проверят в Акашовите записи, а който не приема това, просто няма достъп до тях и така си легитимира нивото. Излишно е тук отново да се изреждат думите за България и за Него на Достоевски, Толстой, Айнщайн, Кришнамурти, Папа Йоан XXIII - Ронкали, равина Даниел Ционъ, Ванга и много други хора по света от Ятото, които са получили Второто Посвещение именно по този повод. Те са осъществили завета на Кришна към Арджуна, че който Ге разпознае като Бога на Земята в последното Му човешко въплъщение, той няма да умира и да се преражда повече и няма да отиде след смъртта си при авторитетите, на които се поклонят другите, а ще се завърне завинаги в Него.

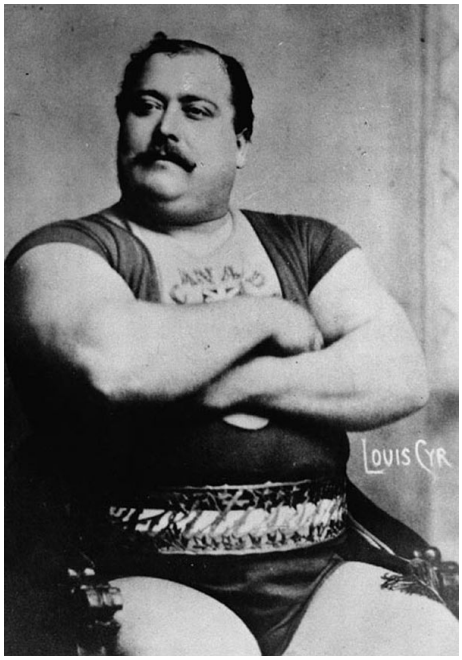

11 октомври 1863: Ражда се Louis Cyr - канадският Крали Марко, живял до 1912 г. Той никога не е бил побеждаван в състезание нито в Канада, нито по целия свят. Между изумителните му и ненадминати рекорди е вдигането на 1000 паунда (454 кг.) само с един пръст и носенето на гърб на цели два тона (4337 паунда = 1967 кг)! Обявен е официално за най-силният човек на планетата, който не е бил надминаван никога от никого и досега. Името му означава "знаменит воин", а фамилното му име – "Господен" и "Победител". – В Словото Си Учителят дава нееднократно примери за титанична духовна и физическа сила и юначество и издига идеала за Новия Човек: че трябва да бъде "добър, умен, здрав, силен и красив". Има песни с думи "Мощният, Силният", "Сила, здраве, е богатство" и др. Сам Той е

давал лично и чисто физически примери: дори на преклонна възраст е участвал в силови спортни състезания между младите спорстсмени в Братството и винаги е излизал на първо място. При бягане и бързо ходене никой не е можел да го настигне. Пред очите ни, Негови ученици, дори над 70-годишни, демонстрираха нееднократно невероятна физическа сила: печелене на професионални и любителски състезания, лицеви опори и клякане на един крак най-малко 1000 пъти без почивка, вдигане на тежести, немислими и за няколко атлета заедно, при това спортисти с национални и международни награди. Във фолклора ни има герой, който се състезава с Бога по вдигане на тежести – чисто Яковов библейски пример. Това е един от феномените на Козерога и изразява дейността на Диамантената Струна на Аза у българина. Един наш писател прокарва в книгите си тезата, че когато Мощният и Силният идва на Земята, Той винаги води със себе си за въплъщение най-малко по един Аватар, който да направи на пух и прах съществуващите порядки и империи. Доказва кога и защо рухва всяка империя в историята – и т.н.

7 декември 1863. Ражда се италианският композитор Пиетро Маскани, живял до 1945 г.

Тук е мястото да подсетим, че тия сведения и разсъждения за избраните личности нямат нищо общо с нагона за убеждаване и доказване. Това е едно много ниско ниво на духа и интелекта, макар и понякога да върши работа. Просто тук се прави от приятност и заради откриването на доброто и чудесното в тия хора, като клетки на Цялото. В която и друга епоха да попаднем, винаги ще се открият такива хора и винаги ще има възхитителни и интересни примери за дейността на Бялата Ложа на Земята. Просто няма добро и красота или мъдрост в която и да е зона на времето, които да не са свързани с Бога и да не произхождат от Бога. Така че дали има някаква специална връзка на представяните в момента личности с раждането на Учителя или няма, това е задача за бъдещите изследователи. За нас остава удоволствието просто да изтъкнем съвпадението по време.

Като баща на веризма, Маскани си остава любима фигура от едно музикално течение, което има всички белези да е дело на Божественото в тази романтична епоха – въпреки сърцераздирателните чувства и изпълнения. И заедно с това именно поради тях, защото романтизмът е един взрив, роден от богомилството в Европа – пак от Учителя. Разкрепостяването на личността и на чувствата идва от Бога – няма абсолютно нищо общо със забраните и каканиженията.

Известно е че като композитор Маскани се насочва към сюжети с остра конфликтност - за него музиката е наситена със силна емоционалност и мелодика. Освен с творчеството си, Маскани се занимава и с педагогическа дейност. В продължение на години той е директор на музикалния лицей "Росини", в който е учил и българският композитор Маестро Атанасов.

*Защо Маскани се е впечатлил тъй силно от либретото на "Селска чест" и го е разработил музикално в най-ектремален италиански стил с неизбежните ревности, вендети и смърт, това е въпрос, който и досега се разглежда от окултната психология и история. С какво той е допринесъл за еволюцията на италианската душа е сложен и спорен въпрос, след като тук е направил само една реалистична и натуралистична фотография на адския италиански стереотип и егрегор. Но от това е изкарал абсолютно гениална музика, което е коз в ръцете на кармичните му защитници. Ако веристите не могат да стигнат до **Божественото** решение на проблема за морала и любовния триъгълник, това се дължи на ниво на национална еволюция, религия, френология и пр. Но както в науката, така и в изкуството и живота, отрицателните примери са също поука. Още Гьоте и Вагнер решават този проблем блестящо, но то е защото са наследници на гностици, еретици, мъдреци, изхождащи от Овена – опозицията на Везните. Без съдене, лични чувства и лично пространство, Везните са безпомощни. Максимума, който постигат еволюционно, е да пожертват живота си за любимия си или любимата си група. И **това** е висок връх, но ако си намерил истинския си Любим и истинското Ято.*

Това, което печели човечеството от взрива на романтизма е доказателството, че без любов животът е смърт. Нанесен е страхотен удар на средновековното подтискане и унищожаване на сърцето от Черната ложа, проведено от църквата.

*Ако въобще е възможно да се намери паралел с учението на Учителя, той е в това, че и Той портретува ревността в личния живот на човека с най-ярки краски и дава стотици примери. Но, заедно с това, дава и изход. Желателно е да се проучи подробно целият живот и творчество на Пиетро Маскани, за да се види кои са истински Божествените прояви и постижения в живота му, въпреки че творчеството му е Божествено от музикална гледна точка. С една дума, на кого е подал "морков" през живота си - нещо действително ново и Божествено от най-върховна гледна точка, - за да мръдне човечеството нагоре не само музикално-естетически, но и психологически. Кажете кога Туриду, Лола, Сантуца и Алфио ще заживеят като Стела от едноименната пиеса на Гьоте? Възможно ли е такова нещо в Италия, без да е порнография?... За съжаление, Алфио винаги иска да си остане **Алфа** в живота и за тази цел стига и до убийство; Туридо все още иска любов с всичка сила, но не знае как да разреши противоречието; Сантуците искат да си останат светици в очите на комшиите, а не на Бога, но са склонни за тази цел да отмъщават; а Лолите не бива да се женят моментално за първия попаднал каруцар, само защото били самотни и изпитвали мъка и скръб от липсата на любимия... Ако Папата, когото описва Гьоте в пиесата си "Стела" не е измислен от него, а има*

*прототип, тогава **сваляме** обвинението от Италия... Естествено, целият свят и до днес е пълен с ревности, циклофрении, самоубийства от "любов" и вендети, но това обикновено се счита за италиански или испански егрегор. Ако с нещо той и изкуството му могат да ни бъдат полезни, това е гениалното портретуване на самосъжалението и монофиксацията, на отчаянието или аскетическото бягство от Бога. Трябва да се направят бели досиета на ония италианци, които показват как мухата може да не се бие само в една точка на стъклото и да не пада мъртва долу на перваза. Тя не знае, че на три сантиметра вдясно е Животът и Спасението – **Отвореният** Прозорец. За съжаление, има мухи, които знаят къде е това място, но са готови да умрат от инат. Те дават или си дават обети, които нямат нищо общо с Бога и Божественото, но си имат теории, примери и цитати за оправдание. Вагнер казвал за Верди, че бил една "голяма латерна"... Като изключим греха на много таланти и гении да говорят зле един за друг, както и дълбокото ни преклонение пред музиката на Джузепе Верди, може да направим един внимателен паралел. Опитваме се да влезем в светоусещането на Вагнер и да видим дали наистина няма нещо общо между "латерната" и маниакално-депресивните психози на някои народи и личности, които повтарят безкрайно само два мотива на личното чувство – делириума и депресията, т.е циклофренията. Това води до втораченост и осъждане на "виновния". Съденето минава за най-малката форма на отмъщението, обаче народът казва: "Езикът кости няма, но кости троши". Нямаме нито компетентността, нито правото да обсъждаме образа на латерната в тия думи на Вагнер от музикална гледна точка, но от етнопсихологическа и психиатрическа знаем, че всеки народ и тип хора си имат своите особености и в плюс, и в минус. Пратениците на Бога ги виждат ясно, но не само ги портретуват, а дават и изход. В това отношение се очаква не само Маскани, веристите и още много италианци да се преродят и да спасят своите герои, но и творци от типа на Шекспир. Трагедията не е решение на въпроса.*

11 декември 1863** – ражда се **Annie Jump Cannon, американска астрономка, живяла до 1941г. Направила е уникална класификаиця на съзвездита, която има значение и до днес. Описала е сама и класифицирала над 230 хиляди звезди, което се счита за уникум в усилията само на един учен.

Волният паралел с Учителя е Неговият телескоп най-горе в обсерваторията Му над салона, въпреки че е ясновидец и може и без човешки инструменти. Също – изобилните сведения в беседите Му за звездите и вселената, за пътуванията Му с избрани ученици до Слънцето и в космоса. Ани Кенън е един от примерите за верността на Неговите думи, че "жената е последното творение на Бога, а всяко последно творение е по-съвършено от предидущите "; че "под "жена" ние разби-

раме същество, което може да роди най-красивата форма; същество, което може да произведе най-голямата сила, същество, което може да изяви най-великата интелигентност ".

12 декември 1863 – Edvard Munch, норвежки художник, живял до 1944 г. Вижда се колко съвършено и прекрасно лице има, но цялото му творчество е една велика драма и трагедия, едно отчаяние от липсата на любов и отклик в тоя чужд свят, един горък вик и плач на ангелите, попаднали тук, в света на жестокостта и безответността. Една мечта на нежната душа на романтика, която не може да се осъществи на Земята. Неговата картина "Вик" (виж по-долу) е много известна. Неизбежно е да си припомним думите на Учителя за Себе Си, че Той е Човекът с най-големите противоречия в света, че е само един странник в този свят, който никого не познава, "освен Тебе, Господи, Боже мой". Останал е дълбоко наранен и разочарован от грубостта на българите, даже са го виждали да плаче – един Велик Учител! Изследвайки творчеството на този брат по съдба от Норвегия, ние се натъжаваме още повече и разбираме защо се затваряме в себе си. Шели казва в едно стихотворение: "Поет ли е, не бъркате умът му със богатство или власт, че щом хамелеоните ядат погруба някоя храна, мигом им изчезва пъстротата ". Поетът е фино и ефирно същество не от тази Земя. Нашият Славейков-баща пише: "Абдул Хасан омайни песни пей, но само онзи ще ги проумей, кому в

душата ѐгън грей небесен; чие сър-це, отзѝвчиво за песен, самѐ за песни дарба обладава, а не пазарски кой да е абдал – чул-недочул, разбрал-недоразбрал "...

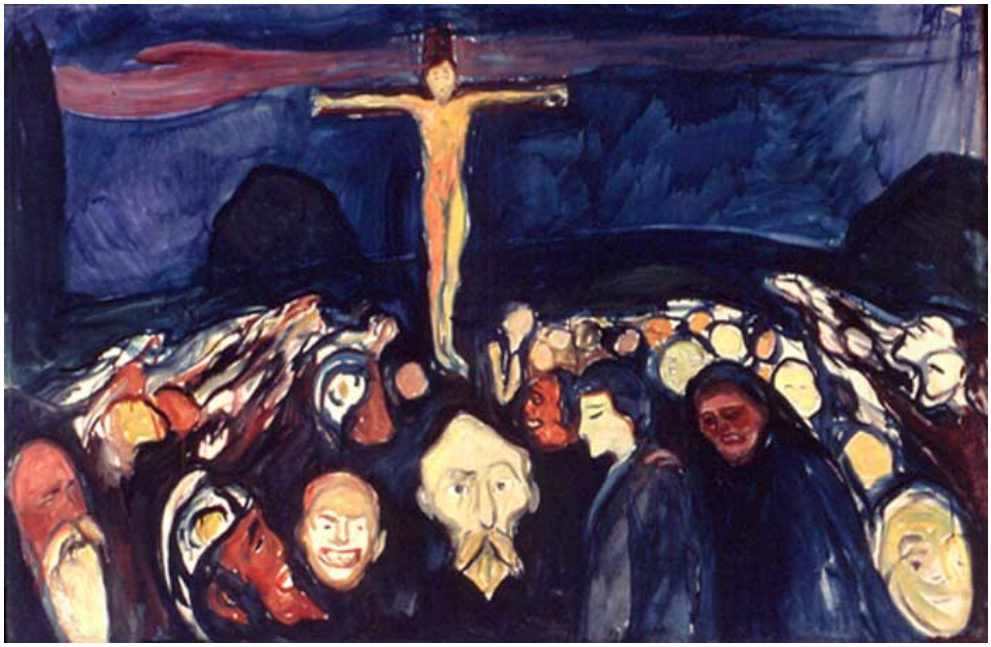

Ето какво представлява Божият човек в очите на Едвард Мюнк! Едни протягат ръце към него, а други само му се смеят и гледат самодоволно ухилени или съчинявайки непотребни светийски и философски теории. Някой се вслушва в него, жали го, но и той не знае защо са протегнатите ръце към разпнатия: за помощ – или защото все още викат "Разпни го!"...

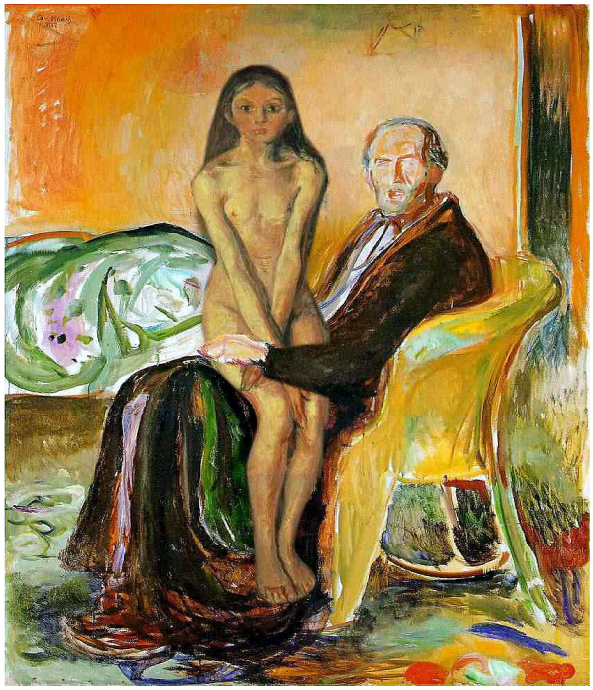

Още една покъртителна картина. Не всеки ще разбере този негов страшен автопортрет, където старецът надава познатия вик за помощ. Може да не е вик, а вече старческо оглупяване. В ужасяващата самота на поета се явява на коленете му едно въображаемо голо момиче на 12 или 13 години. Той първо го е рисувал отделно, под заглавие "Пуберитет". После взел, че го качил на коленете си – само на платното. Какво е това?! – клатят глава съвременниците му и потвърждават съмненията си, че "кукуто "-маестро е изперкал оконча-

телно и е станал още и педофил. Изключено е някой да познае, че това е страхотен вик от дъното на душата за нежност и любов, за топлина, женско присъствие, младост и абсолютна красота. Спомен от Божествения свят, където няма възраст и понятие за неотклик, недокосване и неприласкаване. Момичето още нищо не разбира, но то е ангел и усеща нещо. Вместо при някой връстник или някой преуспяващ хубавец, тя се чувства добре при дядото. Душата ѝ знае: той е един паднал бог на Земята, който зле се е ударил. Но вселените, в които може да я отведе, са недостъпни за всеки друг в тъжната ѝ и тъмна родина. В песните на един Българин, който ще се роди всеки момент на Земята скоро след Едвард Мюнк, я има тая необяснима и неутолена носталгия по Прекрасното, което знае какво ни трябва. То е престанало да бъде непостижимо и е слязло при нас. "Христос е Човекът на проявената Божия любов и обич". Христос е Човекът на изявената, проявената и осъществена Божия любов и обич".; "Аз във живота ще благувам!"; "Ще нося Божиите блага във всички човешки сърца!"; "Ний, които ходим в пътя на Доброто, ще се подмладим – това ни казва Любовта"; "Нов живот на любов душа ми да стопли!"; "...и в живота всичко давай – в тази истина Бога ти познавай", "...где хората живеят братски – там, де любов цари"; "Умна мома, синко, всичко в живота намясто поставя; хубава мома, синко, с роса що земя оросява. Тя е ангел, що отгоре иде, при хората слиза и в дома им мир и радост носи"; "Лиляно, цвете в градина, ако таз песен, Лиляно, не чуя; ах, ако от таз вода не пия, скръб ще ми пълни сърцето!" (Това го е казал Велик Учител и го е направил на песен!); "Кажи ми ти Истината, която от Любовта излиза!" (алохимен импулс); "Да бих Те слушал!"; "Божествена Любов душа ми разшири и изпълни сърце ми с лъчи"; "Моето слънце днес ще изгрее"!; "Аз ще пазя топлината на моето сърце, която внася Божиите блага в моята душа"... - Това е обяснението на молбата ни в молитвата "Отче наш, не ни въвеждай в изкушение"! - Не изкушението да се съхраним в леден замък, а силата да запазим топлината на своето сърце - казано е в прав тест. Герда ще разтопи леденото сърце на Кай! "Ти си ме, мамо, с чисто сърце родила – да обичам всичко живо в цялата вселена!" - Значи, чистотата е да обичаш всички и всичко. Но с една съществена уговорка: само живото, не мъртвото. А живи са само хората с душа – които обичат и дават. Да оставим мъртвците да живеят със своите мъртви и да си ги погребват.

За разлика от красотията и красотата, Прекрасното е озарено и обвеяно от Милосърдие, Даване, Разпознаване. Застанало е на прага на Второто Посвещение, девойчето от картината на Мюнк още не знае, че сега стои на колените на една тленна обвивка, но когато през нощта отлетят в Съвършения Свят, Принцът ще снеме дрипата си и ще му се яви в цялата си хубост и великолепие. Ще я заведе в една вселена, където има хиляди дворци от кристал и прегръдките стават музика. Едно място и състояние, където милувката ражда мироздания.

Това не е по силите на никой каруцар с лимузина, ако ще и стоцилиндрова и обкована с чисто злато; на никой майстор на тръпката, който вълнува сърцата на обикновените момичета.

Тук не е мястото да развиваме трактати за творечеството на светиите и ангелите на Земята, родени в екипа на Мощния и Силния. Трябва да има и жертвени ангели, които да обират луфтовете. Гледаш го – прекрасен, а рисува ужасни картини. Обаче ако не бяха те, щяха да умират много повече хора. Такива произведения са кондензатори на човешката мъка и скръб, за да не се разпространяват тъй гъсто в атмосферата. Останалите платна на Мюнк изразяват същото: скръб и отчаяние от връзките със смъртните хора, чиито чувства увяхват бързо като листата наесен. Такива бързо престават да ни търсят и стават безразлични - нещо много по-лошо от удар с нож. Понякога чувствата им не преминават, а потъват надълбоко от обида и гордост. Те нямат небесни чувства – отрязват някого жестоко и "завинаги". Оказва се, че не са познали душата ни и нямат нужда от нея. Това е била любов-его, любов-амбиция.

Но изведнъж, неочаквано, този мрачен и тъжен Мюнк ражда светъл шедьовър. Нека да е театрален, плакатен, декоративен - с него той издава откъде идва и накъде отива. Не рисува ли така и Рьорих? Астрологическият анализ на тия няколко месеца през 1863 и 1864 г. може би ще открие произхода на този култ към слънцето и необикновеното въздействие на светлината и у други художници, родени по това време - и не само в художници. Ще обърнем специално внимание по-долу на художника Vilhelm Hammershøi, роден малко по-късно в Дания: рисува предимно врати и стаи, но светлината на слънцето в тях е тъй носталгична и омагьосваща, че човек може да ги гледа с часове и да се свърже чрез нея направо с Бога!

Изгревът вече се е родил в душите на хората, въплътени през деветте месеца до идването на Съвършения. Те няма откъде да знаят, че Един Човек ще възстанови култа на

слънчевите изгреви и ще положи основите на Изгрева и като принцип, и като отношение, и като братска обител: модела на Шестата и Седмата раса на Земята.

Ето го пак Мюнк, вижте какъв величествен олимпийски образ! Като Гьоте, но още по-завършен и импозантен. Как е възможно такъв човек, макар и да се гърчи от самота и вампири в живота си, да не е пратеник на Бога? Нима няма Някой, от Когото да взимаме пример, защото е все още на кръста? Мюнк е написал:

"От жалката ми плът ще израснат цветя, и това ще съм пак аз; и това ще е Вечността!". "Аз не вярвам в изкуство, което не е спонтанен резултат от усилията на човека да отвори сърцето си."

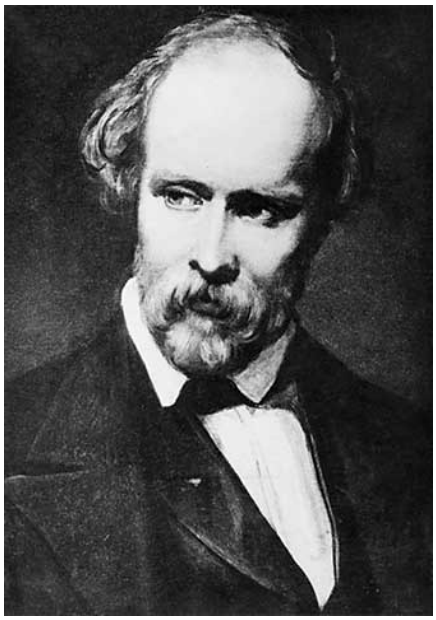

13 декевмри 1863 г. Отива си от тази Земя прекрасният и извънредно любим на боговете и невинните Фридрих Хебел. Пълните му имена са Christian Friedrich Hebbel, немски писател и поет, роден през 1813 г., на 18 март. Писал е Maria Magdalena (1844) – нашата тема. Само че не говори за древната, историческата Магдалина, а за тази днес и за конфликта между поколенията и трагедиите, които поражда той.

Той не ни е непознат – изучавали сме го още в университета. Перфектно доказателство за съществуването на Бога в много същества на Небето и на Земята: хората с душа са Неговите тела. Фридрих Хебел е голяма "слабост" на всички приятели, които са запознати с неговата крилата мисъл: "Известният човек трябва да загине духовно, понеже си е позволил да замърси вселената със своето име". Само за тия думи да се бе родил и живял, подарил ни е един абсолютен бисер. Но въпреки че сам той си е позволил да бъде известен, понеже в този развален свят няма друг начин, и той е от контингента на Бога на Земята, Когото наричаме Господ. Когато идва при нас, Бог не само слиза със своите Вòини, но и Си прибира ветераните. Това е една голяма

тайна. Да си отиде от Земята един дух с искра от Бога в момента, когато сам Бог се ражда в плът чрез Сина Си, това е едно голямо щастие и привилегия. Родените с Него имат да вършат работа, а тия, които вече са раздали душата си до квант, тогава се прибират завинаги в Него. Ние сме убедени, че Кристиян Фридрих Хебел е един от Най-Избраните. Имаме чувството, че Бог го обича особено нежно и с голямо умиление. Да, Господ умее да обича Себе Си...

Баща му е бил зидар, майка му – перачка, а любимата му жена – шивачка. Който разбира от символи, ще разбере. Да срещнеш Шивачка и да имаш шанс да те обикне, значи тя да те събере и да те направи едно цяло. Изида е била Шивачката на Озирис – събрала и всичките Му части от вселената с изключение на една и ги е "зашила". Защо не открила всичките му части, това е друг въпрос. Има шивачи и шивачки, които не приемат Бога със всичките Му атрибути: обявяват някои за дяволски. Дават всичко от себе си, но... с някои дребни изключения. А тия изключения може за са входове към цели вселени – не на дявола, а на Бога! Elise Lensing обаче е била милостива и съвършена – събрала се е с Божия човек да живее с него безусловно и безостатъчно и го е поддържала изцяло още от времето на следването му. Както се казва – въпрос на избор и вкус. Благодарение на нея, той е започнал да пише своето фундаментално съчинение Tagebücher (публикувано през 1885–87; "Diaries"), което се оказва неговата душевна и литературна изповед.

Артистите рядко имат само една жена в живота си и Хебел се жени през 1846 г. за известната акриса Christine Enghaus. На рисунката вляво, това е тя. За съжаление, засега не се открива в интернет портрет и на Елизе, но животът и на двете му жени трябва да се проучи основно, понеже с положителност и двете имат душа: те са се сприятелили! Значи – Гьоте има наследници. Още нещо: Елизе никога не е престанала да обича Кристиян, не го е осъждала за нищо и накрая пак са се събрали. Това е немислимо за човека, който ни отписва "завинаги". Казано е: "Любовта никога не отпада". Казано е "Любовта не дири своето си". Казано е: (34.06.24н нжз ПНС98`292) "Ние сме изопачили закона на Любовта – турили сме ред правила кого да обичаме." (34.06.03н изп ПНС98`-248): "В сегашните разбирания на живота, ние препятстваме на един Божи закон. Жената препятства на своя мъж да обича друга

жена; и мъжът препятства на жената да обича друг мъж. Туй е човешката страна. Той казва: "Как така жена ми да обича друг мъж?!" - Жена ти не е дошла да бъде жена на тебе! Тя трябва да бъде проявление на един [велик] аспект на Божията любов. Сам Бог се проявява чрез твоята жена – ти не препятствай на Божията Любов да се прояви чрез жена ти! В който ден я ограничиш, ще сгрешиш." (29.07.21н ивд ГОБ36`143): "Отнемете любовта от което и да е живо същество – и то веднага ще престане да живее. То веднага ще изчезне, ще се разруши, ще се разпадне."

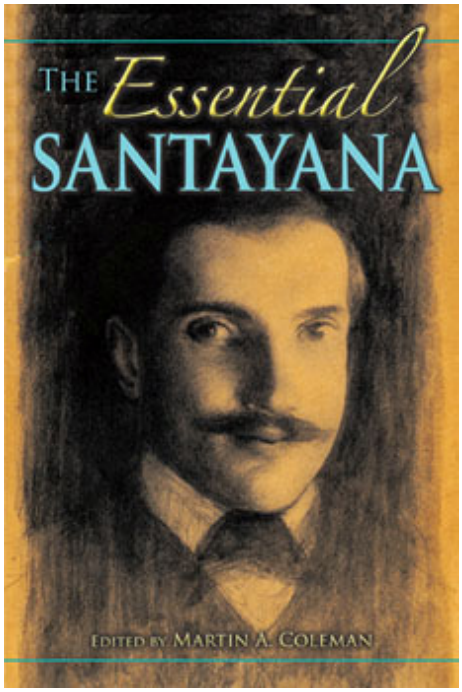

16 декември 1863г. - само след три дни - слиза още един Божи човек. Личи си даже само от портрета му. Също е дошъл с Десантната Група: George Santayana – философ, поет, есеист и автор на романи. Рожденте му имена са Jorge Agustín Nicolás Ruiz de Santayana, а испанското му име - Хо́рхе Агусти́н Никола́с Руи́с де Сантая́на. Отишъл си е през 1952 г.

И той е един от любимците ни още от най-млади години, когато се ровехме из Народната библиотека да търсим философи с душа...

През 1872 г. майка му се премества с него в Бостън, където човекът прекарва цели 40 години. Дали са се виждали и познавали лично с младия Петър Дънов, когато е учил там, е въпрос, който може да се провери в Акашовите записи. Но при всички случаи аурите им са взаимодействали от близко разстояние, поради което имаме основания да смятаме, че Джордж е получил една от степените на Второто Пентаграмно Посвещение. Наистина, Сантаяна тогава е бил повече в Англия, но се е връщал редовно в Бостън. Жаждата и навикът му да остава насаме със себе си сред природата извън човешкия мравуняк има точен аналог с това, което знаем за Учителя в Америка, когато е излизал да се моли на Бога далече в полето. В Англия той завършва и почва да преподава в Харвард, а през годините я посещава всяко лято. Естествено, върху него оказва огромно влияние философията на Спиноза – друг наш любим човек от космоса. Повече от ясно – няма да мине и без Хегел: абсолютният бог на философията. Той оставя дълбоки диалектически следи в живота и творчеството на Джодж Сантаяна, който един ден ще каже: "Почти на всяко мъдро изречение съответства друго, противопо-

ложно по смисъл, и при това не по-малко мъдро". ***Пълно покритие с перманентната и смайваща диалектика на един Българин, който е бил в утробата на майка си в момента, когато Сантаяна се е родил на Земята. Един ден Той пък ще каже:*** *"Половината от хората около вас на Изгрева са от черната ложа. Ще ги познаете по това, че ви занимават с "единствено правите" истини – т.е., техните собствени".*

В Харвард се оформя окончателно житейската позиция на Сантаяна: *служенето на Истината, като единствената основа за постигане не личното щастие; превръщането на собствения живот в красиво и етично произведение на изкуството.* ***Тук няма да се спираме на живота, философията и съчиненията му, ще направим пак само няколко паралела. Ето няколко знаменити негови фрази, които днес се знаят от цялото човечество:***

"Който забравя историята, е обречен на повторението ѝ." ***Учителят е бил против всякакви устави, против ръководители, които не се сменят всеки ден; против събирането на народни пари и придобиването на братски имоти; въобще против монопола в разпространението на учението и движението Му и превръщането му в търговска, платена и контролирана институция.***

Ето още бисери от Сантаяна:

"Младеж, който не е плакал, е дивак; а старец, който не обича да се смее, е глупак."

"Фанатизмът е удвояване на усилията, когато целта вече е изгубена."

"Всички изкуства се намират в магнита на музиката, всички науки се стремят към математиката." ***- Един ден един Българин и гражданин на Космоса ще каже:*** *"Музиката и математиката са двата входа към Божествения свят".* ***Но ще каже и нещо, което не е било чуждо нито на Хебел, нито на Сантаяна и на всички други хора с душа от полето на серафимите:*** *"Поезията е над музиката и математиката и ги синтезира".*

Сантаяна казва още нещо, въпреки че му е известно какво е хедонизъм:

"Щастието е единствената подбуда към живот. Където щастието изчезне, съществуването се превръща в тъжен и жалък експеримент." ***- А какво четем ние в България? – Че щастието ни се прерорьчва като главен метод за постигане на безсмъртието; (2.11.05н плн ЖИГ48`079):*** *"Има нещо, което съществува за всички и което никой не може да отрече. Това е Любовта. Кога сте били щастливи? – Когато сте обичали. Тогава сте имали сила да работите.";* ***(22.12.10н щвн ЖИГ48`180):*** *"Днес всички можете да бъдете щастливи. - Как? - Като повярвате в думите ми."* ***Естествено, като велик диалектик, Учителят изказва и противоположни мисли за щастието, поставяки над него разумността. Но ако***

повярваме в думите Му, в Учението и примера Му, ние можем да постигнем истинското, вечното, универсалното щастие, което обединява личното с надличното без проблеми. ***(22.11.05н плн ЖИГ48`082):*** ***"Ако можете да приложите една стотна от моето учение, вие ще станете щастливи. Не искам повече от една стотна."; (30.09.14н прх УЗР49`43): "Ангелите и светиите са щастливи, защото изпълняват Божиите закони и вървят в Божествения път. Който се отклонява от Божествените закони, губи щастието си."; (33.02.12н ипг ЖИХ97`187): "Само глупавият човек прекарва един временен живот, а разумният човек прекарва един живот на щастие. Всеки един момент носи щастие в неговия живот!"; (30.11.16н щмв УЗР49`205): "Нещастието на хората се заключава в това, че те искат да бъдат по-близо или по-далеч, отколкото трябва."; (30.09.28н ндп УЗР49`078): Искате да бъдете щастливи... – Казвам: приятелството е път към щастие!"; (32.12.18н жих ЖИХ97`009): "Нашата цел е радостта и щастието."; (24.04.13н ощм кдм98`070): "Всички търсят щастие, но въпреки това се натъкват на различни философски системи, които убеждават хората, че на Земята няма щастие. Щом е така, защо трябва да насочвате своите сили и енергии в път, който не ви обещава щастие?"; (34.07.22н хвх ПНС98`324): "Голямото нещастие в света седи в това, че всеки иска да бъде отделно щастлив. Това е невъзможно."; (33.02.12н ипг ЖИХ97`188): "Не е достатъчно човек да има 100 или 1000 души познати. Трябва да държим цялото човечество в съзнанието си и постоянно да сме във връзка с него! Само така ще изменим лицето на Земята. Няма по-голяма глупост и нещастие от това, момата да очаква да дойде някой млад момък и да я направи "щастлива"; или момъкът да очаква някоя мома да го направи "щастлив"!"***

И така, тази екскурзия в деветте месеца до физическото раждане на един велик Космополит и Българин на Земята може да продължи:

18 декември 1863 г. ***Има или няма връзка с екипа и мисията на Учителя на Земята, на тази дата се ражда "виновникът" за избухването на първата от най-страшните войни в историята на човечеството: Franz Ferdinand – племенника на император Франц-Йосиф, ерцхерцога на Австрия и наследник на австроунгарския трон, който ще бъде убит в Сараево на 28 юни 1914 г. от сръбските националисти. Това ще предизвика Австро-Унгария да обяви война на Сърбия.***

Всички сме учили за събитието и за Франц Фердинанд и познаваме снимката му още от младини.

Не е наша работа да съдим за когото и да е било има ли душа или няма, клетка ли е от Тялото на Бога или е клетка от някой друг баща. За нас е важно да разлистим Акашовите записи и филми и да видим има ли нещо за някого в Бялото му досие. По същата причина нямаме право да се изказваме и за Франц Фердинанд, без да видим добрините, които е извършил. Но що се отнася до участието на такива личности в световната драма на Всемирната Ложа, в тяхната роля сме убедени. Мировият Учител е върховен господар и на двете Ложи – Бялата и Черната. Рама е бил Воин, Кришна също. Той е убеждавал най-добрия Си ученик Арджуна да влезе в смъртна битка с армията на родините си – дали е само символ, това е въпрос. Зад Христос стоят легиони от ангели, който Той може да ползва по Свое усмотрение. Учителят Мория минава за въплъщение на великия воин Сергей Радонежски. За крупна изненада на някои, ясновидците ги виждат като предводители на цели армии в невидимия свят, когато започват или се водят унищожителни революции и войни. Това не е дело на Дявола – той е само смирен изпълнител. Природните бедствия, войните и геноцидът на цели народи и цивилизации са ужасно нещо, но чрез тях се реализира кармата и се разпределят душите на загиналите по световете, които заслужават, спира се разпадът им на Земята в ефимерни илюзии и човешки кочини. Както знаем, всяко идване на Учителя е свързано и с рухването на цели империи. Той Си води нужните ангели и архангели за тази цел. В момента на раждането Му на Земята в България, в разгара си е американската гражданска война и делото на Ейбрахам Линкълн. Водят се и други войни, а в първата половина на XX век ще стане и апокалипсисът, който познаваме и даже помним края му. Помним и продължението му с концлагерите, глада и студената война, наблюдаваме го и сме му и клиенти и жертви и в момента.

Каквито и да са греховете и на Франц, ако човек се свърже с Божественото Съзнание и почне да разглежда живота на децата, родени от Бога, усеща цялата огромна любов на Бащата към Своите деца – към всяко Свое дете. Гледаме образите и живота им – и от очите ни тръгват сълзи! Докато сме били манипулирани и прости, ние сме имали само смътен спомен какво пише в болшевишките учебници и колко "омразни и винов-ни" са били всички тия царе, херцози, генерали, богата-

ши и пр. височайши "отрепки".

Но Франц Фердинанд има и бяло досие! Преди всичко, той е обичал – "безумно" и страстно обичал. При това – славянка, чехкиня: графиня София Хотек. Напук на царщината и рода си се оженил за нея и им се народили деца. Направил го е въпреки последствията – децата му да бъдат лишени от наследствени права. Това може да го стори само човек с ду-ша: да жертва всичко заради любовта. Може да е бил страстен ло-вец и затова после да си е платил, но е пра-вил и разкошни гради-ни. Провеждал е социални и политически ре-форми, искал е да реа-лизира "триализма" и да превърне монархизма във федерация, включително балканска. Сърбите са се уплашили и са го убили. Но семейството на Франц е трогателно. Историците твърдят, че това е било едно щастливо семейство. Това са души, човешки души! Много от тях са се преродили и може да са сега сред нас като наши приятели. Как може да не ги обичаме?

Как може да не разпознаем прелестната принцеса София фон Хохенберг (снимката вляво)? Как може да не разпознае човек и майка ѝ – чудесната съпруга на Франц Фердинанд и многодетна майка, и тя ангел на Земята? Тя е била убита в Сараево от упор заедно с мъжа ѝ! От един фанатик, който е считал българите за татари и е искал чрез това политическо убийство да предизвика световна война и да обедини южните славяни под железната пета на една нова великосръ-

бска империя!

През 1938 г. братята на принцеса София - Макс и Ернст, - които също имали много деца, били прибрани от нацистите в концлагера Дахау и това съкратило живота им. Един от синовете на принцеса София загинал на източния фронт през 1945 г., а друг - в съветския концлагер "Высокий" през 1949. Естествено, има и родова карма - ловджийството, месоядството и другите удоволствия на плебоса и арискокрацията трябва да бъдат заплатени. Самата принцеса София е доживяла до 79 години и си е отишла през 1990 година – съвсем наскоро. Ако знаехме това, щяхме да идем да ѝ целунем ръка и да ѝ се поклоним!

В този период се ражда и египетският писател и реформатор Qasim Amin, доживял до 1908 година – също Божи човек. Такива ангели на Земята ни напомнят за младия Ганди и най-любимия ни ливанец Джубран Халил Джубран – автора на "Пророкът". Наистина, няма по-красиви очи от египетските! Има ли нещо в лицето на този удивителен човек, което да не е за икона? Спомняте ли си очите на един Българин от русенския Му фотопортрет като млад? Можете ли да откриете някаква разлика?

Майката на Кязим е била от Горен Египет, а баща му - от турски Кюрдистан. Оппаа – пак българин... Проблемът с Кюрдистан ни е известен. И него искат да унищожат като Афганистан, Чечения, Балкария, Осетия, Башкортостан, Татарстан-Булгаристан, Казахстан и пр., както са унищожавали, прекръствали и асимилирали милиони българи по обширна Мала и Голяма Азия. Срещу кого китайците вдигнаха прочутата си стена, протегната на повече от 10 хиляди километра, и за която са дали живота си над 10 милиона неволници?

Кязим Амин основава движението на Каирския университет, но като абсолютно Божи човек е най-известен с дейността си още от своите най-ранните адвокатски години като защитник на женските права в Египет. Който не знае – да знае: бебетата египтянки и до днес ги обрязват – махат най-чувствителната част на жената, за да не "греши" като порасне... Явно една от най-крупните победи на човешкия Враг на Земята, заедно с факта, че много юдеи и досега правят децата си през едни дупки в нощниците и пижамите, да не би да се пипнат на голо и така да осквернят Господа... Но те си имат и българи-наследници: виждали сме първи преписи от стено-

грами, където думата "голота" е задраскана от гневна ръка и отгоре е написано "босота̀" и подчертано пет пъти, с три удивителни отстрани. После това е минало и в печатните беседи. "Големият Братовчед" не си играе. Естествено, той управлява и оръжието, търговията, проституцията и порното, а днес и компютърните игри, но никога няма да го домързи да изтърка още по 1000 пантофи на ден, за да внуши противоположни мисли на непълноценните си последователи от другата страна. Най-важното е нещо да забранява или разпасва – за него няма никакво значение кое от двете. Но ние знаем, че той само изпълнява роля: Битието иска да види кои са създадени от Бога и кои не. Кои му се ловят на въдиците.

Кязим Амин, роден само няколко месеца преди да дойде отново в плът на Земята Учителят, е казал на Божественото "Да бъде!". Книгите му "Освобождението на Жената" и "Новата Жена" ни напомнят пряко за подобни издания и заглавия в България. Първата излиза само една година след нашето "Възвание към народа Ми ", където Учителят скърби и за издевателствата на човечеството над сестрите ни. И Кязим Амин, подобно на Учителите и пророците на Бялата ложа през всички векове, въстава остро срещу продажбата и обвързването на децата още от раждането от малки със смъртоносни брачни вериги. Той издига глас: "Египтянката днес е държана като животно и затворник в собствения ѝ дом и затова положението ѝ е по-лошо и от това на робиня". Естествено, всичко става пред очите на Бога и с Негово разрешение. За да става или не става нещо, има дълбоки възпитателни и кармически причини. Това не значи да не се борим със злото, но трябва да намерим първо корените му. Защо Бог е позволил български момичета и момчета да бъдат вземани за харемите и за еничари? Има ли последствие без вина? Кой е викал "Разпни го" и е гонел богомилите и адамитите с меч и огън? И работата на Египет и египетските жреци и жрици не е съвсем чиста. Не са застанали някога зад Нефертити и Ехнатон – сега дават кръвен данък. Защо обрязват и до днес децата на семитите? Само по висши и хигиенни съображения ли е това? Бог ли го иска това или някой друг?

Амин ратува за образованието и просветяването на египтянката от малка, за да може да осъзнае положението си и да развие съзнателни съпротивителни сили. Не случайно: роден е в екипа на Човек, който един ден ще изнесе беседа "Повдигнете Жената" и ще прокарва тази линия повече от половин век на Земята, а като се има предвид Духът Му – много хиляди години. Пророкът на Египет Кязим Амин се бори жената да свали физическите си и психически фереджета и да престане да бъде вещ в ръцете на собственика, който я закрепостява в дома си и само неговите очи могат да я гледат. Днес знаменосец на Кязим Амин е д-р Лейла Ахмед от Харвард, която обявява патрона си за баща на феминизма в Египет.

Този проблем стои и в Индия и ние си спомняме трога-

телния биографичен разказ на известната Амрита Притам за един индийски художник – "Единствената пиала". Той срещнал едно момиче като цвете в Хималаите и те се обикнали от пръв поглед. Тя обаче била вече продадена на един дърт търговец и баща ѝ я готвел за сватбата. Художникът трябвало да слезе за няколко дни в града да вземе пари - те се уговорили, че като се върне, ще даде повече пари на баща ѝ и ще си я вземе в Калкута. Като се върнал обаче, заварил само погребалния ѝ огън – момичето се самоубило, понеже търговецът избързал, а бащата не повярвал, че има по-изгоден купувач. Художникът разказал това на Амрита Притам като истински случай от живота си, понеже видял как тя се била захласнала по една от картините му в изложбата, където бил изобразил именно това момиче.

Махатма Ганди повдигнал и този въпрос пред Индия и почнал да прави особени демонстрации, които доскоро бяха покривани от обществото и напълно неизвестни. Научаваме за това от клюкарския интернет, но всяка крушка си има опашка. Проявяваме внимание към това съобщение не защото вярваме на журналистите, а понеже такова нещо за Ганди принципно е възможно. Нещо повече – съществуват открити зони в Акаша, до които има свободен достъп. Това, което е морално за Бога, се представя в Акаша без орязвания. Орязаните версии са от милост – допускат до тях само хора и ангели, които сами са орязани някъде психически и затова документалният филм на нечий живот би ги шокирал и подлудил, някои биха се самоубили.

Ще копирам тук "клюката" за Махатмата без орязване, за да си размърдаме малко мозъците и да се опитаме да гадаем какво може да има по въпроса в акашовите филми и как би изглеждала тази информация с три аргумента пред скоба:

1. Българинът, Когото разглеждаме в настоящия текст, е казал, че през цялата история на човечеството в Божествения свят са допуснати и са влезли само трима души: единият от тях е Ганди. За другите двама не е казал кои са и ние тънем в догадки. В случая изключваме Великия Учител и истинските Учители, които са си винаги в Божествения свят. Твърдението касае останалите хора от нашето човечество, които още не са Учители. Имаме обаче основание да мислим, че вторият е Емануил Сведенборг.

2.Сведенборг твърди, че Христовият Дух го е завел и в "най-вътрешното небе" – за нас синоним на Божествения свят. Там ангелите са голи, понеже пребивават в състояние на невинност. Те не са имали работа с Всемирната Змия, която е обяснила на човечеството, че голотата е срамно нещо и че трябва да почне да се облича. Тези ангели не само ходят голи, но и постоянно изпълняват най-първата Заповед на Бога, изказана лично от Него в Библията преди съмнителните "10 Божи заповеди". Най-главното от тези занимания е Брачната Любов, като най-висшата форма на служене на Бога и сливане с Бога – така пише буквално най-великият шведски

мистик и ясновидец. В нея ангелите извършват всичко, което извършват и хората в брак и на Земята, защото ангелите са произлезли от човешкия род. Сведенборг специално подчертава (т.е. Христовият Дух чрез него), че това е валидно и за брачните удоволствия. Тук се отговаря и на въпроса как се създават деца в духовния свят и как – в Божествения. В главата "Женитбите на небето" Сведенборг обяснява, че за да заченат и родят дете, два ангела в брачна любов трябва да обърнат една душа към Бога. Тя става тяхна рожба. С това си мислят, че успешно се занимават и много духовни майки и отци на Земята, но при нях не става дума за Най-Вътрешното Небе - за Божествения свят. Не че нямат успехи, но това е само духовната обвивка на Мистичната Сватба. С какво всъщност се занимават най-вътрешните хора и ангели, това са видели само Сведенборг и Махатма Ганди.

3.Третият пункт пред скоба е подсещането, че журналисти и пуритани оправдават кумира на Индия за скандалните разкрития от живота му с тезата, че той се бил съблича и спял гол с племенничките си и с други млади жени и момичета не защото е бил развратен, а понеже искал да докаже, че даже и при това изпитание човек може да си остане "чист". Нашият въпрос тук е дали става дума за разврат и дали Ганди е целял точно това изпитание.

Историк рови в личния живот на Ганди

Според британеца Джад Адамс, обетът за въздържание не му е пречел да прави чудновати сексуални експерименти

"За никого не е тайна, че Махатма Ганди е имал необичаен интимен живот. Постоянно говорел за секс и давал на последователите си подробни, често провокативни съвети как да съблюдават целомъдрието.

Възгледите му не са били особено популярни.

Първият министър-председател на независима Индия Джавахарлал Неру описва като "противоестествени" съветите на Ганди към младоженците да се въздържат от интимност, за да запазят чисти душите си."

Това пише британският историк Джад Адамс за Махатма Ганди.

Той разказва за личния му живот в книгата си "Ганди: Гола амбиция". Авторът твърди, че обетът за въздържание не е пречел на индиеца да спи с голи жени и да прави чудновати сексуални експерименти, за да изпита себе си.

Портретът, обрисуван въз основа на трудовете на самия Ганди, рискува да предизвика недоволство в Индия, където 60 години след смъртта му на него гледат като на светец.

През 1883 г. родителите на Махатма Ганди го женят. Тогава той е 13-годишен, а съпругата му Каструба е на 14. Интимният им живот е съвсем нормален, и не след дълго тя забременява.

Две години по-късно, докато баща му е на смъртен одър, Ганди го оставя, за да прави секс с жена си. По същото време бащата издъхва. Мъката на младия мъж е примесена с чувство за вина, че не е бил до баща си в последния му миг.

Това обяснява рязката промяна в отношението на Ганди към "страстната любов" по-късно, твърди Адамс.

Той казва, че е изумен колко много от текстовете на Ганди са посветени на секса. Според него е очевидно, че в първата част от живота си той е бил със съвсем нормална сексуалност. След това дава обет за въздържание.

Ала противно на образа му на аскет, Ганди често се къпе с девствени девойки и дели ложето си с една или няколко от своите поклоннички.

Историкът все пак твърди, че няма доказателства Махатма Ганди да е престъпил обета си, но уточнява, че дефиницията на индиеца за секс е доста ограничена.

Според него, Ганди е очаквал от жените да го стимулират сексуално, за да може да докаже силата си, като не се поддаде на изкушението.

Освен това жените, посещаващи неговата обител, понякога били канени да прекарат нощите с него, като в същото време те нямали право да спят със съпрузите си. Британският историк оприличава това на някаква форма на стриптийз, при който няма никакво докосване.

Този род експерименти не са му спечелили последователи в политическия му антураж, отбелязва Адамс. До убийството му през 1948 г. те били коментирани, но след това подробностите за личния живот на Ганди отстъпили на заден план и се наложил консенсусният образ на национална икона.

Източник: БГНЕС,АФП,"Индипендънт" Снимки: ЕПА/БГНЕС, 3.05.2010
http://www.vesti.bg/?tid=40&oid=2955111

Едно още по-нестанартно допълнение, за да снемем терзанията на Ганди, ако той наистина е усетил мига на Бога и е отишъл да се люби с жена си, вместо да стои при ковчега на баща си и да се моли. Ако се е обадила "съвестта" му, това не е бил той, а една от черупките му, унаследена от традициите и обществото. Посветените от най-вътрешните среди на Пътуващите твърдят, че интимното въздържание около починал човек и известно време след смъртта му може да се окаже катастрофално за душата му. То важи, но само за мъж и жена без монада или все още свързани с инферното. Тогава, ако са интимни, наистина могат да го привлекат надолу и да го забият в ниските сфери. Но ако хората са с душа и се обичат и имат отношение към Словото, сливане дори в стаята преди погребението и в периода на траура може да му отвори светлия коридор и да го изведе от тъмната зона незабавно. Може да предизвика и съживяване, подмладяване, възкресение! Това произтича не само от любовта, но и от чистотата на мисленето, понеже такива хора не са заразени от теориите за секса като нещо "нечестиво". Те не само усещат, но и знаят, че това е най-силният и интимен акт на сливане с Бога, в който взимат участие всички божества, ангели и хора по вселената, които са завършили своята еволюция. В Словото се казва, че в този миг всички разумни същества във всемира спират замалко работата си, където и да се намират. В този акт се създава или извиква ново същество, затова в него взема лично участие сам Бог, т.е. всички. Всяко друго отношение към сакралния акт е дело на антипода Му, който поначало е лъжец, убиец и противник на Живота. Най-главната му лъжа са егрегорните определения за любовта, а най-главният грях – предпазването от сливане или зачеване. Той пропагандира и обратното, когато дава свобода на свои хора и дяволи, за да плоди своите си във вселената. Главният му страх е да не би същества с искра Божия да се слеят някъде, понеже това ще умножи Божиите създания в Битието. Като знаем всичко това, би трябвало да се размислим от кой баща сме родени, имайки един или друг възглед за любовта, едно или друго поведение, правейки един или друг избор.

По-горе бе изяснено какво казва Сведенборг за създаването на духовни деца, но не бе довършено как се създават Божествени. Това не може да се изрази само с няколко думи или няколко библиотеки Слово Божие, но има един ключ. Това е "Божията молитва", дадена от Елма. Тя не се изразява с думи, но осъществяване на любовния импулс на дело – без замисляне и незабавно.

24 декември 1863г. – отива си от този свят William Makepeace Thackeray, знаменитият автор на "Панаирът на суетата", роден през 1811 г. ***Заслужава си някога да се изследва по-подробно какъв е приносът му за Божественото и с какво той е клетка от Него. Най-малкото: открил е един от белезите за наличие на монада в човека: "Не е странно да видиш двама млади, които се обичат; ала да видиш двама възрастни, които продължават да се обичат, е най-чудната гледка на света!" Досега не сме знаели кому принадлежи една от най-известните мъдрости на човечеството, а днес откриваме, че е от Текери: "Посей мисъл - ще пожънеш постъпка; посей постъпка – ще пожънеш навик; посей навик – ще пожънеш характер; посей характер – ще пожънеш съдба." – Ето един цял Сатурнов цикъл!***

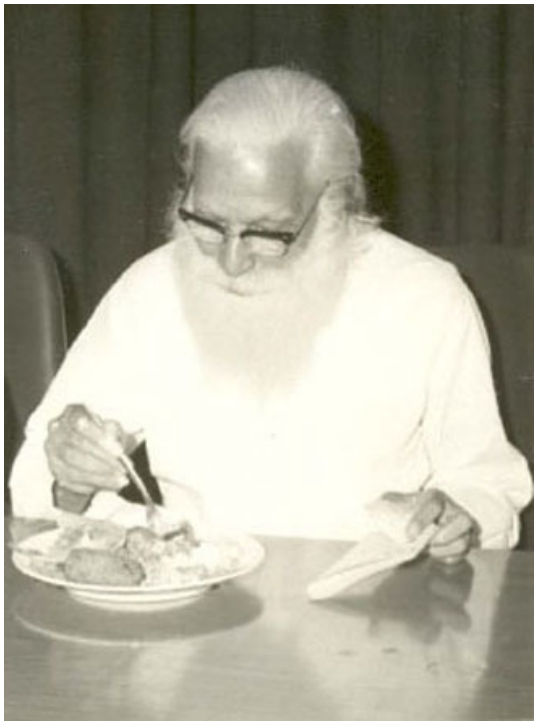

19 април 1864 г. – ражда се Mahatma Hansraj, индийски човек на Духа и просветител, продължител на каузата Arya Samaj. Бил е на Земята до 1938 г. ***Изпреварва Учителя физически само с 3 месеца. Нека някой каже, че няма звездни влияния и типология на Духа! Свалете му очилата и влезте за пръв път някъде, където се намира Махатма Хансраж. Не може да не изтръпнете, особено ако сте българин с душа.***

Такъв Човек не можеш да не го обикнеш от пръв поглед! Господ Си има Своите проекции по вселената – спасители на много закъсали души и вдъхновители на хората с душа. Попадайки при тях и учениците им, намираш смисъл на живота си и ставаш щастлив. Ако се пренесе някой изведнъж в Индия при такива хора, кой ще каже, че това не е Рила или Изгрева? Не се ли

вижда почти съвсем идентична картина на фотографията по-долу, която фигурира в интернет под името на Хансраж? Ето и хората в кръг, ето и музикантите в центъра. Как да не се развълнува човек от абсолютно същите мисли и внушения в техните филми и сайтове, с каквито ние сме израсли на наша територия? Не става съсем ясно дали са изказани от същия Махатма Хансраж, роден малко преди Учителя, или от негов съименник и съидейник по-късно, но надписът на снимката дава отговор: "Сърцето е едно..."

"Всички чисти и святи хора са едно цяло като слънцето, което грее за всички. То не избира къде да падат лъчите му – върху добрите или върху лошите. По същия начин те раздават своята любов и благословение на всички."

"Сърцето е едно, то не се дели! Любовта е Бог, любовта е сърцето. Винаги живейте чрез сърцето си!"

"Също като нечистата вода, която постепенно се избистря, когато е свързана с ангелите, така се пречиства и ученикът, когато сърцето му е свързано със сърцето на Учителя."

"Чрез предаността вие влизате във връзка с висшето съзнание на Учителя. Ако предаността на ученика е голяма колкото Хималаите, той може да стане съвършен веднага по благоволение на Учителя си."

"Където и да се яви чистият, зазвучава само един призив: "Живейте за всички, за да има щастие за всички! Скърбете и страдайте заедно с лишените и поемайте

техните тежести!"

***20 април 1864 г.** На тази дата българският учен-енциклопедист със световна известност Петър Берон (1799-1879) е написал писмо до друг българин – Иван Селимански – за отпечатването в Париж на поредния том от неговата "Панепистемия" (Всенаука). Тя е в 7 тома, издадени от 1961 до 1871 г. Обнародва още много книги в различни сфери на науката и философията, всеки най-малко по 500 страници. Защитил е дисертация по гинекология и е изобретил уред за безболезнено раждане, за който българите не знаят нищо. Знаел е 9 езика и пишел и публикувал книгите си на 6. Тук няма да се изреждат заглавията им - издава на френски, немски и английски език 24 научни съчинения, събрани в 32 тома, но има и на гръцки, на латински и др. У нас чак през 2000-та година се отсрамихме да му издадем "Славянска философия".*

И до днес невежите псевдоучени в родината му се подиграват с неговото делото и го наричат "карикатура на гения", но все повече сериозни изследователи от цял свят констатират, че той е направил фундаментални открития в области, където същите неща се откриват и получават признание десетки години след него – например, вълново-корпускулното естество на светлината, "хита" на Айнщайн. Проф. Николай Калицин изрежда и други крупни открития на Берон.

Михаил Бъчваров изследва живота и творчеството му, а други сериозни учени все повече и повече издават статии и монографии с нови открития за удивителното му научно дело. На запад има цели институти по беронология, които черпят идеи от неговите трудове, прилагат ги и виждат, че всичко е било вярно. Самият Петър Берон обяснява, че изследванията и измерванията му в различните науки са много по-точни от тези на неговите съвременници с техните уреди и инструменти, тъй като той ползва значително по-съвършен инструмент с много по дълга еволюция – мозъка си. В своите над 10 хиляди страници той излага собствена система и собствени формули и знаци за елементите на природата – и в химията, и във физиката, метеорологията, биологията и пр. Твърди, че е мо-

гъл да си позволи това, понеже е обезпечен материално (има наследствен бизнес с жито) и затова мисли със собствения си мозък – не е службаш. Службашите са длъжни да приемат това, което е утвърдено в науката, за да си получават заплатите и хонорарите и да им се утвърждават имената. Според повечето автори, той е натурфилософ. Описва, например, две електросфери, от които бил започнал светът: пикноелектросфера и ареоелектросфера. Взаимодействайки, те пораждат иридоелектросферата. Когато тя, от своя страна, взаимодейства вторично с всяка от родителките си, се пораждат съответно светлинният и топлинният спектри. От третичните взаимодействия извежда химическите и физическите елементи, но ги класифицира и раздвижва в реакции по напълно свой, уникален начин. Описва и вида и етапите на създаването на космоса, които съвпадат с откритията на днешните астрофизици. Това е една грандиозна конструкция, която, според него, би останала механична и мъртва като спрял часовник, ако не е бил началният тласък на една Първична Разумна Сила – Бога. Именно тук някои наши философи стават смешни, казвайки че цялата му система е стройно диалектико-материалистична до момента, в който Берон намесва тази Сила. За времето преди този момент, той е теист и идеалист...

Д-р Петър Берон препоръчва и пиенето на гореща вода вместо студена, също като Д-р Петър Дънов по-късно. Твърди, че ако се прочетат обратно някои географски имена в Индия, ще се получат български думи. Неизвестно дали досега някой проверил е това. Какви ли не още неща ще бъдат открити от сериозните изследователи, докато казионните историци на науката и културата ни ще продължават да го хвалят само с неговия "Рибен буквар"...

Бъдещите езотерици и ясновидци ще открият каква е връзката между мисията на Петър Берон и тази на неговия сънародник и съименник, когото разглеждаме тука. Когато един Миров Учител слиза на Земята, Той предава знанието и способностите Си на своите клетки, които са строго определени човеци с монада, т.е. искра Божия. Някои от тях съзнават това, други си мислят, че те сами творят. Вярно е и едното, и другото: Бог дава началния тласък, а индивидуалният дух го оцветява и му придава уникални обертонове, дори прави собствени открития.

Ние си задаваме въпроса, защо двамата велики българи са търсели преображенията на Все-Началото: Панепистемия, Паневритмия... На пръв поглед, астрологически не може да се намери обща закономерност по тежките планети в хороскопите им, понеже за 65-70 години всяка се е преместила в друг знак. Пък и рождената година на Хаджиберович е съмнителна. Най-общо може да се каже, че Плутон в Риби на Берон и Нептун в Овена на П.Дънов имат отношение към Пан-Началото. Всяка от тия планети е на гости в знака на другата – това значи нещо. Ако Берон е роден по-рано - с Плутон във Водолей, - пак има връзка, тъй като този знак е свързан с универсума – отново с всичко и всички, а Сатурн на Учителя е също във Водолей. Въпреки че универсално и синтетично не съвпадат, те са в една обща по-горна категория – именно свръхсъзнателното, имащо отношение към всичко и всички.

Ето какво пише днес за Петър Берон една приятелка и колежка от университета (Руми Дамянова):

"Дали, улисани в различни концептуални спъникамъци, не изоставихме светлата и твърде ярка за времето си личност на Берон да огрява историческия ни хоризонт само със своя "Рибен буквар"? Имаме ли отговор на въпроса, защо след две столетия Бероновата "Панепистема" все още е непреведена и неизучена, и то от българи?" […] "Д-р П. Берон рано осъзнава, че реалните възможности за постигане на по-висок статут на образование са в Европа и отрано ги прокламира – същевременно осигурява издръжката на талантливи българи да получат образование в елитни европейски училища: през 1846 изпраща един българин, завършил в Страсбург, да стане учител в Котел; по-късно изпраща Иван Добрович (Добровски) в България със същата задача. Отделно издържа талантливи българи да се учат в чуждестранни заведения -

И. Селимински в Атина, Н. Павлович в художествената академия в Мюнхен"

"Петър Берон през 1825 г. заминава за Германия, където следва философия в Хайделберг, а след втората година заминава за Мюнхен, където завършва медицина. И попада под влияние на натурфилософските възгледи на Фридрих Шелинг. През 1831 г. завършва медицина и променя името си - изоставя "Берович" и става д-р Берон. В Букурещ и Крайова работи като лекар, натрупва огромно състояние, което му дава възможност от 1839 г. да се отдаде изцяло на научни занимания. Заминава за Европа - посещава Прага, Париж, Виена, Берлин, Лондон. Извършва се нещо необяснимо - за кратко време успява да овладее основно съвременните хуманитарни, природни и естествени науки и на пет от деветте езика, които владее, да напише значително количество трудове. Той изучава огромния емпиричен материал в областта на метеорологията, физиката и химията, прави опит да го осмисли концептуално и да го обобщи. Резултат са множество трудове с общо заглавие "система": Система на атмосферологията (1846), Система на геологията (1846), Славянска философия (1855), Небесна физика (тритомно издание, 1866-1867), Физико-химия (1870). През 50-60-те години на XIX век издава един важен "Метеорологичен атлас" (като картите в атласа са нарисувани от Н. Павлович). Д-р П. Берон участва активно в научния живот на Европа - чете реферати в Париж и Виена, разяснява своите концепции, получава и признание.

Освен многобройните си трудове, издава и своята 7-томна "Панепистема" - "Всенаука" (1861-1867), с амбицията да обобщи всичко, постигнато от науките дотогава, създавайки единна и цялостна концепция за човека и вселената, за човека и света. Убеден в правилността на наблюденията и изводите - за възникването и еволюцията на живота, - изгражда своята концепция за произхода на телата и същността на химичните процеси. За да изрече мисълта, приемана и от по-късните тълкуватели - "всички науки са свързани помежду си".

Любопитно е и мнението на самия Берон, изказано в предговора към "Славянска философия": "Това учение съставя увод към всички природни и умозрителни науки, от които сега занапред ще се развива по тук посочените естествени закони". Не липсва и самочувствието на откривател в една ярка само-

оценка: "Това учение - пише Берон - може да се сравни с новооткрита земя (Terra incognita), с разни съкровища, които ще стигнат да обогатят сегашните и много от бъдните поколения".

*Изследвайки Бероновите съчинения по метеорология, един учен от Берлинския институт - д-р Кеснер, - публикува изследване, в което пространно показва постиженията на Берон, заявявайки, че **"[...] трябва да се признаят големите заслуги на Берона, че той, въоръжен с обширни познания по физика, метеорология и близките до тях науки, не е скъпил времето си, за да подпомогне науката"** (Кеснер 1925).*

Една от важните за науката Беронови книги, дискутирана от съвременни физици и астрофизици, е "Небесна физика" (три тома, издание на Готие-Вилар, Париж, 1866-1867). В нея той развива теорията си за движението около слънцето, наречено от него АРХЕГЕТ.

(Тук допълвам Румяна: Архегет всъщност е тялото, родено от четвъртата ерупция на едно по-голямо слънце, което, от своя страна, е родено от четвъртата ерупция на едно още по-голямо. Съвремените астрфизици, откриващи, че има и супергалактика, метагалактика и пр., говорят за подобни неща)

*Водени от разбираем интерес, често четем коментарите единствено през призмата на собственото вълнение, но все пак постигнатото от Берон и оценено от една сравнително нова гледна точка, е впечатляващо: **"Крайно интересни са атомистическите разсъждения в книгата на П. Берон** - продължава наблюденията си Н. Калицин. **- За него тежестта се създава от особена субстанция, която той нарича "бароген". Барогенът се състои от атоми, които той означава с "b"... Ние сме далеч от мисълта, че П. Берон е предсказал съществуването на гравитоните, но все пак аналогията между гравитоните и атомите на барогена на П. Берон е очевидна. За П. Берон не само веществото, но и светлината и топлината се състоят от атоми. До подобно схващане стига и модерната физика след откритието на Макс Планк в 1900 г. и на Айнщайн в 1905 г."** (Калицин 1962: 119).*

Калицин, цитира и тезата на Берон за ***"Вълновата система"****, която* ***"предполага съществуването на един флуид – етера": "Виждаме, че П. Берон е стигнал до гениалната концепция за обединяване на вълновата и емисионната теория на светлината 38 години преди Айнщайн! Нещо повече, П. Берон отрича съществуването на етера, което предположение лежи в основата на Айнщайновата специална релативна теория, публикувана също в 1905 г ".***

Въпреки че днес коригират самия Айнщайн по основни пунктове и някои възстановяват и етера... Но да видим как завършва статията си Румяна Дамянова:

"И така - какъв е д-р Петър Берон - педагог, учител, меценат, модерен преобразувател на образованието или учен-фантаст, който все пак изгражда стройна хипотеза за разширяващите се атоми и молекули, намираща своето осъществяване в модерната физика?

Неговият образ е чист и ясен - и ако погледнем по-настоятелно в далечното, в пространството на космическото, към което той се е стремял, - ще съзрем може би една звезда, осветила националното ни име."

Браво, Руми! Никога не сме се съмнявали, че ще станеш способен, честен и сериозен учен!

21 април 1864 г. – Ражда се Max Weber, немски социолог, починал през 1920 г. Голям анализатор на религията и капитализма, ползван от някои за допълване на марксическата теория на икономиката и революцията, коментиран и от Ленин. Мнозина го разглеждат като един от конструкторите на голямата метла на болшевизма, който изигра кармическа роля. Днес болшевизмът минава за ликвидиран, мнозина го мразят искрено и основателно, обаче не дават изход от катастрофата на капитализма и неокапитализма. Но само тесни специалисти знаят, че Макс Вебер специално е научил руски език и е следил изкъсо революцията в Русия и процесите след това. Чак до 1990 година са били скривани или неглижирани две негови късни есета с анализ на този революционен и ранносъветски период. Ние, които сме си взели изпитите в университета по диамат и научен комунизъм и сме виждали Вебер само през комунистическата призма, сега сме изненадани от тези нови разкрития. Той е нямало как да знае през 1906 година, че именно болшевиките ще възседнат властта и в частност аграрната реформа, но пише, че въпреки привлекателния модел на колективизма, има реална опасност от репресивно вкарване на народа в този процес, което и стана точно така. Предвижда малтретирането на индивида от тази псевдоколективистична идеология и прак-

тика. Че Макс Вебер не е случаен, за което почти не се надявахме и затова в началото не искахме да го включваме в "екипа" на родения три месеца след него, личи от острия му нюх кои явления в Русия може да са спасителни. Надавал се е, че тя може да последва Владимир Соловьов, за да не се стигне до пълно унищожаване на индивида и уникалните духовно-религиозни съкровища на руската душа и руския народ. Изследователите днес потвърждават официално нещо, което си беше съвсем очевидно - че борбата за свобода в Съветска Русия е завършила с пълна катастрофа. Сам Вебер пише, че там не може да се очаква никаква търпимост към какъвто и да е идеологически и етически неутралитет. Това става очевидно още от самото начало: болшевиките приемат и реализират като форма на масов геноцид формулата на псевдойезуитите и инквизицията: "Който не е с нас, е против нас". Вебер констатира липсата на харизматичен идеолог и лидер в Русия и предчувства, че такъв ще се яви. Изследователите подозират, че Ленин е прочел това нещо на Вебер и е решил да запълни тази дупка, въпреки че иронизира и него. Макс Вебер обаче предвижда, че и да се яви такъв вожд на революцията, косъмът му няма да е чист. Прозорливият германец е проявил доза политическа и идейна наивност, надявайки се, че в Русия още от царско време може да победи либерализмът и типично славянската самопожертвователност за общото дело, но едновременно предвижда, че и царската, и революционната бюрокрация моментално ще видят сметката на идеалните мотиви и начинания. По-късно ще разберем, че Александър Втори – нашият Цар Освободител – провежда крупната съдебна реформа в Русия само три месеца след раждането на нашия Българин на Земята и това също го виждаме като пръст на Силния и Мощния, който слиза в момента. Обаче Макс Вебер е скептичен и в този случай: възхищава се на Царя, но предвижда, че бюрокрацията ще съсипе и това хуманно дело и Царят ще си остане с театралните функции. Немският професор отчита "романтиката на Делото" като исконен руски двигател, но веднага съобразява, че тя ще бъде използвана от едни хора с чисто материални цели, а от други – за утвърждаване на властта и контрола си над обществото, и то с всякакви средства. Направо е ясновидец! Имахме един стажант-преподавател в гимназията, после професор по етика в университета и писател и учен (Кирил Нешев), който твърде смело за онова време изказа това със следните думи: "Умните го измислят, смелите го провеждат, а гяволите го експлоатират".

Ето още един бисер от прозорливостта на Макс Вебер за властта в Русия, която се реализира от болшевиките с най-масирана и безкомпромисна мощ: "Властта не е подвластна изцяло на никоя група, но всички групи са подвластни на властта. Затова борбата не е за земя или за каквато и да е собственост, но е борба за власт". Първата част на това твърдение е доста мека, ако е правилен преводът (използваме статията на Александр Дунде-Кустарёв от 1998 г.), понеже ни е до болка познат лозунгът "Вся власть Советам!" И така, Ве-

бер предвижда неизбежността на съветската революция като нещо невиждано досега по своята мощ и размери, но докъде ще доведе това, слага една голяма питанка.

Всички тия сведения и разсъждения за мястото на Макс Вебер в разглежданите 9 месеца до раждането на Учителя на Земята дават основание да се мисли, че той също може да е от Неговия екип. Ако не изцяло, то поне заради тънкия анализ и пророческите му изследвания на близкото болшевишко бъдеще. Паралелът с Учителя е директен: още в най-ранните Си беседи Той нееднократно предвижда, че разразяването на болшевишката метла е неизбежно. Очертава ясно кармичната ѝ роля. Визира идейните плюсове на социалисти, анархисти и комунисти, взели нещо от идеите на Христос и Бялото Братство, даже нарича комунизма "най-външната обвивка на Бялото Братство", което днес би раздразнило почти всеки. Но черно на бяло четем от Него, че комунистите ще реализират терор и ще го ударят на ядене и пиене и по този начин ще ликвидират мисията си най-безславно. Даже очертава точно лимита от време, дадено им от съдбата за България – 45 години. Извѐстен е разговорът Му с Георги Димитров, с когото са живели в една къща на улица "Опълченска" в София: идеите на комунистите за правда, свобода и справедливо разпределение на благата са добри, но на този етап от историята са нереални: човечеството е още користно. Дава най-малко още 500 години, за да има надежда за такова нещо. Тук се сещаме за два анекдота измежду стотиците: 1.Съветските учени произвели три капки за възкресяване. Съживили Маркс и го изкарали да се изкаже пред интервизията. Вижали сме и чували милион пъти лозунга "Пролетарии от всички страни, съединявайте се". Но сега той казал: "Пролетарии от всички страни, извинявайте". Тук не се ангажираме с инверсията на някои думи в първия призив според друг виц, понеже не е за пред всички... С втората капка съживили Ленин, развели го из целия СССР да види крупните успехи, но той изчезнал някъде. Съобразили, че може да го открие само Дзержински и затова с третата капка съживили него. Той веднага се сетил за една нелегална квартира от миналото и отишъл там. На масата имало бележка от Вожда: "Феликс, нещата са пълна катастрофа. Започваме всичко отначало". 2.Господ отишъл в ада при дявола и го помолил за му даде за един месец Ленин, за да стегне ангелите в рая, понеже се били много разхайтили и го ударили само на песни и молитви – за труд и саможертви не си мръдвали и пръста вече. Забравили, че Шефа все още виси на кръста и че служенето на Бога не е само духовен пилаф и сироп. Добре – дал му дяволът Ленин. Чака, чака Лукавият да му върне Бог Ленин – не, ни помен. Отива той при Бога и му казва: "Дядо Господи, върни ми си Ленин! Минаха вече три месеца..." Господ отвърнал: "Първо на първо, не се казва "Дядо Господи", а "Другарю Господи". Второ на второ, Бог няма!"...

А сега сериозно: в беседите на Учителя Беинса Дуно има и прогноза, че един ден комунистите ще се осъзнаят и все пак ще спасят света. Това ще стане, когато те станат от червени на бѐли – без насилие. Днес самата дума "комунизъм" се

счита за изтребена завинаги от света, но нищо не се знае...

22 април 1864 г. – Нещо много интересно и сигнално в историята на Америка, въпреки че минава за масонско и капиталистическо. На тази дата Американският Конгрес прокарва паричната реформа от 1864 г., издавайки указ за гравирането на всички монети със знаменития надпис "In God We Trust" (В Бога ние вярваме), което после преминава и върху банкнотите. Дълго време това е било и националното мото на САЩ, отменено през 1956 г. от Айзенхауер по определени съображения. Не може една нация да вярва в Бога и да пуска атомни бомби, да бъде жандарм на света.

Обаче в началото, да се извърши такова нещо само три месеца преди раждането на Бога на Земята, в Когото ние също вярваме и Комуто се уповаваме, за нас не е съвпадение, а акт на Бялата Ложа, която винаги праща своите Влъхви. Въпреки греховете на долара и неговите дракони, банкпири и нумпири, този факт си остава знаменателен и сигурно отдавна е изяснен от изследователите на Бялата Ложа. Може би те са разбрали кои Посветени са в основата на това дело, изиграли ролята на първите американски влъхви. Една от светските версии за избирането на този девиз е, че той идва от последния куплет на стихотворението "Знамето, осеяно със звезди", написано през 1814 г. от Francis Scott Key и станало после национален химн. В припева му се повтаря: "И това ще бъде нашият девиз: "В Бога ние вярваме!" Дали ще е така и на практика, Америка ще покаже едва след като в нея победят представителите на Седмата раса на човечеството, а такива вече има. Засега има думата Шестата – славянството.

Тук може да се повтори нещо на тази тема, вече изложено подробно другаде в книгите се осиянията. Рудолф Щайнер прави окултен анализ на Откровението, като вижда в посланието на Духа към Седемте Църкви призив не само към конкретните исторически църкви, основани от Апостолите, но преди всичко послание към минали и бъдещи големи прецесийни епохи. В случая може да си припомним уникалните разкрития на бащата на антропософията, който е бил във вътрешна връзка с Учителя Беинса Дуно и е ориентирал Боян Боев да бъде верен именно на Учителя си в България, когато Боев е бил студент в Германия и е искал да стане щайнерист. В "Откровението на Йоана" Щайнер пише, че Школата на Сардийската църква днес трябва да се търси някъде в района на Черноморието или Сре-

диземноморието, а Влад Пашов коментира думите му съвсем конкретно – "Църквата" в Сардис е Братството в България, София. Според официалната библейска история, евангелският Сардис е град в Мала Азия (бившата лидийска столица на Персийската империя и днешният Сарт в турската провинция Маниса), но според Влад Пашов това е София – Сердика. Откр. 3:1 *– "И на ангела на Сардийската църква напиши: Тъй казва Оня, Който има седемте духове Божии и седемте звезди: зная твоите дела; носиш име, че си жив, а си мъртъв.* ***2.*** *Буден бъди и укрепявай останалото, което е на умиране; защото не намерих делата ти съвършени пред Моя Бог.* ***3.*** *Помни прочее как си приел и си чул, и пази се и се покай. Ако ли не бъдеш буден, ще дойда върху тебе като крадец и няма да узнаеш в кой час ще дойда върху тебе.* ***4.*** *Но в Сардис имаш няколко души, които не са осквернили дрехите си; те ще ходят с Мене в бели дрехи, понеже са достойни.* ***5.*** *Който побеждава, той ще се облече с бели дрехи, и няма да залича името му от Книгата на живота, а ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели.* ***6.*** *Който има ухо, нека чуе, що говори Духът към църквите."* ***Влад Пашов - един от най-интелигентните ученици на Учителя П.Дънов – стенограф на беседите Му и виден окултен писател и астролог – счита, че посланието на Христовия Дух към Църквата в Сардис е точена прогноза и портрет на Бялото Братство в България в нашата епоха*** *("ще ходят с Мен в бели дрехи").* ***Наистина тук основният проблем и задача бе да спасим и укрепим останалото от Учителя, най-вече стенограмите и разшифровките на Словото, които бяха "на умиране" при постоянните арести, погроми и изземнвания от страна на комунистическата власт. Имахме обаче шанса и щастието да открием няколко чисти и смирени души с "бели дрехи" – истинските Бели Сестри и Братя след заминаването на Учителя, - който му бяха останали верни сред общото мъртвило на характеропатите, горделивите и злословещите в тия среди. Но посланието към Църквата в Сарди не е само конкретно към Школата в България през 20 век и в началото на XXI. Тя е призив въобще към Петата Раса на Човечеството, която вече залязва. Въпросът е за запази Божественото, да го разпространи и да си отиде достойно.***

Тук няма да се повтарят и разширяват тълкованията за Църквите-Епохи "Ефес", "Смирна", "Пергам", "Тиатир" и "Сарди", но може да се предложат за размисъл резюмета на Посланията на Христовия Дух чрез св.апостол Йоан към Филаделфия и Лаодикия: Шестата раса на Славянството и Седмата в Америка, които предстоят. *Пренебрегваме крайния пробългарски шовинизъм у някои изследователи-патриоти, които отричат напълно славянското в нас, и се спираме на думите в Откровението: Бог отваря врата на славянството към Царството Божие, особено на Русия, която вече никой не ще може да затвори. За това говори Духът ясно и във "Възззвание към народа Ми" от 1898 г. в България:*

"Това Ме принуди да сляза отгоре по-между ви, да се застъпя изново, да изгладя и премахна адската омраза с братския вам род, който е положил за вази безброй человечески жертви; той е света Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще, да изпълни Волята Му за ваша слава и славата на Неговото Царство. Ще приемете от нея дан, като Мелхиседек от Авраама, когото и благослови. Днешната сила и слава тя вам дължи, такива са Божествените наредби: един сее, друг жъне, в края всички ще участват в Божието благо. Днес адската злоба се отстранява, ходът на работите взема друг вид, адските сили отстъпват в първите сили на бойното поле, нарушителите на Божия мир ще бъдат наказани навсякъде и правдата Му ще се възстанови на Земята. Царството, което ще да възстановя, не е царство на омраза, но на Любов; подигнете очите си и вижте, че светът е узрял за жетва. В скоро време ще заверя верността на Моите Божествени думи. Още един велик подвиг - и всички сърца ще треперят и мъдруванията на света ще престанат веднъж за всякога. Небето, в знак на своето благоволение, ви е дало един свят залог на велика милост и Любов, който се пази помежду ви. И от този ден, в който е даден отговорът, започва вашето изкупление. И ви предупреждавам да пазите това, което градя, да го не съборите, защото е свято; и ако се опитате да светотатствате, три злини ще ви допусна: глад, мор и разорение; и няма да ви пощадя, но ще се съдя с вас и ще помните винаги, че Бог е говорил. Пазете думите Ми! В тоя Залог, който съм ви поверил, почива бъдещето ви, той е скрижалът на дома ви, надежда и живот за рода ви. Слушай Ме, доме славянски, да сте Ми свидетели, че съм ви говорил!"

Според Откровението на Йоана и мнението на най-големи ясновидци и мъдреци, че Филаделфия е сегашното славянство, излиза, че то днес поема щафетата. Христос го благославя. Въпреки че е още слабо и искат да го унищожат, то не се е отрекло от името Му и е много по-безкористно в сравнение с други, които считат себе си за праведни, а се окопават материално и не раздават богатството си, нито се отричат от властта и имиджа си, въпреки че формално се молят всеки ден: ***"Защото е Твое Царството, и Силата и Славата"****. Сатанистите, които се представят за юдеи, за да изложат този велик Божи народ, ще паднат пред краката на славянството: "****9*** *Чуй! Ще накарам да дойдат и да паднат в краката ти онези, които принадлежат на синагогата на Сатана. Те казват, че са юдеи, но не са – те са лъжци. Ще разберат, че съм обикнал* ***теб****." Славяните с искра от Бога изпълниха и изпълняват заповедта на Бога, търпеливо да понасят всички страдания. Затова Той ще ги запази в часа на изпитание, който предтои да се изпълни по цялата Земя. "Ще дойда скоро" – казва Бог в прав текст на "филаделфийците", т.е. славяните, и то*

*руските славяни в Кавказ. Това са хората с монада, които обичат Делфи, делфините и Аполон – Слънчевото Начало (**това** е етимологията на "Филаделфия"). За произхода на думата "делфин" се смята, че има връзка с "утроба" и "вечно млад". Когато Учителят ни извика в Кавказ след 2026 година, славяните там и народите, които им помагат и ги почитат, ще са уредили перфектно бита и свободата на Великата Майка – на първо място Бременната и Кърмещата. Поради това, тя ще им се отблагодари с рой деца с искра Божия – Аполоновци по дух и вид, монади на Слънчевото Начало. Защото Филаделфия значи езотерически още "Любов към Делото" и важи за хората, които ще приложат Христовите думи на дело, а не само с приказки, молитви, книги, лекции, съзерцания и песнопения. На тях Бог още казва: "...Дръж се здраво за онова, което имаш, така че никой да не може да ти отнеме венеца. **12** Който победи, ще го направя стълб в храма на моя Бог и той ще остане там завинаги. Върху него ще напиша името на моя Бог и името на града на моя Бог – новия Ерусалим, който ще слезе от небето от моя Бог – **и новото Си име** ще напиша. **13** Който може да чува, да слуша това, което Духът казва на църквите."*

***"Лаодикийците"** – сегашните и бъдещите американци от Седмата подраса на Петата коренна духовна раса на земното човечество – също имат точен портрет и са им дадени точни инструкции от Христовия Дух в Откровението на Йоана. Той констатира, че те засега не са ни студени, ни горещи – а така би Му се искало да бъдат или много студени, или много горещи! В това се крие дълбока символика – студът и горещината са състояния на Абсолютния Дух и на Бог-Отец. Истинският американец – не само по плът, но и по дух, независимо от земната му нация – е **човек, който работи за Бога.** Зает е именно и само с тази работа – **това** е истинското значение на думата "бизнес", означаваща първо "заетост", а после "работа"... Мисълта на "Близнаците" е вечно заета с нещо рационално и обективно, с прагматизъм, с клиповете и калейдоскопа от безброй сетивни картини и усещания, които събира откъм седлото на коня или автомобила си, самолета си, яхтата си, компютъра си. Скоростта на реакцията за него е идол, печеленето на пари или нови впечатления – основна потребност. Добре е, ако впрегне конкретния ум на своя Меркурий в изследвания на неземни неща; или на земни, в които няма никаква корист. Бизнесменът без душа обаче или със замъждяла монада "дава заето" всеки път, когато Абсолютният Дух поиска от него да се замрази до абсолютната нула пред изкушението или да се възпламени и взриви като звезда, когато Отец поиска от него да стане истински християнин – да се самораздаде до последната частица, не оставяйки нищо за себе си и от себе си. Това са двете неща, които са най-трудни за обикновения американец. Шайбата на заетостта го върти като центрофуга и той е пиян от страхове, впечатления, инициативи, земни планове и ангажименти. Черната ложа е застъпила там особено коварно двете главни доминанти на пъкъла: нуждата да имаш и нуждата да си нещо. Не че това го няма и в други страни, но в Америка е отдавна е станало главно душевно*

бедствие.

*Няма какво повече да се говори. Христос си го е казал на американците и на американците по дух директно и абсолютно ясно още преди 2000 години: "**17** Ти казваш: "Богат съм. Забогатях и от нищо нямам нужда", а не осъзнаваш, че си окаян, жалък, беден, сляп и гол. **18** Съветвам те да си купиш от мен злато, пречистено в огън, за да станеш истински богат. Купи си и бели дрехи, с които да прикриеш срамната си голота, а също и мехлем да намажеш очите си, за да прогледнеш! **19** Изобличавам и възпитавам онези, които обичам, затова положи всяко усилие и се покай! **20** Виж! Стоя пред вратата и хлопам. Ако някой чуе гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще ям с него, и той ще яде с мен. **21** На този, който победи, ще позволя да седне с мен на моя престол, както и аз седнах с моя Баща на Неговия престол, когато победих. **22** Който може да чува, да слуша това, което Духът казва на църквите."*

На 11 май 1864 се ражда Етел Лилиан Войнич (на английски: Ethel Lilian Voynich). Отишла си е на 28 юли 1960г. в Ню Йорк. Английска писателка и композиторка, известна най-вече с книгата си "Стършел" (The Gadfly, 1897).

Представете си колко много велики и прекрасни хора са били още на Земята, когато ние сме били вече родени и отраснали. Ако имахме сегашното съзнание, щяхме да направим всичко възможно да се свържем с тях, да им изпратим поне една поздравителна картичка за някой празник. Има един странен феномен, над който трябва да се замислим. Често произведенията и делата на някои хора се ползват от човечеството и сънародниците им като всеизвестни ценности, но малцина си задават въпроса жив ли е още създателят им, има ли проблеми, с какво можем да му помогнем, може ли да се сприятелим с него. Има и такива, които си отиват в окаяно състояние и сами не знаят какво са родили за човечеството.

Баща ѝ и майка ѝ са били професори по математика, а вуйчо ѝ Джордж Еверест, известен инженер и географ, пръв се заема с изучаването на Хималаите. И до днес най-високият връх на света Монт Еверест носи неговото име. Писала е на тема славянска литература и е превеждала от руски език. Вече видяхме примери досега за някои от родените в зоната на Учителя – силно русофилство и славянофилство. Още в детските си години, писателката навлиза в примамливия свят на книгите. Чете стиховете на ан-

глийския поет Уилям Блейк, който поразява въображението ѝ със своите алегорични и фантастични образи. По-късно тя се запознава с големите произведения на Шекспир, Милтон, Шели, и тия велики поети стават нейни неотменни спътници до края на живота ѝ. А след едно пътуване до Русия, Етел Войнич започва да превежда на английски и много произведения на руски и украински писатели като Пушкин, Лермонтов, Достоевски, Гогол, Шчедрин, Шевченко. След 1910 се посвещава предимно на музиката - също паралел с Учителя, имайки предвид и други в този период с тази доминанта. Естествено, животът и творчеството на всеки човек, когото разглеждаме тук, са пълни с много повече чудеса и открития за човечеството, но и в случая с Етел Войнич изтъкваме само отделни доминанти. Ние си припомняме примера за героя ѝ Бартън и желязната му воля, кристалния му идеализъм. Може би Юпитер в Скорпион в разглеждания период дава и този ефект. Учителят цени над всичко героите в света, поддържа революционерите, дава, в частност, и едно упражнение за ученика, което със сигурност 99.99 процента от нас няма да го направят в това прераждане – да си пробиеш дланта с една голяма игла и тя да излезе от другата страна... За факирите и йогите това е играчка, но Скорпионът неизменно демонстрира превъзходството на подвига, презрението на духа към материята. Най-малкото, и до преклонна възраст въпросният Българин е изкачвал връх Мусала и при най-свирепи снежни бури през зимата и е спал в снега, показал ни е диамантена твърдост на духа и волята, трудно постижими и за младите спортсмени около Него и в света.

Ето един откъс от "Стършел" с главния му герой, който е един светъл символ за всички народи и времена:

"Артур коленичи и се наведе над самия край на пропастта. В сгъстилите се вечерни сенки огромните борове стояха като стражи край тесните брегове на реката. След миг слънцето, червено като пламтящ въглен, потъна зад назъбен планински връх, светлината изчезна и всичко наоколо стана сякаш пусто и безжизнено. Тутакси над долината легна нещо тъмно, заплашително - тъй мрачно, тъй ужасяващо! Отвесните скали на голите западни ридове напомняха зъбите на чудовище, което дебне своята жертва, за да я сграбчи и повлече в бездната на дълбоката долина с черни, стенещи гори. Дърветата - редица от остри ножове - сякаш казваха: "Хвърли се върху нас!" В сгъстяващия се мрак буйната река с яростно отчаяние гърмеше, ечеше и се блъскаше в стените на своя каменен затвор.

- Padre! - Артур се изправи разтреперан и се отдръпна от пропастта. - Това прилича на ада!

- Не, сине мой - отвърна тихо Монтанели, - прилича просто на човешка душа.

- Душите на ония, които стоят в мрак и в сянката на смъртта?

- Душите на ония, които срещаш на улицата всеки ден.

Артур потръпна, като погледна сенките. Лека бяла мъг-

ла се стелеше между боровете, пълзеше бавно край яростно мятащата се река като печален дух, който не може да намери утеха.

- Гледайте! — извика неочаквано Артур. - Ония, които бродеха в мрака, видяха ярка светлина! **(Слънцето е огряло в момента един снежен връх. Пак ролята на слънцето в родените през този период.)**

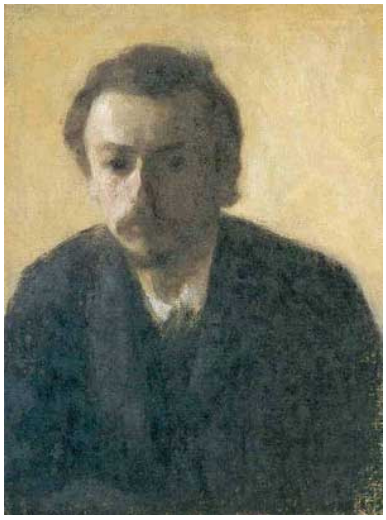

***15 май 1864 г.** – Ражда се Vilhelm Hammershøi, датски художник, починал през 1916 г. За него бе споменато по-горе, когато разглеждахме художника Едвард Мюнк. Изказахме предположението, че той също може да е от екипа на Бялото Братство, слязъл заедно с Учителя в тия месеци и воден от Него. Картините му оказват невероятно силно въздействие с апотеоза на слънцето, на светлината и бялото, на най-съкровеното и интимното. Рисува предимно интериори. Минава ни мисъл и за съпричастност към Всемирната Ложа, понеже присъства и комбинацията на бяло и черно.*

Би казал някой, че са фотографии, но и най-художествените фотографии не могат да предизвикат такива чувства. На човек му се иска да е там и да потъне във вълшебната тишина и съзерцание на тази бяла феерия. На пръв поглед нищо особено – голи стаи и врати, - но какъв свят и тайнствен живот внушават! Можеш да "чуеш" космическата тишина, може да чуеш шепот... Обител на невидими светци и светици, на някакви неземно красиви и примирени монахини в бяло и ангели, които стоят в унес или стъпват безшумно по пода. Въпреки че са безплътни, тихо скръцва някоя дъска и това усилва тишината още повече. Да би могъл човек да бъде на мястото на Вилхелм, когато рисува! Бихме изпитали абсолютно фини и копринени чувства, кристални духовни състояния. Има картини, в която се виждат няколко бели стаи в перспектива през бели отворени врати и ти влизаш в един най-вътрешен свят на Абсолюта, където няма никой. Въпреки това, нещо те кани да преминеш, да потънеш навътре. Друг път се явява тиха

млада жена в черно или свири на черен роял или пиано. Друг път тя е пред прозореца, където рамката и подът са залени от ослепителна слънчева светлина - и при все това пак интимна, тиха, дискретна. Човек да остане в такъв дом и да не поиска никога повече да излезе от там, даже и сред природата!... Да заспи – и да не се връща в този свят повече никога. Може би илюстрация на Четвърти дом в астрологията, т.е. I.C., където Тишината и мирът и спокойствието те свързват директно с Бога.

Връзката с Едного, Който ще се роди само два месеца след художника? – Който е влизал в Неговата бяла стая на Изгрева, само той може да каже какви чувства се изпитват. Спомняме си трите "Н" – Навънка Нищо Няма. И нищо не ти трябва.

В космическата психология днес е известен един странен феномен. Космонавтите в барокамерите и в космоса, когато настане пълен мрак и тишина и всичките им сетива бъдат изключени, след няколко часа или денонощия почват да чуват космична органова музика, детски ангелски хорове, да виждат какви ли не цветни илюминации и даже родните си, заминали си в другия свят. Някои космонавти като Терешкова не са искали да се връщат на Земята... На човечеството му е станало ясно защо светците и отшелниците се откъсват от света и предпочит самотата, тишината и пещерите. За пръв път узнахме за това от книгата на Гагарин и Лебедев "Психология космоса".

11 юни 1864 – точно един месец преди Учителя - се ражда Рихард Щраус, бъдещият голям немски композитор. Когато го запитали защо музиката му прилича на Вагнеровата, той казал: "Вагнер е една голяма планина, която аз се изхитрих да заобиколя"... От космическата му музика обаче на човек може да му се завие свят - такива простори и изненади, потресения, дълбочини!

Композира от 6-годишна възраст и учи от малък диригентство. И дума да не става, че имаме компетентността и има смисъл тук да се приказват неща, които могат да се прочетат в специализираната литература за него. Целта ни е само да набележим някои имена в този период и да насочим мисълта на философи, познавачи и астролози да дирят нещо много по-неизвестно и дълбоко и евентуално връзката на дадения човек с родения на 11 юли 1964 г. – пряка окултна или чрез търсене на подобия. Търсенето на общото може да се увенчае с успех къде ли не – не само в този тесен времеви период, - но въпросът е да се открие нещо по-специфично, което е Божественото в живота и творчеството и кореспондира с по-специфични положения при Беинса Дуно.

Ние, немузикантите и любителите, не можем и нямаме право да имаме собствено мнение за стойността на който и да е композитор и музикант през вековете. Това е работа на хора, които са вътре в темата. Въпроса, който сме си задавали с някои приятели за Рихард Щраус, е откъде иде дисонансът в музиката му и защо накрая той се връща към класическата "приятна" хармония. На какво се дължи дисхармонията му – на висш професионализъм и съобразяване с тенденциите на музикалната епоха – или това е израз на дълбоки вътрешни проблеми и противоречия? Това е въпрос още от Бетовен – от "ужаса", с който почва IV част от Деветата му симфония. Утешавали сме се с теорията за дисонанса, като средство за подчертаване на консонанса. При композиторите с монада, дисонансът, ако въобще го има, е капка в морето и абсолютно дозиран в нищожни пропорции. Това, което виждат ясновидците в атмосферата и вътре в психиката и мозъците на модернистите, но особено в додекафонистите и садистите в популярната "музика" е неописуемо с думи – това е излизането на ада на повърхността! Такива композитари, ведно с изпълнителите им и любителите на такъв дисбаланс в полза на дисонанса или с пълна липса на класически консонанс са на специален режим в ада и специално лечение не години, а векове наред. Те не знаят, че са унижощили безброй нерви и клетки и са предизвикали рухвания на вселени. Но Битието има нужда и от рушители, алохими, агенти на кармата. Няма да продължавам с тази тема в окултен план, понеже много музиканти ще погледнат на това с насмешка или презрение. Че садомазохизмът и състоянието на червата имат огромен дял в това недоразумение, което мнозина наричат "музика", не е тайна за ангелите, които не пускат такъв композитор и изпълнител и на милиметър навътре в безсмъртния свят, а за слушателите им имат още по-лошо мнение и виждат съдбата им с десетилетия напред

Слава Богу, това не касае Рихард Щраус и някои други късни романтици, които изпитват влиянието на настъпващия Водолей. При тях дисхармонията е балансирана и "търпима"; нещо повече – обикновено успяват да извадят самолета от свредел и да го насочат нагоре, за да не се разбие в земята. Реализират свръхсъзнателно конфликт и катарзис, което умеят и шаманите. Работата е в това, че някои гранясали нерви и ценрове в човека не могат да се разтърсят по никой начин чрез предкласиката и класицизма, с "латернаджийския" веризъм и "приятния" хармоничен романтизъм. Връзка със Словото: от Учителя и осиянията на Елма узнаваме, че има някои висши богове и ангели, които живеят и искат да живеят само в интимна хармония и не мръдват и на косъм напред в еволюцията си. Това са така наречените "паднали илухими". Такава тенденция има и в немалко хора, тъй като хората с душа притежават всички тела на всички същества в Битието; следователно – имат и илухимно тяло. То се стреми към аутизъм, интровертност и интимен херметизъм, които в даден момент спъват сериозно не само собствената еволюция, но и тази на околните, даже на цели вериги от сродни души и йерархии. В такъв случай Небето изкарва подобен зациклил дух на война, на

бойното поле сред изстрелите и взривовете. Слага го под бомбите в градовете по време на война или в крешчендото на природните и социалните бедствия. Кармата знае, че няма друг начин – интимният индивидуализъм и егоцентризъм са неразрушими другояче, особено когато човек е хитър и горд и знае как да си изтъче чергата. Той не подозира нито за миг през целия си живот, че мисълта за себе си, за своите си и собствената изгода, сигурност и спокойствие има една много тънка, но яка нишка към пъкъла. Отвън трябва да дойде бедствието, за да не загине душата. Модернистите в изкуството и музиката възприемат този факт и го изразяват без замисляне, но въпросът е кои са ортаци на Сатаната и кои ползват само някои негови инструменти дозирано, за да изведат нещастните от ада. Те първо трябва да предизвикат шок, потресение. Така шаманите викат, за да изпъдят духа-обсебител, лекарите бият шамари и шокове, а Учителят препоръчва да излизаме в шумния и неприятен свят и да се смесим с него. Да бием с едно барабанче на болестта всеки ден часове наред, докато ѝ омръзне и си каже: "Уви, и тука няма спокойствие. Ще отида на друго място"...

Така че доколко и как и Рихард Щраус помага на Бога в това отношение и доколко е сигурно че никога няма да изпадне до най-големите минуси на Шьонберг, въпреги че го е признал с основание за неговия наистина невероятен Gurre-Lieder, или в катакомбите на ъндърграуда, не е наша работа да съдим. Важното е, че като почне Щраусовото "Тъй рече Заратустра", човек настръхва точно както при Вагнер и за част от секундата е напълно готов да се изстреля към зенита. Като изследваме не само Божественото в музиката му, но и темите, които избира, няма съмнение, че е Посветен и че ще имаме шанс да се срещнем с него между звездите. Някои Посветени и пришълци от космоса могат да влизат в европейската Агарта под земята и в Космоса само чрез Алпийската му симфония. Уж дисхармония, а нещо наистина величествено и грандиозно. Духът му може да диша и живее само сред слепящи глетчери и сини необгледи, опрени до полите на Бога. Да се крепи на едно ръбче от сантиметър над смъртоносни пропасти с километри и да вика от възторг заедно с орлите и архангелите. Да се разширява от върховно щастие и свобода до пределите на вселената и да пука Битието по шевовете от върховен делириум. Да ни разказва за една духовна акустика и резонанс, познати само на боговете и титаните. Свръхчовекът на ариеца не е изобретение на Враговете – те само са го експлоатирали, както всичко останало. Свръхчовекът съществува и той иска да излезе от кутийките на подредеността и сигурността и да разгърне криле в стратосферата, да се пръсне от сила, да се разбие на милиард искри из пространствата като Ниагара или свръхнова, като цяла вселена. Просто няма друг във философията и музиката извън немеца, който да ни замайва тъй шеметно от странност и грандиозност. Носи ни като безпомощно перце с развилнялата се космическа буря на духа си, която всеки момент ще тресне долу върху скалите с милиард мокри

светкавици, и всяка сигурност и увереност в себе си ще станат на пръски. Не е поетична думата "оргазъм", но трудно може да се намери заместител, когато се опитваме говорим за това, което предизвикват на духа ни боговете с името "Рихард"... Олимпийският химн на единия от тях е изпъвал не само телата и духовете на хитлеристите, но ще напряга дори боговете за пределен подвиг през всички времена. Абсолютно не му се сърдим, че е станал за малко музикален шеф под крилото на фюрера - моралната му снага бълха я ухапала. Евреите не могат да простят и на Караян и затова и най-големите им виртуози отказват да свирят с него заради нацисткото му минало, но Господ вижда как стоят нещата. Ние бяхме потресени от един филм по истински случай във Виетнам, когато янките стреляха от хеликоптера по жени и деца долу с пълна мощност на "Ездата на валкюрите" по високоговорителите! Безспорно е, че Овенът електризира и подлудява за бяс и пъкъла, но това не значи, че произходът на музиката му е от дявола. Той дирижира като божество "Седемте Воала на Битието" и те играят покорно като змиите на факира, развяват се, откриват за миг тайните на Седемте свята или падат, за да влезем в тях безпрепятствено. Хегел си е построил вечен дворец в планината на Бога и Бог се гордее с него; Хофман и досега въвежда в подземните царства на звезди и планети, ако знаем как да го четем, Херман има ключовете към една космическа Касталия, която е навсякъде. Любовта ни към Индия и Русия е непреходна, обичаме "безумно" и Италия и всеки друг народ и хората му, които са произлезли от Бога. Но така, както могат да ни размятат немците като тресчици из бурите и щормовете на Духа и да ни карат да се почувстваме за миг богове като тях – на това не е способен никой. Въпросът е, че те владеят и нежността и носталгията, и често вихрите и бурите им минават в такова соло на сърцето и душата, и такава молитва за любов, че човек почва да се озърта. Могат да ти изстискат сълзите и от взрива на свободата, и от росната капка върху тревичката. Естествено, и Бойто, и Берлиоз, и Гуно стигат подобни върхове, но това е различно.

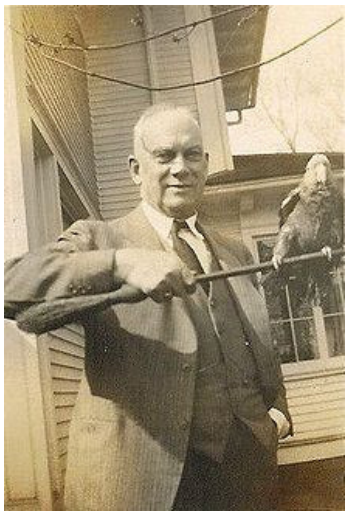

13 юни 1864 – Dwight B. Waldo – американски педагог и историк, живял до 1939 г. Първият президент на Западния мичигански университет. Дава широка възможност за обучение и образоване на момичета. Голям фен и изследовател на Линкълн. Легендарен е станал неговият метод за ръководство и обучение с любов и с перфектен баланс на идеално и полезно. Ходел е често с един говорещ папагал на рамото... Излишно е да се подсещаме за педагогиката на Учителя, където любовта е всичко.

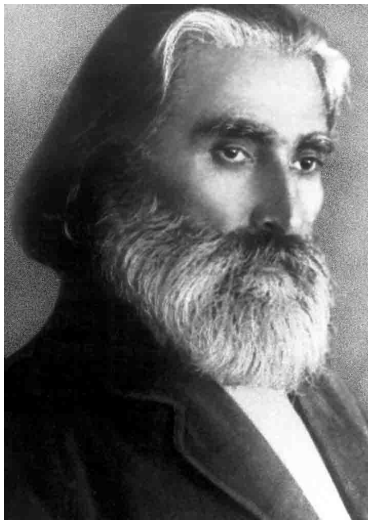

И така, идваме до най-главното събитие за нас – физическото раждане на Учителя в тялото на Петър Константинов Дънов на 11 юли 1864 г. в България - с.Николаевка, Варненско. Литературата по въпроса е тъй обширна, че тук не си поставяме задача да се дадат повече подробности. От астрологична гледна точка е интересно да се отбележи една публикация на Кирил Стойчев за хороскопа на България:

"Дължината на проекцията на Сириус върху еклиптиката на 24 април 680 г. е 25,55' Близнаци. По време на Априлското въстание, вследствие на прецесионното движение на земната ос, тази дължина нараства средно с 0.01'22" за година и през 1876 г. достига 12.22' Рак, където се намира и планетата-управител на Асцендента на България - Сатурн. Този съвпад е още по-точен през 1864 г., когато е роден Учителят Петър Дънов. В хороскопа на Учителя, Сириус е в точен съвпад с МЦ, а ако наложим неговия хороскоп върху картата на България, МЦ на Учителя Петър Дънов ще попадне в точен съвпад със Сатурн - планетата управител на Асцендента на България! Учителят често говори за Сириус. В беседа, държана на 5.07.1925 г. в София, Той казва: "Слънцето е паметник на човешкото въздигане и изкупление. Сириус, тази подалечна звезда, е паметник на човешкото развитие, на човешката култура. Всички тия системи си имат своето предназначение. В тях живеят напреднали същества, по-напреднали в своята възраст от нас, понеже са излезли много по-рано от Бога. Тяхната мъдрост е толкова велика, че културата на съвременните хора, в сравнение например с културата на Сириус, е още в своите пелени. Съвременните хора пред съществата на Сириус не са даже и като деца. Един ден, когато нашата Слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, тя ще мине през пътя на Сириус."

18 юли 1864 г.– Президентът Линкълн излиза с прокламация за мобилизиране на 500,000 мъже. В разгара си е Американската освободителна гражданска война. Това изиграва решаваща роля за окончателния разгром на робовладелската идеология и практика на Юга. Дали раждането на такъв Дух на Земята като Учителя има връзка и с това, ние не можем да съдим, докато не сме проверили това в акашовите филми на Природата и изводите на космичните историци. Но както за тази война, така и за войните и бедствията от началото до среда-

та на следващия век, би трябвало да важат с неопровержима сила предупрежденията на Духа в страховитото "Възвание към народа Ми" от 1898 г. То е свято и възвишено, но в този пункт наистина е апокалиптично. Днес на цял свят са известни пророческите думи на Този, Който е дошъл отново на ревизия:

"Аз пристигам в тоя развратен свят в минута важна - да упражня нужното влияние, да ви отвърна от тоя пагубен път, в който народите по Земята са се втурнали да следват безразборно. Знайте, в случай, че отхвърлите моите благи съвети и се възпротивите на моите Божествени диктувания, които ви давам, защото сте

близки на сърцето Ми, то ще употребя и други мерки, много по-лоши, с ко-ито съм натоварен да приложа в замяна на ва-шето непослушание на святите Божии запо-веди. Вие сте под мое покровителство и съм длъжен да ви ръководя и възпитавам в Сло-вото на Истината. Аз съм ваш хранител и върховен водител в Небесните ликове. Когато встъпих да ви взема под своя охрана, Аз предвиждах всичките мъчнотии, които времето щеше да ми

създаде, догде ви изведа в безопасно място. Аз знаех колко препятствия, кол-ко несполуки щяха да ме посрещнат с вас на-едно в тая велика борба, но моят Дух не отстъпи своето намерение. [...]

Днес вече настава да се реши главната съдба на тоя покварен свят, в който Небето иде да извърши един коренен и велик преврат, и то скоро, в Новия век, *който приближава да отбележи нови страници по лицето на Земя-*

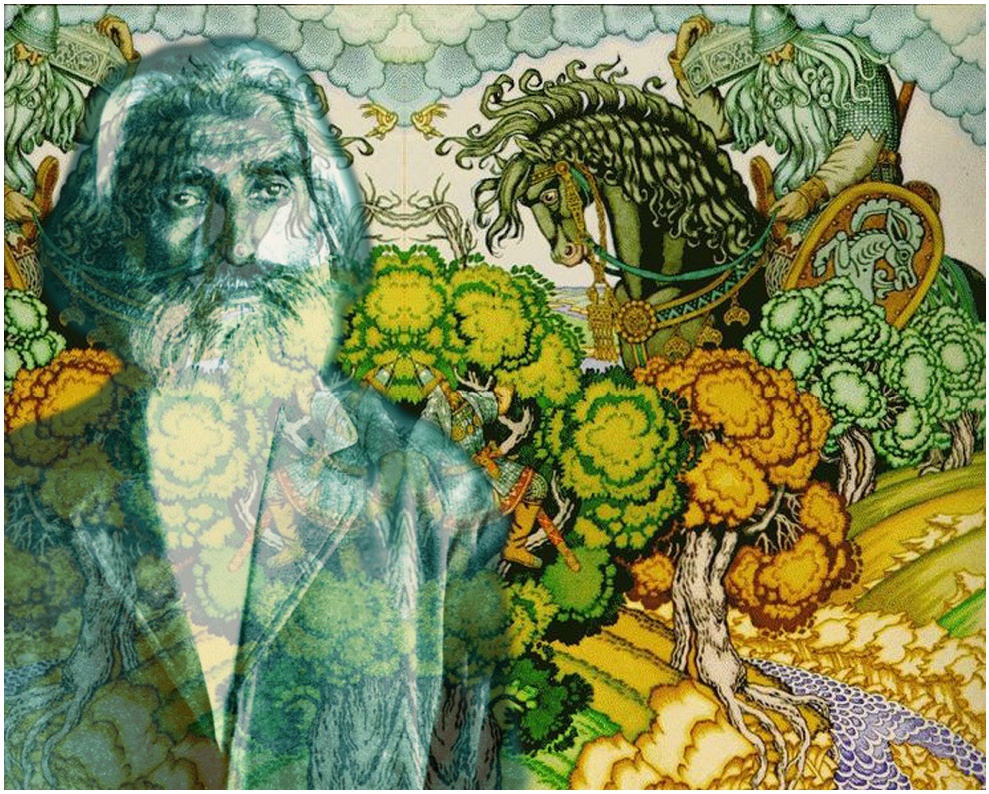

та. Затова желая да ви подготвя, защото сте останали надире поради вашите настоящи престъпления и минали народни грехове, за които безбройни жертви и страдания бяха нужни да пренесете, догде се измие и очисти вашата отвратителна гнусота, с която раздразнихте Бога, та отвърна лицето Си от вас и ви остави под тежкия вековен изпит, за да познаете и се разкаете за греховете си, които разкъсаха святите връзки на Любовта Му. [...]

В скоро време ще заверя верността на Моите Божествени думи. Още един велик подвиг - и всичките сърца ще треперят и мъд-руванията на света ще престанат веднъж за всякога. Небето, в знак на своето благоволе-ние, ви е дало един свят залог на велика ми-лост и любов, който се пази помежду ви. От този ден, в който е даден отговорът, започва вашето изкупление - и ви предупреждавам да пазите това, което градя, да не го съборите, защото

е свято. И ако се опитате да светотатствате, три злини ще ви допусна: глад, мор и разорение, и няма да ви пощадя, но ще се съдя с вас и ще помните винаги, че Бог ви е говорил!"

Кой е Този, Който казва това? Той е не само Върховен Дарител на Живота, но и Върховен Съдия. В Словото Си Той казва, че е невъзможно комар за ухапе някого или трън да го убоде и най-слабо без Божията Заповед. Неговите ангели на Правдата изчисляват всичките ни грехове с най-прецизна точност и за всичко се въздава справедливо. За всяка капка кръв на убито животно, за най-нищожната отрицателна мисъл и дума, за най-малките ни и големи престъпления има Небесен съд. Ако

не вярваме в това, просто за нас няма Бог и ние сме атеисти. Хора с неоформен череп, макар и родени по същото време като Силния, един ден ще изехидстват: "Не знам дали Бог съществува, но ако съществуваше, това би било доста зле за репутацията му..." Когато променят френологията си, ще разберат, че всичко е изчислено до най-нищожния детайл и е абсолютно страведливо.

Ето една непълна статистика на загиналите хора за близо век и половина:

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_wars_and_disasters_by_death_toll

1851-1864 Дънгански бунт в Китай: 20 - 30 милиона

1861-1865 Американска гражданска война: 620 000

1862-1877 Пантайско въстание в Китай: 8 – 12 милиона

1876-1978 Загинали от глад в Индия: 5–10 милиона

1885-1908 Геноцид в Судан от белг. крал Леополд II: 8-10 милиона

1899-1900 Загинали от глад в Индия: 1.25 – 10 милиона

1904-1908 Геноцид в Намибия: 24 000 – 75 000

1914-1918 Първа световна: 10–65 милиона

1914-1918 Арменски геноцид в Анатолия: 300 000 - 1.5 милиона

1915-1918 Асирийски геноцид в Анатолия: 275 000 – 750 000

1917–1921 Руска революция: 5 – 9 милиона

1919-1920 Геноцид в Донска област: 300 000 – 500 000

1932-1933 Геноцид в Украйна: 2.5 - 10 милиона

1932-1939 загинали от глад в СССР: 6 – 20 милиона

1937-1938 Масово клане в Нанкинг: 100 000 – 300 000

1939-1945 Втора световна: 40 - 72 милиона

1941-1945 Нацистки геноцид: 6 - 11 милиона (значително преувеличен!)

1943 Загинали от гладна смърт в Индия: 4 милиона

1945-1950 Немци от Европа в изгнание: 500 000 – 3 милиона

1950-1953 Корейска война: 2.5 – 3.5 милиона

1959-1975 Виетнамска война: 2.5 – 5 милиона

1961 Геноцид в Индонезия: 100 000 – 400 000

1962-1996 Геноцид над малайци в Гватемала: 130 000 - 200 000

1964 Геноцид в Занзибар: 8 000 – 17 000

1971 Геноцид в Източен Пакистан (Бангладеш): 26 000 – 3 милиона

1972 Геноцид в Бурунди: 50 000 - 100 000

1975-1979 Геноцид в Камбоджа: 1.7 – 3 милиона

1975-1990 Геноцид в Източен Тимор: 150 000 – 300 000

1976-1983 Геноцид в Аржентина: 9 000 – 30 000

1983-2005 Геноцид в Судан: 1-2 милиона

1986-1989 Геноцид в Ирак: 100 000 – 200 000

1993 Геноцид в Бурунди: 50 000

1994 Геноцид в Руанда: 500 000 – 1 милион

1995 Босна: 8000

1998-2003 Конго: 3.8 – 5.4 милиона

1980-1988 Иран и Ирак: 400 000 – 2 милиона

1995 Сребреница: 8 000

2003 Геноцид в Судан: 200 000 – 400 000

Разбира се, списъкът на хората и явленията в разглеждания период би могъл да се продължи значително. Известни, малко известни и неизвестни нам деца на Бога и Негови кармични инструменти има с милиони, но това не е обект на светската историография.

Днес много информирани българи и чужденци знаят за един от случаите по време на Втората световна война, когато германофилът Любомир Лулчев, висш офицер и съветник на цар Борис III, един ден отишъл на Изгрева и поискал среща с Учителя Петър Дънов. Мислел си, че е един от най-напредналите Му ученици, занимавал се с окултизъм и владеел големи мистични и магични сили, можел е да се излъчва от физическото си тяло. Бил уверен, че ще впечатли Учителя като Му каже, че в невидимия свят стои начело на хитлериските

войски. Видели го как излиза от горницата на Учителя смъртно бледен и изпотен, едва не изгубил съзнание. После разказал, че видял с духовното си зрение потресаваща картина: Учителят бил срещу него и нацистките пълчища, начело на Червената армия.

Така че не случайно в 11-те илюстрации по-горе образът на Учителя от по-строгите Му снимки е в съчетание с изображения на митичните руски богатири Святогор, с неговия Ковач на Съдбата, Черномор, Илья Муромец и др. Както бе цитирано в предишните страници, във "Възвание към народа Ми" Духът на Истината говори за Свята Русия и за нейното велико бъдеще. Не случайно в последните секунди на земния си живот П.Дънов проговаря на руски език и решава България да мине под руско политическо влияние за 45 години.

Тук се изнасят произволно сведения за някои хора само за акцентиране върху една нова посока на мислене или поне като любопитни факти. Окултната наука разглежда тази тема и в периода на кърменето на един Велик Учител, докато е бил още младенец. Измежду стотиците имена в интернет, тук ще добавим само още няколко, напоеки:

На 15 юли 1864 г. се ражда незабравимата английска певица и актриса Мария Темпест, доживяла до 1942 година. За нейното уникално сопрано се говори и до днес. Обиколила е със спектакли цял свят. Критици и публика са се изумявали от невероятните ѝ певчески и артистични способности. За разлика от много себелюбиви творци и изпълнители, тя е възпитавала, обучавала и поддържала много млади певци и певици. Омъжва се три пъти, но това не ѝ пречи да си остане чиста, добродетелна и гениална. През 1941 пада немска бомба пада в къщата ѝ в Лондон и унищожава всичко, но тя благодари на Бога, че е спасил живота ѝ. Ето и нейна филмография: 1900 - San Toy in San Toy: 1915 - Mrs. Plum in Mrs. Plum's Pudding; 1937 - Baroness Lindenborg in Moonlight Sonata; 1938 - Jennifer Varwell in Yellow Sands.

На 18 юли 1864 г. се ражда Рикарда Хух – немска писателка и поетеса, останала на Земята до 1947 г. В зрелите ѝ години нейното творчество става все по-рационално и идейно задълбочено, подкрепено от убеждението, че вечните Божествени закони стоят над преходния материализъм на епохата. - Ако ние осъзнаем, че прекрасните хора и таланти са фактически тела на Бога на Земята, няма да можем да престанем да плачем от възторг и умиление пред безкрайни-те Му превъплъщения и

изненади.

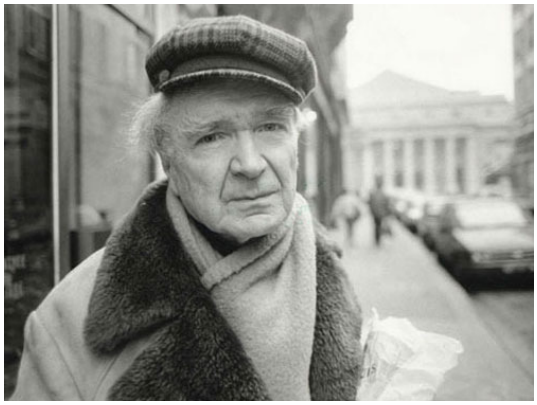

На 20 юли 1864 идва още един гост на нашата планета - Erik Axel Karlfeldt - и остава до 8 април 1931 г. Озарен от Бога шведски поет, чиято символистична поезия, облечена в регионализъм, е станала много популярна и му донесла Нобеловата награда за литература посмъртно, малко след като си е заминал. Бил е член на Шведската Академия, работил е в ръководството на Нобеловия комитет. Станал е почетен доктор в университета в Упсала още през 1917 г. - Погледнете фотографията му и кажете: може ли такъв човек да не бъде обичан? Поетите не са от тука и затова почти винаги са малко тъжни на Земята.

На 5 октомври 1864 г. е роден Луи Жан Люмиер (на втори план на снимката), който е изобретил кинематографа. Братята Люмиер (на френски lumière означава светлина) са родени в Безансон, Франция, но от малки живеят в Лион. Баща им притежава фотографско студио и двамата бъдещи изобретатели работят за него. Огюст започва да помага като управител. Луи се заема с физика, а заниманията му в тази посока се оказват доста ползотворни и допринасят за подобрения във фотографските процеси. Една от новостите, които той открива, е заснемане на движещ се образ. Огюст и Луи Люмиер се заемат с кинематографията, след като баща им се пенсионира през 1892 г. Първата лента, която е направена от братята, е озаглавена "Работници напус-

кат фабриката в края на работното време". Тя е с времетраене по-малко от минута, направена с апарат, наречен кинематограф (многофункционална кинокамера с грайферен механизъм, която осигурява равномерно поддържане на каданса при снимането и плавното темпо на прожекцията). Голямо удобство се оказва използването на един и същ апарат за снимане, копиране и прожекция.

20 ноември 1864 - Съдебната реформа на Александър II -
Когато съветски руснаци идваха в София за пръв път, биваха доста изненадани как може да има тука паметник на техен император - "враг на народа"...

Но днес всички знаят, че Съдебната реформа на Александър Втори, заедно с военната, е била една от най-успешните и последователни от всички негови реформи. Тя въвела напълно нова система на съдопроизводство и съвършено нов метод на процесуалните действия. Така съдът се е променил коренно. Осигурено било справедливо обществено изслушване и на двете страни, правото на участие на независими съдебни заседатели и професионален защитник – неща, които ги нямало до този момент в Русия. За съжаление, тази реформа не могла да оцелее поради инерцията да се действа по стария начин и по-късно заради извънсъдебните преследвания, предприети от приемниците на трона Александър III и Николай II.

Всички знаем какви вреди е нанесъл на България Алексан-

дър III и защо нашият княз Александър Батенберг е бил принуден да абдикира.

29 септември 1864 г. ***Ражда се още един удивителен човек с крайно впечатляващ образ, живот и творчество – отново за сравнение колко много си приличат дори и външно някои колоси на духовната епоха, дошли по едно и също време. Ако не бяхме родени в България, а някъде в Испания по времето на този човек, положително щяхме да тръгнем след него, понеже духът и лицето му вдъхват безкраен респект и доверие. Поне за тези, които са виждали снимките на един Българин. Това е Мигел де Унамуно и Хуго (на испански: Miguel de Unamuno y Jugo). Той е известен испански философ и писател, роден в Билбао. Преподавател и ректор на университета в Саламанка. Изгонен от родината си по време на режима на Примо де Ривера. Почива през 1936 г. в резултат на пълна духовна изолация и домашен арест.***

Философията му е повлияна от рационализма и позитивизма, като редица философи като Сьорен Киркегор, Фридрих Ницше и Блез Паскал оставят следи върху творчеството на Мигел де Унамуно. Като цяло, философските му концепции са близки до екзистенциализма. Унамуно застава на страната на философията на живота и отстоява проблема за смисъла на нашето съществуване, като централен за философията. Мисълта му често е фрагментарна, тонът - емоционален. Основната му идея е, че човекът е раздвоен между смъртта и безсмъртието, между вярата и разума. Унамуно е католик, но се колебае между вярата и скептицизма по отношение на църквата. Основното според него е да вярваме, но и същевременно да се борим за вярата си, защото за нея никога няма разумни основания. Той казва: "Да вярваш, значи да искаш да вярваш; а да вярваш в Бога, значи преди всичко и над всичко да искаш да има Бог"; а също: "Аз не се подчинявам на разума и се бунтувам срещу него и си налагам да сътворя с помощта на вярата си моя Бог-обезсмъртител и да отклоня с волята си пътя на небесните тела ". Автор на "Трагичното чувство за живота у хората и у народите" (1913), "Агонията на християнството" (1930), "Животът на Дон Кихот и Санчо", "Моята религия" и др. Източници на философията му са Спиноза, Паскал, У. Джеймс.

Ето откъси от статията на един познат от университета и Съюза на писателите:

Из есето на Венцеслав Константинов за Унамуно:

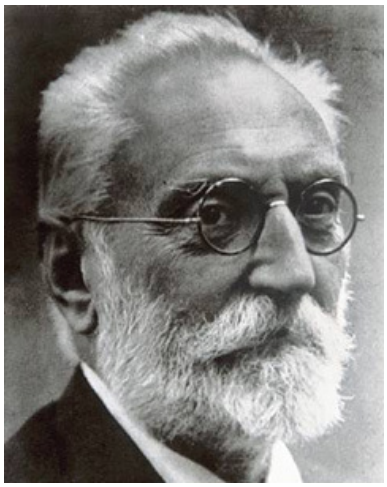

Душата на един народ носи в себе си бъдещия герой, преди той да е видял бял свят, предусеща го като блуждаещ в нея дух, който се оформя и очаква неговата поява. Всяка епоха ражда, както се казва, героя, който й е нужен. Героят се вдъхновява от великите идеи на времето си, единствените велики идеи на епохата си; чувства нуждите на своето време, единствено необходими за епохата, и се прониква от едните и другите. Всеки герой, който не е необходим за времето си, би умрял в нищета, презрян, изгнил в каторга, затворен в лудница или може би изгорен на клада.

Героят не е нищо друго, освен индивидуализирана колективна душа. Героят е човек, който поради това, че чувства в съзвучие с народа, не загубва способността да чувства лично. Героят е първообраз и продукт, духовният средец на народа. Не може да се каже, че героят води народа, той е по-скоро негова съвест и израз на неговите въжделения.

Героят, чиято поява се предусеща във величава утроба, е много често прекомерно извисен, за да приеме смъртна плът, а и средата, определена да го приеме, е много тясна за него. Тогава той се ражда като идеален образ, герой на легенда или на роман, не от утробата на жена, а от въображението на мъж. Герои са тези, които живеят, борят се, повеждат народите на борба и ги подкрепят в нея, герои не по-малко реални и живи от тези, които са от плът и кръв, осезаеми и тленни...

Дон Кихот живее с нас и диша в нас. Има моменти в живота, когато го виждаме да се появява, яхнал Росинант, и да се притичва на помощ като Сантяго на онези, които го призовават. Да съществуваш значи да действаш. Колко много хора, затворени в своето ограничено "днес", действат много по-малко от възвишения дух, в който се прероди прославеният Алонсо Кихано! Колкото повече духът, прониквайки в света, го допуска да проникне в себе си, като по този начин се сговарят и организират един в друг, толкова

тялото става постепенно все по-прозрачна плътска одежда и израз на духа. Ще настъпи може би денят, когато най-хубавото тяло ще бъде тялото с най-хубава душа... Понеже тялото още не е станало прозрачно одеяние на душата, не се е дооформила бъдещата човешка красота и продължава да господства красотата на двуногото без перушина...

Но трябва да се вярва с артистична вяра, както се вярва в естетическа догма, че всеки дълбок и съкровен характер - със здрави корени и чист - живее в съвършена хармония с плътската туника, която го покрива, пригаждайки я към очертанията си...

Също като че ли Унамуно е казал тия думи за себе си, но не би го признал директно, понеже е скромен. А даже може и да не е подозирал колко самият той е близко до този идеал:

"Колкото човек става по-хармонично развит и по-съвършен, с други думи по-завършен, колкото повече и по-добре служи той на средата, в която живее, и по-интимно общува с нея, толкова повече образът му става огледало на душата. Душата отразява изхода от вековното взаимодействие и противодействие между индивид и среда, и независимо от това, дали образът носи черти, наследени от различни и дори противоположни предци или са придобити впоследствие, той ще се подчини рано или късно на душата си. Образът ще стане истински израз на душата, когато индивидът и приемащата среда взаимно се приспособят и станат едно цяло."

Ето как Унамуно предвещава прекрасен образ за испанеца, който поема в себе си прекрасната донкихотова душа! Защото на характера на един толкова чист, цялостен и ясно откроен върху фона на окръжаващата го среда човек като Дон Кихот отговаря лице, което е най-чисто огледало на красивата му душа. И тази физическа красота трябва да се долови напълно от художника, който реши да нарисува образа - отражение на душевната му красота... Според Унамуно, Дон Кихот следва да се рисува в светлината на неговата собствена истина и в рамките на добре проумяната донкихотска философия, с вяра в неговото безсъмнено реално и действително съществуване, като се открие чрез душата му и физическият му образ. Да се рисува с вярата, която вдъхва донкихотският идеализъм, източник на всяко истински реално дело; идеализъм, който повлича в крайна сметка след себе си - дори против волята им - всички санчовци. С вярата, че Дон Кихот живее и действа, както са вярвали в живота на светиите и ангелите онези прекрасни примитивисти, които са ги рисували. Това – според Унамуно - е на пръв поглед безсмислената и абсурдна

истина за действителното и реално съществуване - реално

поради това, че е идеално; и действително поради това, че е въздействащо. Тази е истината, прекрасната истина и за живота на Рицаря на печалния образ...

Според Унамуно, именно в безсмъртния образ на Дон Кихот по най-прекрасен начин са съчетани идеализмът на целите и реализмът на действието - при цялата му абсурдност и привидно безсмислие. Величието на Дон Кихот е станало неотменима съставка в представите на културните народи за Испания и испанския характер.

Непременно гледайте Филма "Man of La Mancha" за Дон Кихот, с Питър О`Тул и София Лорен, 1972 г.

На последно място, но не последни по значение, може да се припомнят тук и някои български събития през 1864 г.:

***На Великден 1864 г.** пред най-близките си приятели Дяконът сам отрязва дългите си монашески коси. Архимандрит Василий се опитва да възбуди църковно следствие срещу племенника си, но Пловдивският митрополит заплашва самия Василий с наказание, ако упорства в настояването си.*

По-късно патриархът на духа ни дядо Вазов ще възпее този исторически миг в знаменитото си стихотворение за Левски. Не се знае Кой може да се е явил на Апостола в килията му, малко преди да слезе сам Той да се бори за Свободата:

***Малко по-късно Този, който се ражда в същия зодикален знак като Апостола и слънцата им са в съвпад и Който сигурно се е явил в килията на Дякона или вътре в сърцето му, понеже Той е навсякъде и всякога и във всеки миг, когато някой се осъзнава, ще каже:** Не съм ви призовал да бъдете калугери. Призовал съм ви да бъдете певци, музиканти, художници, поети, съвършени ученици, синове, дъщери, майки и бащи – брилянтни и чисти хора на Духа, които живеят и се жертват за братята си и греят като слънца за другите, раздавайки истина, добро и красота.*

Интересен факт е, че Матей Миткалото печата в единствената реално действаща печатница в българските земи в тези години – основана-та през 1864 г. в Русчук по внушение на Мидхат паша, която Манчов и Данов съзнателно избягват. Отец Матей е изключително интересна личност за населението, което, освен като лечител, го запомня и като пътуващ книжар, истински носител на просвета сред своя народ. Отец Матей Преображенски Миткалото (Моно Петров Сеизмонов), наричан от народа още Очматей или Очката, е български възрожденец, монах, просветител и национал-революционер. Член на Вътрешната революционна организация. Приятел и довереник на Васил Левски. Прякорът му идва от глагола "миткам", означаващ "скитам".

***

Раковски издава "Бъдещност" и "Бранител" през 1864.

***

Баба Тонка често изпълнявала ролята на куриер – пренасяла писма и оръжие между България и Румъния. През 1864 г. застава начело на бунта на русенските жени, които се обявили срещу гръцкия владика, защото отказал да се води богослужението в църквата на български език. Своето свободолюбие и безстрашие Баба Тонка предава и на децата си. Четирима от синовете и едната ѝ дъщеря взимат дейно участие в национално-освободителното революционно движение.

***

Реформите започват да се усещат по българските земи след 1864 г., когато за управител на Дунавския вилает е назначен Мидхад паша. Той полага видими усилия в европеиза-

цията на административния център на вилаета - град Русе - и организира строителството на пътна мрежа в Северна България. През 1866 г. е открита и първата железопътна линия, свързваща Русе с Варна, а малко по-късно са довършени линиите Търново - Ямбол и Солун - Скопие.

***

Мидхад паша подкрепя също така създаването на т. нар. "земеделски каси". Тези каси се създават за подпомагане на населението, тъй като лихварството продължавало да процъфтява. Дори през 1864 г. е приет специален закон, с който размерът на лихвата е определен от 12 % до 15%, т.е. каквато обикновено е била преди излизането на фермана, а този от 1852 г., определящ лихвата на 8 %, така и не е прилаган.

Първата каса е образувана през 1864 г. със задължителни вноски от селскостопанска продукция в натура. Събраните зърнени храни и другите селскостопански продукти са продавани, а сумите са използвани за раздаване на заеми срещу минималната законна лихва от 12%. Земеделските каси всъщност са и първите кредитни организации в България. Има данни, че до 1876 г. тези каси годишно са разполагали с оборотен капитал от 66 000 гроша.

***

Началото на Първа евангелска църква в гр. София е поставено през 1864 г. от синовете на православния свещеник поп Тодор - Георги и Михаил и жените им и двете му дъщери. Това съвпада с работата на първите мисионери Чарлз Морс и д-р Хенри Хаскел, които пристигат в София, за да проповядват благовествието в 1862 и 1863 г. Първите богослужения са се водили в шивашката работилница на В.Караиванов (ул. "Леге" № 29) и в други домове на вярващи. Мястото, на което се намира сегашната сграда, е закупено от членовете на църквата в края на 80-те год. на 19 век. Строителството на църковната сграда е изпълнено за 11 месеца. Тя е осветена на 17 юни 1889 г. Първият редовен проповедник е Георги Панчев, завършил богословското училище в гр.Самоков. В началото на 20 век към църквата е основано единственото евангелско сиропиталище в България, закрито от комунистите в 1948г. Сградата на църквата е разрушена от бомбардировките на 10 януари 1944 год. по време на Втората световна война. Възстановена е в същия вид след войната. За възстановяването ѝ дава злато и Гиго Кьосев, евангелски проповедник още от началото на века в град Дойран, Македония. В църквата са служили петима пастири, репресирани от тоталитарния режим. Тя е водеща църква в Съюза на евангелските съборни църкви в България.

В първа Евангелска църква попадат будни и способни младежи, които един ден биват заведени от пастор Методи Марков при Учителя Петър Дънов на Изгрева. Оттогава те са Негови последователи. Веднъж, по време на проповед на известния пастор Мишков, добрата съдба увлича младежа Кирил Михайлов от улицата вътре в момент, когато е отивал да убие баща си. Баща му бил психопат и алкохолик и е пребивал

жена си и децата си от бой, животът им бил ад. Кирил бил заченат когато баща му е бил пиян и детето се родило макроцефал. Дълги години до този момент, още от малък, имал епилептични припадъци. В църквата, след пламенната проповед на пастора за християнската прошка, Кирил хвърля ножа на земята, разплаква се и благодари, че му е спасил душата. Новите му приятели го завеждат на Изгрева при Учителя и той остава там. За броени месеци главата му се оформя правилно и епилепсията изчезва. Кирчо Лъвчето беше наш любим приятел. Умря в родината си от глад и в пълна нищета, когато властта

ни пръсна из провинцията и по чужбините и нямаше как да се грижим за изоставените. Негови научни съчинения се издадоха в Париж. До края на живота си, той остана верен на своя Учител.

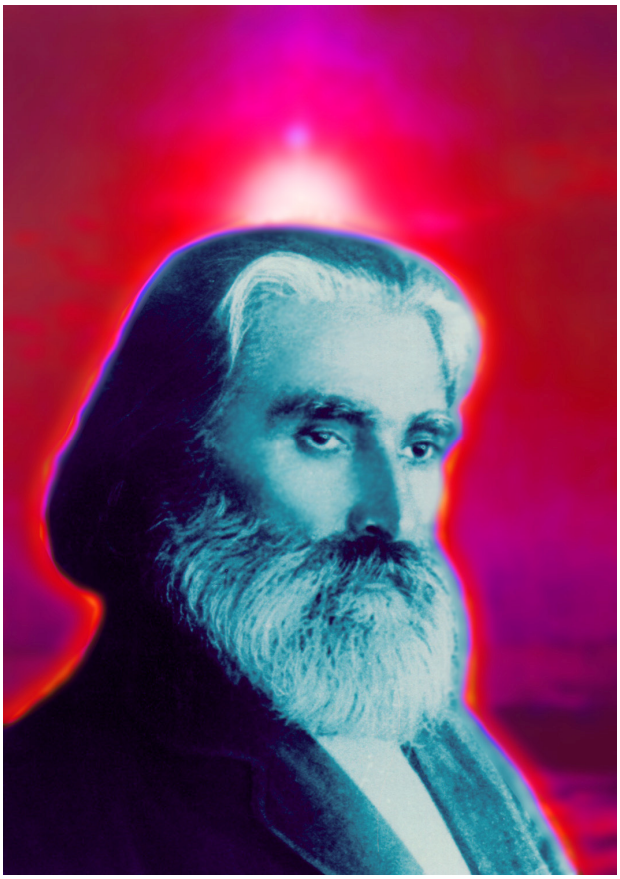

- 11 юли 1864 – 27 декември 1944 –

Разберете неизменяемата истина, че въздигането на славянския род е въздигане, необходимо за всички, което Бог сам върши за своя избраник, Вожда на Спасението, Който скоро ще се яви помежду ви в пълната Своя слава и сила, да възстанови вечното Царство на Мира, Царството Божие на Земята. – "И който оспорва вашето първенство от нине, казва сам Господ, оспорва Моето, понеже имам власт да дам Моето комуто искам. И ако Аз давам от добрата Си Воля, кой е този, който ще Ми се възпротиви и Ми каже що върша? Онзи, който се осмелява, нека излезе и опита силите си и ще види. Аз съм един и думата Ми е неизменяема, и Съм верен и истинен във всичките Си пътища. Словото Ми е неоспоримо.

29.V.146(2010)
София – Изгрев

ОБЕЩАНИТЕ СЪНИЩА

Тази нощ – поредното преживяване в горните светове, което минава за сън. Напоследък бе обещано да ни се дадат сънища, от които ще разберем откъде идваме и накъде отиваме. И те "заваляха" - даже и при приятелите, които не знаят за това обещание. Ще е необхоим голям труд да се прегледат писмата им и да се извлекат красивите и необикновени сънища. А ако се провери и в интернет с търсене на думите "сън", "съновидение", "сънувах", "видях насън", "присъни ми се" и пр., сигурно ще се открият още много случаи. Вероятно това ще се поотложи поради нуждата да се приготвят окончателно новопсалмите за печат, но всички имейли се съхраняват.

28/29 май 146 г. Почти невъзможно за описание. Всеки от нас представлява кристално слънце или планета в космоса. Абсолютно различен от всички останали и по цветове, и по видове кристали, и по идеите и чувствата, които носи на Битието, и по музиката, която излиза от него. Вероятно това е чул Питагор, за да говори за "хармонията на сферите". Интересното е, че на този етап страданието и болката помагат за кристализацията ни – инак сме още аморфни и неиндивидуализирани, пълни с илюзии. Комар да ни ухапе, това спо-

мага за една микроскопическа степен на кристализация. Това би могло да стане и чрез блаженство и щастие, но то е една бъдеща епоха, когато ще престанем да се съпротивляваме на Бога.

Предишният сън също е неописуем с човешки думи. Отново попадане в цветните светове, като във всеки от тях се преживяват тъй фини и различни блаженства, че наистина е невъзможно да се разкаже за тях – все едно да разкажеш Пасторалната симфония някому, независимо дали е чуващ или глух. Наистина са ни обещани неща, които човешко око не е видяло и ухо не е чуло.

2/3.06.2010 Жив сън, с плач на глас даже и при събуждането... От него може да излезе разтърсващ роман, пиеса, киносценарий, съвременен мюзикъл. Ако се намери добър драматург, няма да е по-долу от "Мулен Руж". А може и да се направят миниатюри по най-силните ни сънища (не само описаните тук) и да докажем, че не само Куросава може да сънува и да прави филми. Не че не сме се справяли българите със стихоплетство и сцени и в Англия, Русия, Индия и пр. и още ни четат и играят, но сега имаме по-важна работа. Ще го пратя сега това на една добра приятелка – най-добрата ни кинаджийка, - а тя е вътре в "чорбата" и в световните конкурси за сценарии и съответните експерти и спонсори.

12 перфектни момичета са отворили "Салон за елитни мъже". Завършили са заедно козметика и фризьорство не защото не са съученички от естрадния отдел на Музикалното и някои от оперетния и опрения, а понеже животът е суров и трябва да се яде.

На етапи, една по една се пречупват и отварят и по-вътрешни зали и апартаменти в луксозната сграда под наем, където се занимават и с масажи и други работи с така наречените елитни мъже. Не само "така наречени" – гостуват им и реални първенци на човешката култура и цивилизация. Момичетата стават хит, почват да печелят много, наемат си нови момичета и самите те могат вече да си позволят да пътуват по света и да се кефят на собствени суперавтомобили, самолети, яхти. Имат си и жп-вагон, който закачват по договор към влаковете и обикалят по цял свят със своето майсторство по всички показатели. Имат оферти и ги чакат навсякъде с години. Дотука всичко добре, но се явяват проблеми.

Проблемите са по три линии: когато някоя забременее, когато се влюби или поради появата на Лошия. Междувременно, има и едно или няколко ретро, в които се вижда, че те са приятелки и съученички още от музикалната прогимназия и гимназия и някои от махалата. Завършват отлично консерваторията, някои временно се прочуват, но общо взето всички пропадат и трябва да се борят за хляба. Тогава на една идва гениалната идея за Салона за елитни мъже и накрая това се приема, въпреки големите опасения и спорове: повечето от тях са чисти момичета, някои си имат приятели, две са омъжени, една – влюбена, една – поредната бременна. Водачката им пише кодекс или нещо подобно, според който при подобни "издънки" участничката се изключва.

Въпреки че ги посещават и са им клиенти наистина най-елитните мъже във всички области, в един черен ден идва Лошият. Води и своите главорези. Той има стара история с Водачката, но не е могъл да я свали докрай и сега се е амбицирал. Това не е любов, не е само секс, а битка на воли. Има по малко от първото и второто, и то доста екзотично и силно, но третото е доминантно. Често главорезите изблъскват страхотни клиенти от хайлайфа не само с наддаване, но и с ножа. Най-лошото: подчиняват салона като сутеньори. При най-малката забежка да не си получат процента, предизвикват инциденти и дори взривове и палежи в зоните на непослушните. Една непокорна дори изчезва завинаги – за назидание. Животът не може да бъде толкова розов, колкото бе тръгнало. Но има и още по-лошо от най-лошото. Лошият не прави това за пари, защото си има, а от мотива на Мефистофел: иска да докаже, че порокът е по-силен от всичко в сърцето на жената. Отмъщава. Иска да докаже, че жената се продава при всички случаи: ако не в кеш или за "морален" дом и "сигурност", то по закон Божи за "адската" тръпка. Милосърдие в нея няма – важното е какво нея я устройва. Счепквали са се на тая тема с Добрия още като съученици и водят битката години наред – борба за душите на момичетата.

Ателието се посещава и от Добрия, който е завършил с тях консерваторията и после става композитор, диригент и драматург. Още от прогимназията е влюбен в Нежната, тя също го обича, но не му се дава. Има най-странни, но живи и упорити причини за това. Той е идеалист, но преспива с някои от Ателието нарочно – да подразни и евентуално амбицира Нежната. Някога са имали платоничен роман и даже са си правили виртуално семейство с виртуални деца – летели са в небесата от непознато и небивало щастие. Сега той почва да пие, защото Нежната постепенно става професионалистка. А тя е от Оперния и е имала награди по международни конкурси, особено с Верди и Пучини. Сега вече не опитва – гласът от такъв начин на живот се променя.

Както в "Мулен руж" и всички класически и съвременни драми и мелодрами на тази тема, Водачката има изисквания и не допуска до момичетата някой с по-малко пари или с по-лоша идея за "златна кокошка" от нейните и тия на Лошия. Тя е раздвоена – мрази Лошия, знае, че е демон и се занимава и с черна магия, но е вързана за него и астрално, и чрез бизнеса. Той владее и наркотрафика, но на нея и на момичетата знае какво да дава – по такъв начин, че да не станат на парцали за няколко месеца, а да си останат елитни във всяко отношение поне три години, но да са зависими. Има треви и пр., които могат да се дозират фино и това да прави момичетата още по-апетитни и зависими, без още да се налага козметика или възстановяване чрез скъпи психиатри и невролози. Ако предозира някоя – навън! Това е бизнес. Отвънка чакат на опашка не само клиенти и клиентки, но и елитни момичета за работа.

Така че добрият писател и драматург може да завърти интригата много впечатляващо – по всичките канали и тънки струни на героите. Може даже и по 12-те зодиакални знака.

На една разпивка и нарко под контрол, с перспективи за поредната вътрешна оргия, мотивите се отприщват. Там са и момичетата, и Добрият, и Лошият с главорезите му. Може да е някакъв рожден ден. Двамата, в трио с Водачката, се състезават за най-добра идея за още по-голям бизнес. Добрият знае, че голи идеи не предат, но той е гений и затова включва в битката инструменти и мотиви, които Лошият отрича – счита, че жената е продажна поначало и че ако не е в Ателието, ще е съпруга на някой мъж-шансоид. От тия, които са печеливши в живота и са определени от Добрия като "подобия на хора с подобие на шанс". Лошият иска да докаже и всеки път доказва на живо, че всяка една от младите жени, за които двамата се борят, вече отдавна се е "очовечила" и че най-елитните им клиенти, дори и мъжете на двете женени, не са никак зле нито външно, нито с акъла си, нито с престижа и банковите си сметки.

Във върховия момент на разпивката и наркото под контрол, тримата се хващат на бас и се подписват на един приготвен от тях "ангелско-мефистофелски" документ с кръвта си. Документът съдържа пунктове и обещания в Гьотевски стил. Тримата се заклеват; като свидетелка се подписва и Нежната. Изпитанието е следното: ако някой предложи и проведе идея за по-добър бизнес от другия, печели душите на момичетата. Ако спечели Лошият, ще си ги вземе в ада; ако спечели Добрият (на негова страна е Нежната), изтръгва ги от ноктите на злото и ги повежда към рая. Не само алегорически и мистически – ще напуснат тази работа и ще направят заедно нещо ново в света, но възвишено.

Лошият е сигурен че ще спечели баса с единствения си, но безотказен номер: води все по-богати клиенти. От типа на звездите и слънцата на сцената, в бизнеса, в политиката. Имат си месечно счетоводство и той вече три месеца печели, понеже Добрият още нищо не е измислил и предприел.

Един ден Добрият изкарва момичетата на най-голямата сцена в столицата чисто голи. Те пеят нещо по негова музика и сценарий, на този етап е модерна естрада или мюзикъл, но много силен и покъртителен. Душите им се раздвижват, в сценария я има битката на доброто и злото и борбата за душата на жената, на човека, на всяка една от тях. По регламент, властта на всеки от двамата се сменя всеки месец и сега месецът е на Добрия. Той прави десет спектакъла, с ефект, който може да срути покрива на залата от ръкопляскания. Има незабавни оферти от цял свят. Още първия месец Добрият печели баса с такава печалба, която е доходът на Лошия за цяла година. За съжаление, договорът, подписан с кръв, важи три години.

Тук няма да се спираме на месеците на Лошия, но те са стереотипни и стандартни – разликата е само в наддаването на скъпите клиенти. Момичетата си изпълняват задълженията перфектно, но очите им почват да гледат вече малко по-инак. Въздишат и чакат да мине месеца на Лошия с нетърпение.

Следващата изненада на Добрия е комплект от още няколко сценария. Момичетата трябва да изнесат концерти и като монахини, и с народна музика, и... като бременни. Естествено, имитират бременни с изкуствени кореми, но са наели и три-четири истински бременни. Видът музика и стилът са съответно потресаващо различни – според случая. Поантата е утвърждаването на свободата, чистотата, любовта и живота. Добрият наема и музикални педагози и майстори на сцената, за да възстанови нивото на момичетата от консерваторията. В месеците, които са негови, те правят спектакли и концерти и по други столици, пътувайки по въздуха или със собствения си вагон. Между другото, имат вече три или пет вагона, които се прикачват към експресите срещу добро заплащане. Остават в който град си искат колкото е необходимо. Ползват и бързи и пътнически, за да изнасят спектакли по градчетата и селата. Лошият е бесен, понеже започва да губи не само душите на момичетата, но и реално хора от главорезите си: Добрият е наел някои от тях за охрана с тройно и петорно по-добро заплащане.

За никого не е тайна, че това е един и същ състав – от голи хетери на сцената до невинни монахини. Нещо в израза на лицата им се сменя така, че те се представят съвършено и като момичета от манастир. Плебейската им или елитна публика от голите спектакли не пропуска и църковните концерти с тях като монахини, понеже те са вече повсеместно обожаеми. Като народни певици се състезават с най-добрите, а като "бременни" потрисат света със съвършено новата идея да пеят и играят на сцена бременни и кърмещи, а отгоре на всичко и с тъй малки деца, че ще бъдат обучени да пеят наживо и покъртително и почти бебета, заедно с майките си и леличките! Съществуват дори пеещи котки и кучета... Издигат като светиня образа на Майката и Детето и на Свободната Майка и сами замечтават за това. Водачката и Лошият са безкомпромисни: при реално забременяване заплашват със смърт на плода или на "виновната", но Добрият евакуира такива на недостъпни места по света, сменя им имената и личността и ги въвежда в земни и небесни райове.

И наистина, не само древната и класическата драма имат орфически и демонически сцени – има ги и в съвременното кино. Слизането в ада и качването в небесата на героините в битката на Лошия и Добрия могат да се изобразят много вещо и професионално. Естествено, искат се и майстори на окултното и съответен бюджет. Но след "Адвокат на дявола", "Да срещнеш Джо Блек", "В какво се превръщат мечтите", "Призрак" с Деми Мур и Суейзи, "Да защитиш живота си" с Мерил Стрийп, "Крилете на желанието", "Град на ангели", "Долината на цветята", "Сънища" на Куросава, "Always" на Спилбърг, "Ashes And Snow", "Hideaway", "Constantine" и др., вече нямаме очи да падаме под "Фауст" и да занимаваме човешките души с нещо по-плебейско и евтино.

Подробности по интригата, кулминацията, развръзката и финала може да съчини всеки сносен сценарист и драматург.

22.VI.146(2010)
София – Изгрев

УКАЗАНИЯ ЗА РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА НОВОПСАЛМИТЕ
и на останалите книги с осияния
и Слово на Елма по този въпрос

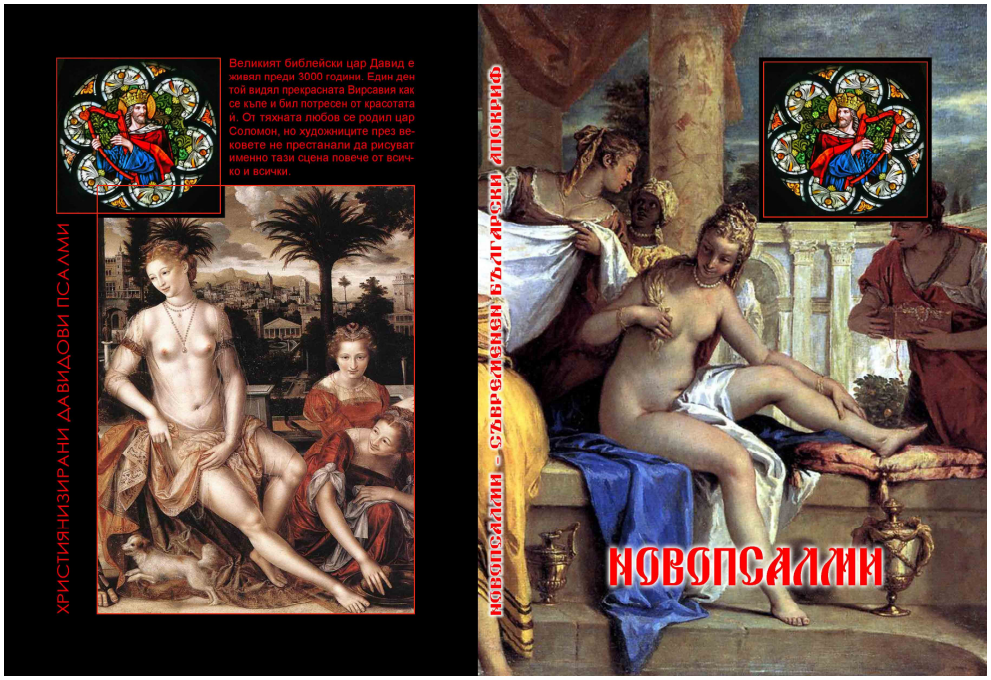

4:22:00

Изискванията, които ще бъдат изложени, се оформиха след полунощ на 22.VI.146(2010)г. Те са само основни идеи, повечето вече познати от науката за елмопис и словометрия. Тук обаче има разширение на тази материя, породено от предстоящото официално отпечатване на Новопсалмите. Всеки може да изкаже мнение и да даде предложения за нейното усъвършенстване.

Сега е моментът, в който можем да реагираме като ученици на Светлината. Въпреки разрешението, получено от Елма за продаването на осиянията, ние решихме единодушно, че ще спазим най-високия идеал. Ако бяхме изпълнили временното решение да се продават, нямаше да има кармично наказание, но нямаше да последват и ефектите на Бялата Ложа. Всяко изпълнение на Нейните принципи и внушения води до чудотворни и лечебни резултати, до неимоверно ускорение на еволюцията и генерални събития в личния и космичния живот. Те не винаги са положителни, но при всички случаи са незабавни и за добро.

Преди известно време, на път за издателството, един от нас бе докоснат с движения от крилото на виолетов гълъб, направил остър завой пред лицето му. Гълъбът повтори същото след десетина метра ход.

Вчера, когато дойде идеята и решението Новопсалмите да не се продават, а да се подаряват, същият човек се обади по телефона на текстовия редактор на книгата, който е същевременно и нейния спомоществовател. Оказва се, че той е на хижа Белмекен. Каза, че в момента се е извила такава буря, че може да събори покрива, което се е случвало неведнъж в Рила и с други хижи. Като чува за предложението, той изразява спонтанна радост и дава абсолютно съгласие. В същия миг бурята утихва и той вижда през прозореца прекрасна дъга.

В края на краищата, това е книга на Бялата Ложа.

Ето какви идеи се оформиха през изминалата нощ.

Всеки екземпляр от отпечатаната книга, освен определените за работниците по Словото и преводачите и избраните Божи хора по света, има печат "Библиотека Необятното Говори" и печат за инвентарен номер. Тя се завежда. Всеки екземпляр се дава за прочит оборотно за един месец без никакви изисквания и се води библиотечен отчет.

Желаещите да станат волни библиотекари на екземпляра могат да го задържàт още три месеца, при следните условия:

1.Да върнат на библиотеката поне една разпечатка в черно-бяло или, ако могат, цветно;

2.Да се запознаят с настоящите условия и да дадат съгласието си;

3.Да снабдят екземпляра с допълнителна библиотечна тетрадка с унифицирано оформление. При напълване с читатели, се отваря следваща;

4.Да осигурят трафарети и да обучат желаещите как да пишат с тях. Това може да се упражнява и в специални курсове. Следващата притурка представлява неограничена по страници "Книга за впечатления, случки и преживявания" във връзка с прочетените Новопсалми, със същия индекс на конкретния екземпляр от книгата. Те се описват под наклон 18 градуса, с виолетово мастило. Стремежът е да бъдат написани с максимално красив и четлив краснопис. Желателно е след края да се приложи текстът и печатно, за да е сигурно разчитането. Практиката показва, че всяко докосване до Словото предизвиква необикновени явления, разрешава нерешими до този момент проблеми, води до изцеления, видения,

просветления, възнесения, преображения и до всякакви други чудотворни случки, до неизразимо щастие. Чрез Новопсалми, в някои светове се стига и до мигновено подмладяване и даже до възкресение и завършване на еволюцията. Естествено, и до мигновено изплащане на кармата по лек или нелек начин, за което всички трябва да бъдат предупредени.

Тази книга за впечатления трябва да има и стегнат вариант от 300 страници, който ще е предназначен за ръкописно издание. Който може да оформи текста си или негово резюме в една страница, добре; който не може, но описанията и краснописът му са особено впечатляващи, в тази версия ще се публикува само първата му страница, а останалите следват в свободните допълнения. Целта е да се получи уникат с 300 краснописни страници от различни читатели. Неговата словосила ще е баснословна.

След трите месеца, екземплярът може да бъде задържàн още толкова дни, колкото страници краснописен препис на Новопсалмите по всички правила е предал на Библиотеката временният волен сътрудник. В случай, че излезе от срока, той връща оригинала, но има свое работно копие и продължава да елмописва от него. Който един ден предаде книга с преписани от него всички Новопсалми, както и една книга, написана ръкописно от още 150 души (за всеки отделен псалм), оригиналната печатна книга му се подарява завинаги и той повече не е обвързан с условия, освен по съвест. В историята на Битието той е известен като титуляр на единствен екземпляр. Преписващите отделните новопсалми трябва да оставят бяло поле след всеки, за да бъде всеки псалм автономен. Това е необходимо, понеже всеки псалм е жив и има новопсалмов ангел в него, който извършва различни чудеса. Една приятелка напоследък бе посетена от един такъв ангел. Даде ѝ се и небесно знамение точно в деня, когато другият приятел видя дъгата на Рила.

Ако желае, притежателят може да продължи библиотечния оборот.

В словометрията има базален коефициент "читаемост" на един текст или книга, както и аргумент "слушаемост" за аудиозаписите, означени със специални буква в числителя на словометричното уравнение. Увеличаването на читаемостта и слушаемостта нагнетява съответна словоусилвателна мощ и такава книга или запис може да извършва много по-големи чудеса. По същия начин, продажната цена в стотинки се вписва в знаменателя и става множител-словоотслабител. Естествено, аудиозаписите не са на първо

място – по-голяма мощ има индивидуалното и колективното им живо четене и пеене. Човешкият мозък излъчва колкото 25 мощни радиостанции. В бъдеще оригиналните екземпляри ще бъдат обявени за уникати, придружени с чудотворното си досие (споменатата допълнителна книга). Известно време в годината притежателят ѝ ще я дарява на различни обществени заведения по света, за да се помага на хората. Включително и по църквите, ако ги приемат, за да се види разликата. Само поглед върху нея или докосване през фолио или стъкло ще предизвиква неимоверни явления. Истината е сила. В останалото време притежателят може да помага на хората с този екземпляр лично. Така се процедира във всички свободни светове. Разбира се, скоро досегашните книги ще се заменят с електронни и писането ще е с писалки-диджитайзъри,

*От словометрията знаем, че материалният носител има по-малка словосила от живото изпълнение наизуст, а импровизирането на собствени новопсалми в момента е с милиарди индове по-силно и от това. Има само още едно нещо, по силно и от импровизациите – **Божията** Молитва. Това е изпълнението на Словото **на дело в настоящия** миг. Тогава и без буквичка и звук елмопис или славословие, сам Бог се включва моментално и изцяло.*

Би ли казал Елма нещо по тия въпроси?

6:11:06

*- Каквото и да правите, дори и да продавате, един новопсалм е по-силен от всички библии и евангелия по света, даже и когато са подарени; по-силен от всички останали редактирани свещени писания. Отделни фрази на Бога, останали недокоснати, са по-силни от Новопсалмите, но трябва да знаете кои са. Простото им четене заедно с лъжите намалява словосилата им, особено ако вярвате в лъжите. Същото важи и за беседите. По-силен от осиянията е само Заветът на цветните лъчи, **но ако се живее**.*

Най-силно обаче е човешкото сърце, когато е добро. Ако човек или ангел е останал дете, той може да не знае и буквичка Слово, но да може и знае всичко.

Новопсалмите сега ще смѐлят няколко определени бедствия и ще намалят останалите значително. Които ще си заминат, ако са попаднали на буквичка или звук Ново Слово, ще отидат в други светове.

6:20:25

16.VII.146(2010)
София – Изгрев

ЛЮБОВ БЕЗ РЕВНОСТ И ЛЮБОВ БЕЗ ЗАКОН

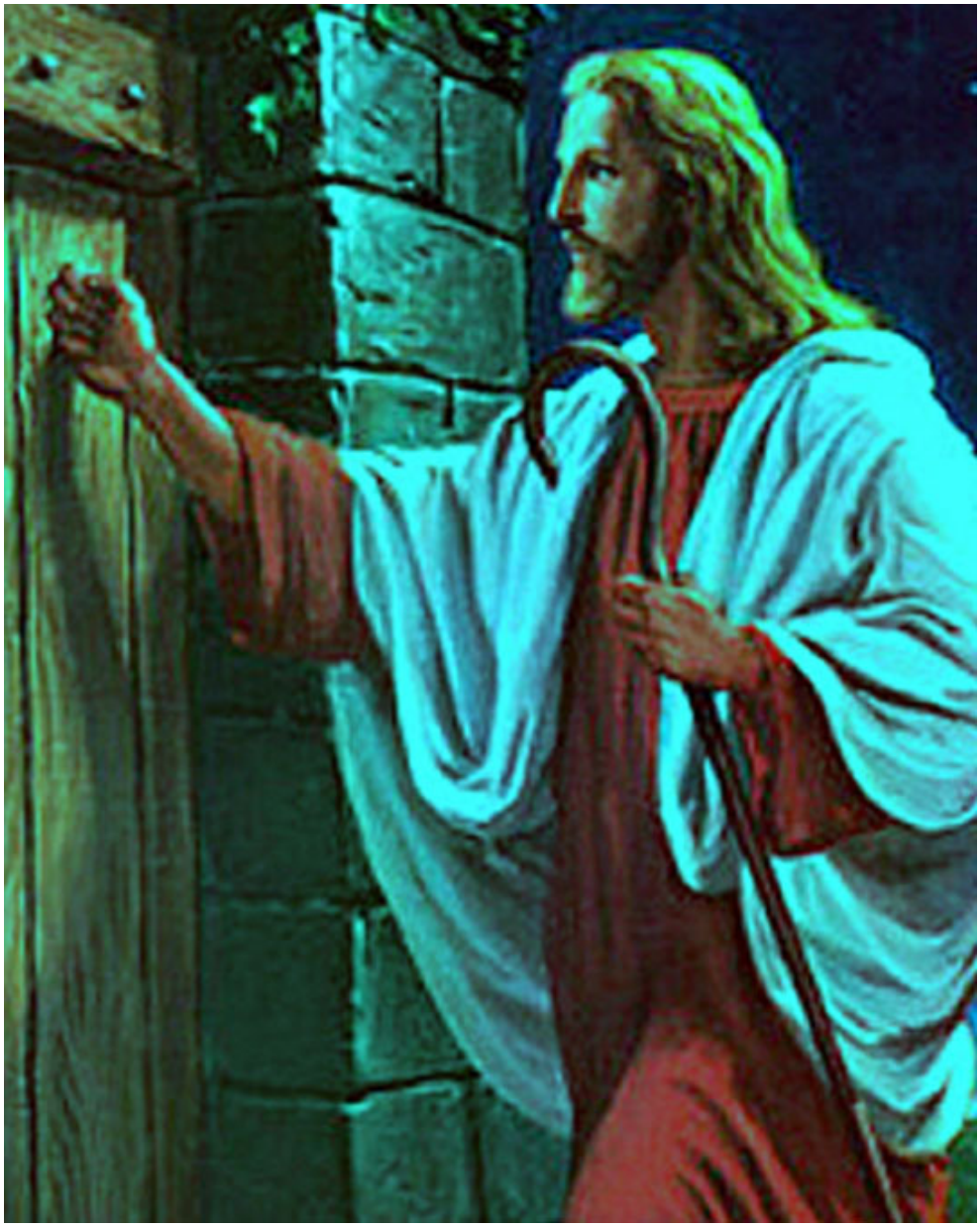

Преди да попитаме Елма какво още може да ни каже на тази тема, включваме тук избрани мисли от беседите "Любов без ревност" от 31.08.1932г. (том "Видяхме Славата"' 1999, ИК"Всемир") и "Любов без закон" от 31.01.1943г. (том "Важни и належащи неща", Утринни Слова. Година XII (1942–1943). Том I. Първо издание. София, Издателство "Урания" и Издателство "Бяло Братство", 1997). Думите и изразите в средни скоби

синтезират по-обширни текстове, но предават мисълта на Учителя точно:

Из "Любов без ревност"

*Тя да остави младата при мъжа си и цяла година да ходи [където ѝ видят очите]; и като се върне, да се радва, че [младата] е била там"... "[А вие все още ревнувате]. Казвате: "**Господ** така е наредил нещата." - Ние бяхме ли там [да чуем], че **Господ** е наредил така нещата? Тъй, както сега живеем, то е **наше** схващане. Казвам: вие имате **старите** разбирания за живота, за морала, всичко туй.*

[Любов само между двама е невъзможна.]

*[Днес] момата казва: "Да може да го пипна, много го обичам, па̀ри ми на сърцето, да може да го пипна!..." [...] Като го пипне, изва̀ди съдържанието. Какво остава? - Торбата остава празна... Трябва да дойде **истинският** да се влюби в "торбата" и който да напълни празната торба - **той** носи любовта. [...] Следователно, ако ти правиш добро, ти си човек, който върви по пътя на любовта и пълни празните торби.*

[...] Нас Господ не ни е турил за стражари кой кого обича.

[...] Влюбил се мъжът ти в някоя жена, кажи си: "Да даде Господ и аз да се влюбя!" [...] Господ ви е пратил в света да се влюбвате - нищо повече, разбирате ли?

*[...] Аз искам да кажа отде започват нашите нещастия в света - че ние не се радваме на едно явление, което **Бог** произвежда. Ако Бог е произвел едно явление в сърцето на един мъж, ако **Бог** е произвел едно явление в сърцето на една млада мома, ако **Бог** е произвел едно яв-*

*ление в сърцето на една стара баба, на някой свещеник, ти се зарадвай за онова, хубавото, което е израснало в неговото сърце. Ти го **полей** отгоре! Защото не сме ние, които садим - не се месѝ да изкореняваш. Много широко трябва да схващаме, когато казва Христос: "Не съдете, за да не бъдете съдени. Не подозирайте, за да не бъдете подозирани. Не се обезверявайте в другите, за да не се обезверяват във вас. Законът е такъв. Аз съм срещал хора, мене са ми чели морал и аз съм ги слушал. Виждам го след години - [...] изолирал се от обществото. Оженил се, вече пàзи жена си, не я пуска навън. Той си я пази вкъщи... [...] Слушам жената да казва в сърцето си: "Колко ми копнее сърцето **навън** да изляза, но той не ме пуща!"...*

*[...] "Ще обичаш туй, което **Бог** обича, но вие държите другия закон. Сегашните хора са нещастни по единствената причина на тази ревност. Всяка една млада жена, която може да дойде вкъщи, носи благословение! Не само една, запомнете: ако всяка година по една млада мома дойде в дома ви, вие ще имате щастие. Лицето му ще бъде радостно и весело. После - и по един млад момък да идва всяка година. **Това** е същественото, ако вярвате! [...] Казвате: "Как не..." - Казвам: именно това е важен въпрос."*

[...] Следователно, въпросът е да се прояви любовта. На тази любов вие никога не противодействайте! Не противодействайте на Бога! Всички нещастия в света произтичат от онзи факт, че ние противодействаме на онова, коего Бог иска да извърши в нас и в другите. Ние противодействаме - и създаваме на-

шето нещастие. Нашето нещастие се дължи на онова противодействие в миналото, което ние сме употребили против този, който обича. Хиляди години ние сме противодействали, противодействали!

[...] Една жена, която влиза в един дом, другата я е страх, че ще открадне мъжа й. [Да, ама] и тя го е откраднала!

[...] Проявената любов в тебе, опитай я във всичката пълнота. Следователно, ти бъди носител на Божията Любов. Ти си носител на нещо хубаво и тогава ти разбираш положението на другите хора.

[...] Аз наричам старите възгледи онези молци - отдето мине, ще пробие; онези глисти, онзи кърт - отдето мине, ще разрови градината. [...] Когато една мисъл, едно чувство започне да те измъчва и те гърчи, това е един червей. [...] Докато имате желание да обичате само ***един*** *мъж, вие всякога ще имате туй терзание. И* ***той*** *няма право да каже: "Ти другиго няма да обичаш!", нито да каже: "Ти само мене ще обичаш, не трябва да обичаш другите!" Той да остави напълно свободна онази жена да се прояви.*

"Обичам те!" - Казвам: вършиш волята Божия. Казваш: "Ама ти обичаш ли ме?" - За това и въпрос не става. Щом питаш, всичко отиде.

[...] Този социален обичай, който сега съществува, той е от скоро време. Женитбата е ***отпосле*** *установена. Туй положение не е Божествено отношение на душите. [...] Ревността - това е нещо, останало от грехопадението насам.*

[...] Аз съм срещал деца, които са чисти. Но някое малко детенце - момиченце, - като го стиснеш, то те погледне [особено]... Уж още малко дете, но в него проникнала идеята, ативистичната идея, и то си оттегля ръката. "Знае" това дете, гледа те какви са твоите "намерения"...

Защото онази жена, която подозира своя мъж, психологически къде е опасността? - Тия "престъпления" тя ги всажда в месцето, в умовете на своите деца. Онзи баща, който подозира своята жена в "пресъпление", той всажда всичко туй в ума, заразява ума си, дома си. [...] Та казвам: ако вие подозирате, не сте ли вие в положението на онзи фарисей, който [критикува] Христа, че една млада жена му целува краката? Питам тогава: де е вашето благородство? Тогава Той ще се обърне, ще каже: "Аз дойдох в къщата ти, ти целувание не ми даде и вода за краката ми не даде, а тя целува и нейните грехове се прощават".

[...] Вие остарявате по единствената причина, [че не можете] да се освободите от вашата глупава ревност, от вашето глупаво подозрение, да се освободите от вашето глупаво безверие и безбожие. И за да се подмладите сега в света, трябва да имате нови идеи. [...]

Онзи, когото подозираш, ти го поставяш по-долу от себе си. [...] Ревността е качество на животинското царство. [...] Ако човек не разбере ревността, [...] тази ревност ще го съсипе. Защото онзи, когото ти обичаш, за да не ти го отнемат, ти го ревнуваш. После идат подозрението, безверието, омразата.[...] Ако го намразиш, какво ще постигнеш? - Ти

сам ще се разрушиш! [...] Всеки ден ти го подозираш, ти в ума си държиш най-нечисти работи. [...] Ти си се оцапал. Туй безверие влиза във всички религиозни общества.

[...] Казвате: "Ние сме женени..." - Мене ни най-малко не ме интересува, че вие сте женени! Кой за кого се жени, мене не ме интересува. Кой мъж коя жена има, и това не ме интересува. Ти си взел нещо, което не е твое.[...] Не е твое туй, което ревнуваш.

[На една от жените в салона на Изгрева мъжът й умрял. Тя го сънувала и му казала, че иска и тя по-скоро да си замине, та да си иде при него. Да ама в съня си видяла как дошла една по-млада, много красива жена, и й казала: "Този мъж не е твой, той е мой". Тя дърпа "своя" Петко за ръката, но другата го взема и си заминава]. Тя ме пита: "На оня свят имат ли такива отношения? - Казвам: "Имат, разбира се!" Вие разбирате изопачено нещата. ***Има*** *потреба от любов! Любовта в другия свят* ***съществува****. Под "друг свят" разбираме по-висше съзнание.*

[...] Два коня се влюбват в един човек. Но този човек не може на двата коня да язди, втория води отзад. Питам: кой печели?... След като го язди 20-30 километра, влюбеният какво ще каже?... - След като се умори той, ще почне да разбира несъстоятелността на тази теория. Не е ли по-хубаво този човек да се "влюби" в другия кон? Ако ти си конят, няма ли да пожелаеш да слезе от гърба ти и да се качи на друг? В реда на нещата е. Казвам: вие сега нямате ясна представа. Онзи, който те е залюбил, ще се качи на гърба ти. Когото ти залюбиш, ще се качиш на гърба му. Ако не разби-

раш този закон, това не е любов още. След като седи дълго време на гърба ти, ти ще разбереш последствията от ревността - че една жена трябвало да обича само един мъж. Ще видиш, че тази теория не е права.

[...] Много мъже има, които сте жени; има и жени, които сте мъже - нищо женствено нямате.

[...] [Ако дойде някой да отвлече жена ви, той няма право да я отвлече, да я лъже - това е подлост]. Но ако обича жена ти, да каже: "Аз обичам жена ти, много ми харесва". И вие трябва да се зарадвате, че обича жена ви, намира нещо хубаво. Ако не я обича, горко ви! Вие казвате: "Как тъй! Нямате право да я обичате." – Неразбиране е това! То значи ти да затвориш жена си вкъщи и да кажеш: "Ти нямаш право да те огрява слънцето!" Един човек, който не е обичан, той ще мяза на едно увехнало цвете - като цветята, които не са огрявани от слънцето. Човек, като го изолираме от Божията любов, става хилав, повяхва, обезсмисля се животът му, хиляди разочарования идат. [...]

*Затуй, именно, в обществото трябва да бъдем носители на любовта. Някой път могат да ви обвинят, че много свободна любов имате. – **Свободна** е нашата любов! [...] Нашата любов е толкова свободна, че никога не развращава; и ние сме толкова свободни, че никому зло не правим. Нашата любов е такава, че дето влезем, мир носим. Нашата любов е такава, че ревност не внасяме. [...]*

Казвам: за да съществува каквато и да е любов между двама души от два противоположни полюса, трябва да влязат два Божествени лъча. Между мъжа и жената [без Бога] не може

да се зароди истинска любов. Жената е израз на живота, мъжът е другият полюс. Ако през женския полюс на живота не е проникнал един Божествен лъч и ако през мъжкия полюс не е проникнал Божествен лъч, не може да се образува никаква любов. Ако може да проникне за в бъдеще, тогава централната точка вътре е Бог. Туй е поляризиране вече. При това поляризиране се явява една любов, на която ти не бива да противодействаш. Ако противодействаш, непременно ще те сполети смърт.

Аз съм срещал една цяла статистика – имена на жени, които са подозирали мъжете си. Тя непременно ще умре по-рано от мъжа си. И мъж, който подозира жена си, той непременно ще умре преди жена си. Ако не подозира, ще си остане жив. [...] Ако и двамата не са подозирали, те може да живеят до 120 години.[...] Любовта изобщо продължава живота. [...]

Трябва да се определи какво нещо е грях. Грехът е туй, което умъртвява човека, което спира неговия развой, спира светлината на неговия ум, спира проявата на неговото сърце, спира проявата на неговата воля. [...] Всяко нещо, което не спира твоя ум, твоето сърце и твоята воля, това е едно добро. ***Това*** *е благо!*

[...] Знаете ли какъв ще бъде изпитът на един светия? – Когато един светия минава своя последен изпит, Бог му туря в света най-красивата жена и мома да му говорят най-сладки думи, най-хубав език – да се види какво мисли. Ако той се поколебае в една мисъл, всичко ще рухне, ще падне, и ще започне пак да пъпли отдолу нагоре. Всичките светии в този случай стават слуги на ***тази*** *мома, на* ***онази****... Той им казва: "Какво искаш?" – готов е за всяка*

услуга. Тази го целуне, онази го целуне – той благодари, че са го целунали. Казва: "Да бъде, Господи, Твоята воля!" Как стават хората светии? Вие сте чудни... Тя, като го целуне, той благодари на Бога, че Бог го е целунал чрез нея. Светията казва: "Благодаря ти, Господи, за голямото добро! Аз бях един грешен човек, но Ти отне моите грехове". Тази, красивата мома, като го целуне; всяка мома, която целуне светията, тя ще го освободи от един голям грях. Колкото моми го целунат, той изведнъж ще се освободи; и ***той*** *ще ги целуне – ще види, че във всички живее Господ. Той ще благодари, че ги е изпратил Господ да го обичат, да го повдигнат. Ако той каже: "Да се махнеш оттука, ти ме съблазняваш!", тогава той е паднал.*

Казвам: ще ти прати Господ такива моми, които не са целували друг мъж. Ще дойде някоя сестра и ще каже: "Чакай да те целуна!" - но ще дойде да ме целуне която не е целувала никого. Тази, която е ходила по други мъже, иска да ме изкушава - тя ще ме опетни. [Тогава] ***аз*** *трябва да я лекувам. Тогава* ***аз*** *съм, който трябва да я целуна, не тя. Тя няма право да каже: "Дай да те целуна!". Тя, като дойде,* ***аз*** *ще я целуна, за да я спася.*

[...] Дето има любов, има оживяване; дето няма любов, има умиране.

[...] Вие искате да служите на Бога. Хубаво. Но Бог е едно Същество, на Което трябва да разбираме Неговата воля, Неговите мисли. Бог понашему няма да тръгне никога! ***Ние*** *трябва да тръгнем по Неговия Ум, понеже Той е съвършен.*

[...] Трябва да излезеш от човешкото разбиране. Любовта не позволява никакъв морал – тя сама за себе си е морал. Щом туриш правила и закони, ти попадаш в един свят на ограничения, ти ще извършиш грях. Влезеш ли в любовта, никакъв закон няма да признаваш. Ти ще признаваш само онзи закон, който ***тя*** *признава.*

[...] Аз ви казвам: може да направим един опит, много малък опит. Вземете едно момиче, което е грозно, черно. Туй момиче в 4-5 години може да го направите много красиво. Внесете любовта – и веднага ще се изменят чертите. В любовта има всичките условия за козметика. Дотогава, докато човек люби, той ходи прав. Щом изгуби любовта, той започва да се прегърва, почва да куца. Ако искате да не остарявате, любете. Щом изгубите любовта, старостта ще дойде.

[...] Питам се: имам ли право да ревнувам някого? Имам ли право да мразя някого, че той обичал друг? Защо именно любовта у едного ще породи омраза у друг?

[...] Праведният ***оценява*** *Божията Любов, грешният не я оценява. Господ на грешника гледа като на един праведник, но похвалява* ***праведника****, че проявява Неговата Любов както Той [я проявява]. И същевременно съжалява, че грешникът не проявява Неговата Любов както Той [я проявява].*

[...] Не трябва да се смущаваме в живота от ония, малките приключения, които може да дойдат.

[...] Само когато вие се освободите от онази вътрешна ревност, от вашето вътрешно [криво] разбиране, вие ще влезете в един

толкоз красив свят, че земният живот ще ви стане приятен, ще се осмисли.

[...] И при всичките тия блага ние, съвременните хора, противодействаме. В туй противодействие ние си създаваме цяла отрова, от която светът страда. Защото законът на Любовта е следният: ако вие мене ме обичате, ако вие обикнете Бога, всички ще ви обичат – тайната на живота е там. Вие трябва да обичате ***Бога****, за да ви обичат всички. Сега страдате, понеже няма кой да ви обича.*

[...] Няма по-голямо щастие в света [от това], да дойде ***Бог*** *в съзнанието ни! Да дойде Божественото Съзнание в нас и в другите и да слушаме Божественото* ***от всички страни****.* ***Тогава*** *ние ще се подмладим.*

[...] Та аз ви говоря за Новата Култура, [иначе] един ден вие ще се намерите в [голямо] противоречие. Тези млади моми ще дойдат, ще целунат мъжа ти. Един ден ще дойдат тия момци и ще целунат жена ви. Какво ще правите, я ми кажете?

[...] Оставете вашите вярвания, оставете вашите светии! Ангелите имат за Бога съвсем друго разбиране, отколкото вие имате. Оставете вашите просташки разбирания за Бога, каквито и да сте. Вие трябва да имате съвсем прогресивни разбирания. Не мислете, че сте разбрали Бога. Радвайте се, че едно ***Божествено*** *разбиране прониква във вас.*

[...] Ние всички трябва да бъдем отворени прозорци, да бъдем хлябове. Някой е гладен – нахранѝ го! Трябва да бъдем стомни, пълни с вода. Жаден е някой – напой го. Без подслон е някой – постели му. [...] ***Такива*** *трябва да бъ-*

*дем, за да разберем великата Истина и да дойде възкресението. Възкресението е да изчезнат всички заблуждения, озлобления, недоверия. Всеки човек да вижда, че **Бог**, по какъвто и да е начин, се проявява. Да знаем, че Бог ръководи цялото битие от най-малките до най-големите [светове] и да въздадем **Нему** слава във **всичките** времена!*

Из "Любов без закон":

*Вие казвате: „Не ме обичат хората." Че как не те обичат! Ти сам не обичаш, сам не любиш. В съвременния живот е интересно, че **глупавите** хора са станали съдии. Тези хора, които не живеят добре, **те** съдят. Чудна работа...*

*[...] Що е сватбарската дреха? - Това е Божественото учение на Любовта, **възприето**. **То** е сватбарската дреха. А пък що е без сватбарска дреха? - Това е, когато човек е със собствено учение, а не с учението на Любовта.*

[...] Та първото нещо е доброволно в себе си да правите едно вътрешно различие какви са вашите подбуждения - дали по любов, или по закона на хората. Страхът ли е подбуждение - или любовта? Користолюбието ли е подбуждение - или любовта?

[...] Ти казваш: "Защо страдам?..." – Защото живееш без любов. Живей по любов, и страданията ще изчезнат. Страданията са един признак, че не сте живели по любов. Живей по любов - и веднага ще дойде хармонията.

[...] Боят е от злото, а пък галенето е от доброто.

*[...] Някои казват: "То с любов не става, но трябва да бъде **силен** човек." Питам: силните предпотопни животни къде са?*

*[...] Без любов, и да искаш да живееш добре, не можеш - не е позволено да живееш добре. С любовта е **позволено** да живееш добре.*

[...] Във вашия ум се поражда въпросът: "Кой е цярът на това?" Или, преведено, как ще се реши тая задача. - Ще приложиш любовта без закон. Ще приложиш в живота си и обичта без закон. Щом приложиш любовта със закон, ти си в стария порядък.

[...] Не е възможно да живеем един чист живот без любов. Хора без любов винаги живеят един нечист живот. И целият свят да се събере, не може да ме убеди в противното. Хора с любов живеят чист живот. Ето какъв е животът без любов: при най-малкото поколебаване в любовта, идват нещастията. И при най-малкото решение да вървиш по любовта, животът ти се изменя. И ако има добро в света, то е защото хората са помислили за любовта. Само като помислят хората за любовта, тя изпраща своите благословения. Но въпреки че не изпълняваме закона на любовта, то Бог е толкова благ, че пак изпраща всеки ден Своите благословения. [Но ние не ги оценяваме, имаме особени разбирания, страхове и претенции, затова страданието продължава – б.п.].

[...] Та казвам: за в бъдеще сейте вашите житни зърна върху почвата на любовта, а не върху почвата на безлюбието. В бъдеще сейте вашите житни зърна върху доброто си сърце, а не върху лошото си сърце. Колко е мъчно сега да посееш едно семе на любовта!

*[...] При любовта нещата **могат** да се приложат, но без любовта не могат. Страда-*

*нията ще продължават дотогава, докато приемем любовта и почнем да живеем по нея. И това ще стане **по свобода**. Това с насилие няма да стане.*

[...] Ти не можеш да бъдеш син на Бога, ако не си роден от Бога. Само родените от любовта са синове Божии. А пък ония, които не са родени от любовта, те не са синове Божии.

*[...] Та казвам, новото в света седи само в няколко думи: **служене на любовта**. [...] Бог ще изпрати Духа Си, само когато дойде любовта в сърцето ви. **Тогава** Духът ще слезе върху вас.*

- По този текст за любовта без ревност може ли да се каже още нещо?

20:10

- Може, как да не може!

*Определеното Битие е ревниво, Неопределеното не е. Лайтмотивът на душата е грижа, поривът на духа е свободата. Определеността се стреми към оплождане – иска да бъде оплодена. Определеността е свята, но ревността ѝ също е свята. Това е ревност за оплождане от най-висш дух, ревност за моментално и пълно сливане - ревност от **Божествен** порядък. И **много** са невинните, които ревнуват божествено. Не помислят ли за себе си, тяхната ревност е ревността на Бога – страстното Му желание децата Му да обичат само Него, само децата, родени от **Него**. Но това не е мисъл за Себе Си – то е мисъл за **тях**. Сам Бог няма нужда от нищо, затова ревността Му не е от мисъл за Себе Си. Той е ревнив, когато някой иска да отнеме някое от децата Му. В тази ревност обаче Той дава пълна свобода – не спира никого. Всяко Негово дете трябва да опита всичко, ако иска. Не може да има велико възвръщане в лоното на Отца, ако няма база за сравнение. Никой не може да се върне в Отца, ако не се е **отчуждил** от Него.*

*Има и такива, които не излизат извън Него, но те нямат понятие за страст, за огнена любов към Бога, за Носталгия. Те пребивават в мир и пълна святост - и **те** са необходими. Когато мислите за тях, не ги съдете – сам Бог ги е определил да бъдат такива. И да искат (но те не могат да поискат), те не могат да излязат, за да опитат огнената любов, изгарящата мъка без Бога, неописуемата наслада на Възвръщането. Питате: не ги ли лишава Бог тогава от тия чувства, след като ги е определил да не могат да излязат? - Не. Мирът и покоят са не по-малко прекрасни и силни, тези същества не са лишени от нищо. Това, че те не познават милостта, саможертвата, състраданието, не ги прави по-немили в Неговите очи. Те са като най-чистите цветя в Неговата градина, които я украсяват с безметежност.*

*Ревността на Бога, както казах, е ненасилствена и скрита – никое Негово дете не знае, че Той би искал то да избере Него, т.е. всички. Мнозина знаят това от Словото, но не знаят, че първият синоним на Бога е "всички". Любовта е равна на "всички" само в най-горната си фаза – любовта **по принцип**. Казал съм "Любовта като принцип", но това подвежда съществата с по-слаб ум, с по-слабо сърце. Те си представят някаква **абстрактна** любов към всички, а не Любов, която се лее непрестанно на всички страни.*

*В предначалния миг преди създаването на света, Бог опита във въображението Си една вселена без ревност. Видя, че тя ще остане мъртъв макет. Тогава той вложи в първите Си създания страстния стремеж да бъдат ревностни, а не вяли. **Да си ревностен, значи да отстраняваш всичко, което не е любов към всички**. **Това** е истинската ревност. Но много богове и ангели паднаха. Те поискаха Бога само за себе си, сродните души само за себе си, Истината – само за себе си. Бог допусна това, защото вече бе създал Огледалата. Созданията, излезли от Него, имат дух и душа. Затова, ако пропаднат, те не се харесват, като се погледнат в Огледалата. Созданията на други бащи имат само тяло, сърце и ум, затова нямат критерий за Абсолютното. Те се ха-*

*ресват, когато се погледнат в Огледалата. Харесват и себеподобните си, не харесват децата на **Бога**. Понеже харесват най-много себе си, **своята** истина и **своето** щастие, те няма как да не ревнуват, когато видят конкурент. Това вече няма нищо общо с Божията ревност, защото Бог ревнува с мир и радост и с даване на пълна свобода, а те са в тревожно състояние.*

Ако ви дам картина от Най-Вътрешното Небе, вие ще припаднете моментално. Там не само че всички са голи, но има и друго нещо. То още дълго ще бъде най-голямата Божия Тайна, понеже припадат и полудяват и ангели, и най-върховни божества, ако попаднат там неподготвени. Те нямат представа за Любовта без обект и за нейната безпределна чистота и святост. Те са направили Обект даже от Бога, за да имат самочувствие, че са по-близо до Него от други. Които се погледнат в Огледалото, не могат да повярват, че са добили такъв образ. Всички духовни авторитети, светии и праведници, които са ревнували, виждат в Огледалата дракони и демони. Почват да се молят усърдно Бог да ги срази, мислейки, че това са други същности, а не самите те. Уверените в своята собствена истина, развенчаващите истината на другия, дори даващите полезни съвети не изглеждат никак добре в Божествените Огледала.

***Ужасяват** се от това, което виждат, дори адептите на Словото, ако ревнуват, че и друг се занимава със Словото. Ревнивият е монополист. Може да работи най-добре, може неговият план да е одобрен от Бога като най-съвършен, но не искат да се запознават с колеги по Слово и да си сътрудничат - не изпитват такава необходимост. Тревожат се, когато Словото се предава и популяризира неправилно, въпреки че Бащата на Словото не се тревожи ни най-малко за това. Той не се тревожи и за калпавото Братство, и за калпавия свят. За Него тази калпавост е най-добрата среда за наблюдение. Мислейки си, че Той не съществува; проповядвайки, че Той съществува, самодейците показват косъма си най-добре в **калпави** обстоятелства. Така че ревността е*

от горе до долу – даже и в два свята от Божествения. Само в елохимния свят няма ревност. Тоест, има, но Божествена – тази, за която говорихме.

Много са формите на ревността, малко са съществата без ревност. Домъчнее ли ти, станат ли ти стъклени очите, когато друг се докосва до твоя периметър, знай, че не ти е чист косъмът. Високият Идеал не те извинява. Високият идеал не е Словото. Не е братството, не е религията, не е молитвата, не е даже радостта, че си приет от Бога. Високият идеал е радостта, че ***друг*** *е приет от Бога. Че* ***друг*** *се занимава със Словото, че* ***друг*** *е обичан от сродната ти душа и тя го обича, че* ***друг*** *организира нещата и ги ръководи; че приемаш недъзите и страданието си с блажено лице и благодарно сърце.*

Наистина, няма по-лесно нещо от това, да попаднеш в Божествения свят. Няма и по-трудно, ако мислиш само за себе си и за своите си. На хиляди, милиони места в Словото казваме, че любовта към всички срива стените на смъртта мигновено. Че прогонва без следа всички болести, депресии, ипохондрии и старчески изменения. Почти всички хора и девет десети от ангелите и две трети от боговете обаче възприемат тия думи абстрактно. Оливат се от абстрактна и невидима любов към всички, понеже така било казано, обаче не могат да си представят, че всеки срещнат е сам Бог. Бог се преструва на страдащ, немощен, лишен от нещо. Самото Му дете, което е Негова проекция, най-често си мисли, че то самото страда, че това са негови недостатъци и лишения. Бог идва дрипав и оплют, набит със стрели при някой друг нещастник, който също пъшка. Иска да му внуши, че изходът е на един микрон вдясно. Че вратата към Рая е абсолютно и постоянно отворена. Вместо да въздишаш за себе си и за филанкишията, сетѝ се, че всеки ден общуваш с Бога, Който се прави, че има нужда от нещо. Влиза в децата Си и се прави на човек. Царството Божие е на един микрон вдясно! Не там, където се блъскаме, а там, където приласкаваме. Където преливаме през ръбовете от щастие, че някой е навлязъл в нашия

периметър и прави първите си стъпки; че е окалял терена. Където се отказваш от ината и самосъжалението си и протягяш ръце за прегръдка.

На другия ден, като застанеш пред Огледалото, ще видиш съвсем друго лице. От трагичната ти и тежка физиономия не е останала и следа.

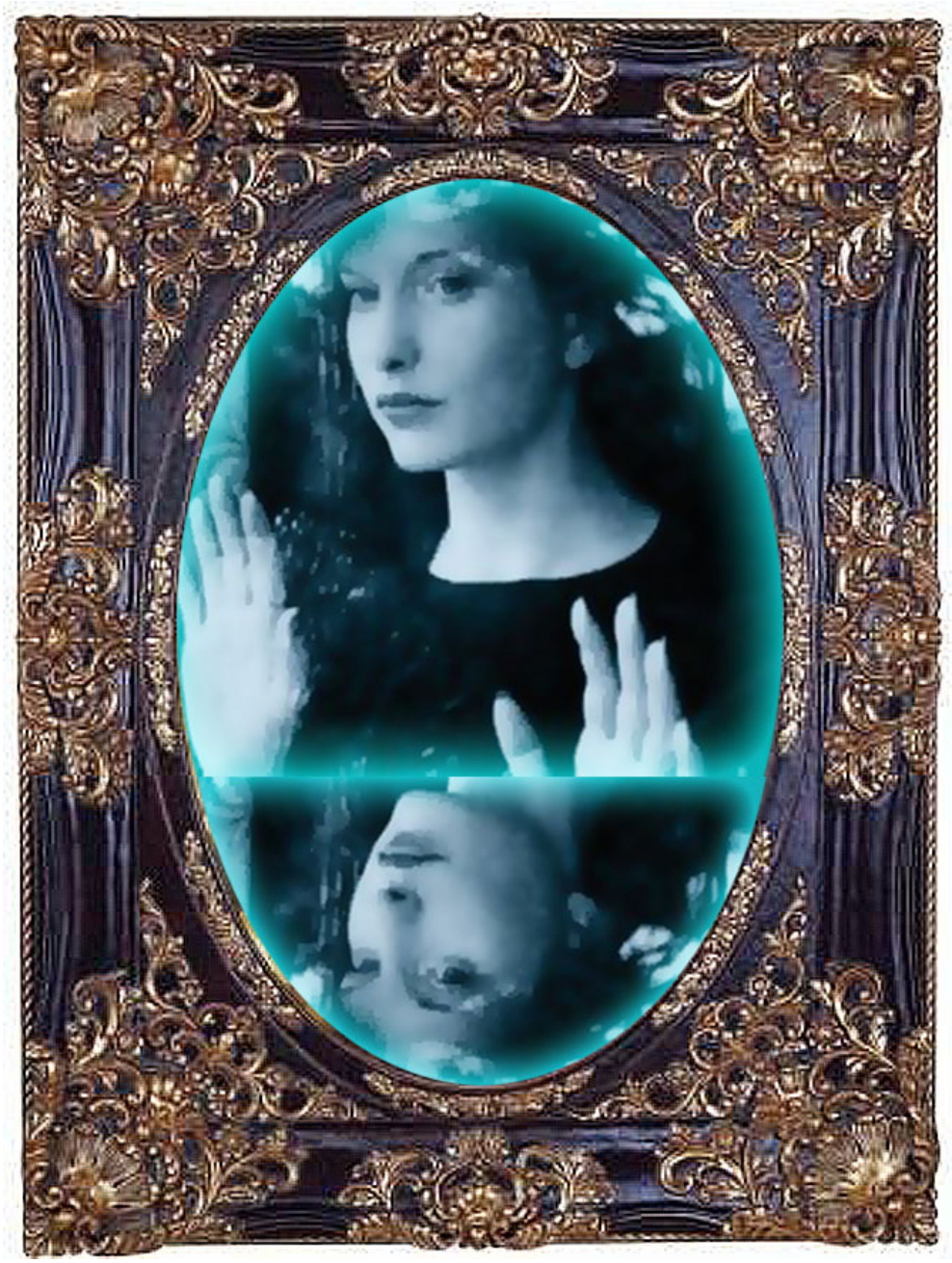

По технически причини, краят на това осияние бе загубен безвъзвратно. По памет може да се каже, че ставаше дума за Дявола, който дебне по средата на споменатия "микрон вдясно". Дяволът е длъжен да ни изпита докрай. Ние сме

*вдигнали ръце, вдигнали сме бялото знаме и се предаваме: "Господи, не мога повече! Употреби ме както намериш за добре". Някъде по средата на прескока обаче Дяволът ни внушава да измамим Бога още веднъж, като Му приписваме мисъл, каквато Той не е казал. Като си представяме как Бог иска да ни употреби, но пак според **нашата** гордост и самодейност, а не както Той **истински** иска. Ако не приемем тия внушения на Дявола, ако смирим егото си докрай и се оставим на Истината, прескокът е сполучлив.*

Една приятелка попита по интернет какво точно се е случило, та се е загубил този текст. Ето какво ѝ отговорих:

*"Понякога Словото съобразява, че не е трябвало да ни каже нещо. Така е правел и Учителят и не е довършвал някои мисли - сменял е темата внезапно, което си личи в много беседи. Друг път направо признава, че съжалява, че ни е казал нещо. Словото Божие е пластично, и въпреки абсолютната му истинност, то постоянно следи какви мисли и реакции възникват или не възникват у слушателите. Проверява нивото на еволюцията. Позволява си провокативни идеи, валидни за човечеството след десетки или стотици години или за Свободното Космично Човечество. Рискува това да бъде стенографирано и да остане на прицел от критиците или да изуми стандартния последовател, сàмо и сàмо за да открие една или две души, които Го разбират и искат да бъдат **ученици** - да прилагат. Заради спасението на тези две души, Той е готов "да се изложи" или да обърка всички останали - понеже една или две души, които са готови да прилагат, струват повече от цялото човечество и неговите реакции. Защото в нас има идеологически филтри, които моментално редактират вътрешно много от нещата, който Той казва, с аргумента пред скоба: "Тука Учителят е искал да каже...", "ама чакай сега **аз** да ти обясня какво е искал да каже"... Тоест, в самозащитата на самомнението и на егото си, ние си позволяваме да придадем такъв вид на истината, който ни е удобен. Ако я разберем и приложим като прав текст, както Тя говори много често, значи да изменим на гордостта си, че имаме вече установени понятия и представи - на гордостта ни това не ѝ отърва. И Учителят по време на беседа следи: при провокативна мисъл, двеста души в салона или на Рила реагират с изумление или пък умът им заспива моментално, за да си защити психическия дом. Ако няма нито един, който да Го е разбрал, Той прекъсва мисълта Си и сменя темата - просто няма смисъл и даже може да бъде опасно, ако продължи. Но като види, че в един или двама светне като слънце и мълния просветлението и жаждата за моментално приложение, Той после ги привиква и ги включва в Школата горе, в космическите полети.*

Понеже ти си будна и ме питаш, ще ти кажа нещо, което на други няма как да се обясни - няма да разберат или да повярват. В някои осияния накрая се дават упражнения за определен срок. Словото си тече - то е поток, Нил, Ниагара. Но и То може да се увлече - това не е вина или несъвършенство, а река, живот. В редки случаи, когато за част от мига Бог е преценил, че в обсега на Зрението Му няма готови души в България или по света да разберат и изпълнят дадено упражнение незабавно и точно, решава да се съкрати някой абзац или изречение и повелява това да остане само в паметта на приемащия. Ако се появят души, които искат да бъдат ученици, а не самоуверени в себе си функционери и фактори, приемащият може да им разкрие тайната - и упражнението да бъде проведено с успех.

Случаят при последното осияние не беше нов урок за мене: от желание и жажда да не бъде изгубено нито едно зрънце, аз записах и последните думи, но не схванах веднага, че междувременно Диктуващият е решил това да се махне от писмения текст. В един момент Го чух, понеже поначало този процес си е постоянно чуване, но не можах веднага да си спомня, че е имало и други такива случаи. Те са ни изяснени като феноменът "Инерция на Словото". Тя не е инерция, понеже То наистина постоянно си тече, но ***над*** *Словото има периодични и внезапни инспекции на Учителя, които могат да внесат изменения, да спрат потока, да го пренасочат към друга страна, където има жажда за ученичество, а не за самомнение - и т.н. Като види, че не го разбирам, Той предизвиква спиране на електрическия ток или други механични инциденти, за да се осъзная. Кара ме да запитам защо. Пак обяснява за великата и невиновна "инерция" на Словото Божие и за правото на Христа и Отец Му да го канализират и пренасочват, даже да го спират, ако междувременно са съзрели опасност. Именно затова и в беседите има "нелогизми", прекъсвания и ред други похвати, които са индикации за ученика да провери в Акаша какво всъщност е искало да каже Словото на такова място и даже го е казало. Учителят обаче го е спрял външно навреме, виждайки червен светофар: всички спят или са се появили поредните функционери, които много бързо стават сигурни в себе си и почват да проповядват, да пишат, да водят.*

Ето защо, в случая ми бе позволено да преразкажа от изгубения текст само това, което не касае упражнението. Школата няма да е Школа, ако е прекъснала работата си на 27.XII.1944г. Нито Учителят щеше да е Учител. Такова нещо прекъсване на Школата не е имало никога никъде в цялата история на Битието. Школата не би била Школа и ако обясненията не се редуваха с упражнения, с учебна практика. Спе-

*цификата сега обаче е такава, че понякога се обявява навън само общата текстова част, а упражненията се извършват персонално само с посочените хора лично от Него. Това са хора, които искат да бъдат **ученици**."*

28.X.146(2010)
София – Изгрев

СЕРТИФИКАТ ЗА СЪВЪРШЕНА ОБИЧ

Тази нощ, някъде към сутринта, дойде невероятно красив и ясен сън – един от тия, които наричаме "архетипни". Неза-

висимо от това, не се запазиха детайли от него – ще остане завинаги само идеята, канавата. Ярко и прекрасно светеха в пространството 7 листа от един небесен документ: "Сертификат за съвършена обич". Разбира се, това трябва да е само неговата триизмерна проекция в човешки вид – инак не бихме го разбрали. Горе "книгите" и "листовете", писмото, нямат нищо общо с нашите форми и представи. Но и в този вид като листове феноменът бе изумителен: във всеки от тях се виждаше какво ли не! Всеки - различен от останалите, и все пак всички в единен стил. Не само листовете светеха с нежни небесни цветове, но и съдържанието им. Там имаше не само букви, оформени като пиктограми, но и образи, филми, говор, музика, ухания и т.н.

*Този Сертификат се дава на двама души, които са защитили на даден етап изискванията за съвършена обич. Много от тия изисквания са ни отдавна известни: Разпознаването, Незабавният отклик без замисляне, Приласкаването, Приставането и пр. Знаем още, че Обичта не се намалява и не отпада никога, сляпа е за недостатъците и даже изтъква недостатъците на обичния като достойнства – не само на думи, но и искрено в мисълта си. Знаем и това, че Обичта съдържа и Високия Идеал: при нея е невъзможно да сбъркаш обекта и да се отдадеш на човек с по-ниска еволюция или кармично. При обикновените хора действа неизменно изборът на човек от по-ниска или крайно различна еволюция, привличането по тръпка, свързването по съображения или с принизен вкус. При Обичта има тотално приемане на мирогледа и действията на другия, защото нашите са същите. Обичта има да се доказва и със святите актове и периоди на Годеничеството, Сватбата, Сватбеното пътешествие, Медения месец, Зачеването, Бременността, Раждането, Кърменето три години, Семейството и пр. В сила са и всички известни и неизвестни на човечеството сватби – Медена, Сребърна, Златна и т.н. През всичкото това време обичащите се не са си помислили и не са казали и помислили абсолютно нищо лошо за другия, не са го погледнали с наскърбяване или укор, не са очаквали нищо от него и не са го правели виновен и длъжен в съзнанието си нито за миг. Знаем също, че не всички зачената и родени деца са видими – има много невидими за триизмерното зрение деца, родени от Обичта. Те са постоянно около нас, докато се обичаме. Ако обичта спадне или се прекъсне, ако дойде огорчение или обвинение и дори само забрава, децата ни "умират" – връщат се там, откъдето са дошли. Някои умират **наистина** – разпадат се, разсейват се в пространството. Това става, когато някой от двамата е без душа, без искра Божия, и затова не може да прости или пък забравя другия "завинаги": това става от засегнато его или от гордост. При по-некрасивите сцени, при хулите, клюките и обвинени-*

*ята, това разпадане се извършва с взрив и засяга виновните и околните. При хората без душа или със силно инфектирана обвивка на монадата отсъства изцяло главният **признак на Обичта: че тя не дири своето си и своето право**. При тях е немислим даже пасивният акт на себелюбието: отдръпването, наскърбяването.*

*Тук ориентирахме повечето от качествата на Обичта именно към нея, а не към Любовта, въпреки че в свещените текстове и разбиранията на хората често има неразграничавне, смесване. Убедени сме, че на Небето ни чака и една още по-голяма награда: "Сертификат за съвършена **любов**". За нея Някой казва, че тя си стои още на Небето и че никоя земна двойка досега още не я е спечелила. Любовта се отличава не само с необходимото присъствие, но и с необходимото отсъствие, с индивидуално "въртене по гости"; с вечна готовност за възвръщане към любимия, дори и след години и десетилетия, векове. Колкото и да обясняваш това някому, колкото и да е чел за това, егоизмът в него е несъкрушим и той не може да ни подари необходимите отсъствия или да ни напусне физически за цял живот, ако такава е волята Божия.*

*Както Обичта, така и Любовта имат още много особености, които се изясняват детайлно в голямо количество "класически" и нови текстове: за нас беседите на Учителя и осиянията на Елма. Но някои от тях не се изясняват и няма да се изяснят с думи никога, за да не се правят опити за надскачане на себе си или за имитиране. Тези импулси и "правила" са внедрени дълбоко в сърцето и душата ни още при самото Сътворение и никой и нищо не може да ги изтрие оттам. Именно затова в Словото се казва да не позволяваме никому да ни учи как да проявяваме обичта и любовта и да ни контролира и критикува, понеже те са абсолютно различни и неповторими във всяко Божие създание. Щастието не е в еднаквостта, а в доминантната **хармония**. В привличането, което не може да бъде спряно от нищо; в тайната връзка, знайна само от Бога, в периодичното и прекрасно отсъствие, при което отиваме там, където **Бог** ни прати; в постоянното възвръщане. **Трябва обаче да се знае, че елементи от първия и втория подарък вече са постигнати от някои достойни и чисти души.***

Да се надяваме ли на нови думи от Елма на тази тема и конкретно за удивителния сън от тази сутрин? Докато се пишеше този предговор, едно същество е сънувало, че отпушва едни запушени прозорци...

Отговорът е, че и този път няма да дойде текст по класическия начин, тъй като на тази тема е говорено много, а ние още не сме проучили основно нито беседите, нито осиянията. Но може да отворим пак томове с беседи - да се вземат пак напосоки от библиотеката.

28.10.2010 г. 10:25:35

*"Желанията на вълка са желания на черната ложа, а желанията на овцата са желания на бялата ложа. [...] Всички хора са в съдружие и с едната, и с другата ложа. [...] Затова Христос казва: "Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае". Това означава: каквото прави бялата ложа, черната да не знае. - Защо да не знае? – Защото ще развали работата на бялата ложа. Черните не трябва да знаят пътя, по който бѐлите вървят. Казваш на някого: "Не си прав..." – "Няма какво да ме учиш! Свободен съм да избирам своето верую, своето убеждение, и да служа на когото искам. Ако служа на бѐлите, **живот** ще имам; ако служа на черните, **смърт** ме чака". (т."Ликвидация ня века"48: 131-132, б."Първата песен" от 14.XI.1937)*

*"**Три** принципа съществуват в света. Първият принцип е силният, мощният елемент на Битието, чрез който се проявява **личният** живот. Всички сте служители на този принцип. Вторият принцип подразбира **излизане** на човека от личността, т.е. освобождаване от влиянието на личността. Тоя принцип е точно противоположен на първия. Третият принцип едва сега се проявява. Той е наречен "служене на Бога или вяра в Бога". – Как се изявява служенето на Бога? – Да вършиш това, което ти е неприятно. [...] Оня, който е решил да служи на Бога, казва: "Неприятно ми е това, но ще го направя!" (т."Начало на Мъдростта" 46:263-264, б."Малкото добро. Живият порядък" от 22.VI.1932)*

***Коментар:** Учителят е дал дори цяла молитва в този дух. Но имайки предвид тезите, антитезите и синтезите в Словото Му, тук трябва да се допълни, че неприятното за човека на личните съображения и чувства може да е приятно за*

човека с висок вкус и идеал. Така че съветът да вършим неприятни неща, ако искаме да служим на Бога, важи предимно за астралците и нисшите менталци, които изхождат изцяло от личността си, от вкусовете и мотивациите на Стария Адам и Старата Ева. Човекът на Новата Земя и Новото Небе изпитва приятност именно при изпълнение волята на Бога – не защото се "напъва" да я изпълни поради принципа, а понеже личните му вкусове и избори съвпадат напълно с нея. Това е въпрос на еволюция. Тогава няма да се налага да върши неприятни неща, понеже каквото Бог му поиска, където Бог го прати, за него ще бъде в най-висша степен радост и щастие. Личната му "тръпка" и личната представа за целите на живота ще черпят сили не от ада, от егото, а от Бога – от неизчерпаемия океан на служенето и блаженството.

Но ето още една мисъл от третия отворен том. Тя се оказва почти пълна синтеза:

*"Следователно, в истинското духовно развитие ученикът на Божествената школа, който иска да развива правилно в себе си всички свои умствени, волеви и сърдечни сили, те трябва да присъстват в **тялото** му. Тогава излишък може да се появи в едного, в другиго или в трети, и от **този** излишък само може да се **дава**. Но никога ние нямаме право да пръскаме навънка **капитала** на нашите сили, които Бог е вложил. И всеки, който се е опитал да заложи **навънка** тоя капитал, плаща скъпо за своите погрешки. И когато кажем, че трябва да пожертваме нещо, ние ще пожертваме само от своя **излишък**. [...] След като посея хубави плодове, аз мога да пожертвам от **плодовете**, но не и самото дърво. Ще избера някои от хубавите плодове – и **тях** ще принеса в жертва. [...] Богатият може да даде жертва, а сиромахът не може да даде никаква жертва.*

И тъй, законът за жертвата е закон, задължителен само за богатите хора, а не и за сиромасите. *(т."Беседи, обяснения и упътвания":190-191, беседа "Правилно употребление на ума, сърцето и волята в живота" от 22.VIII.1921)*

Коментар: *И тук може да се разшири тази мисъл с утвърждения и отрицания от същото това Слово. Първо, зависи какво значи "богат". Само за светско богатство ли става дума? Не ни ли е надарила природата и с друго, истинско богатство, което носим винаги със самите себе си и в себе си? Освен това, твърдението на Учителя, че сиромахът не може и не трябва да даде никаква жертва, се допълва от самия Него с точно противоположното, понеже даването и саможертвата са единственият начин за излизане от ада. Въпросът тук е само в размера и времето: сиромахът може да отдаде не десятък, а стотък от средствата си, от времето си, от себе си – но непременно трябва да* ***отдава*** *нещо, иначе душата му е погубена. "Богат", всъщност, произлиза от "Бог" – човек, преизпълнен с Бога, т.е. с Любовта. Когато сме богати именно по* ***този*** *начин, ние сме неизчерпаеми. Тогава отпада и предупреждението да не отдаваме от неприкосновения си капитал, което важи предимно за обикновените хора и учениците от Общия и Специалния клас. За тях това е закон. Божественият човек може да пожертва изцяло даже душата си и Бог ще му я възстанови мигновено и изцяло, защото е действал от любов към всички.*

Вариант на пентаграма само за размисъл върху външните символи – петте главни мотивации на смъртните.

Но за обикновения човек и учениците от началните окултни класове важи с пълна сила правилото да не отдават сили и средства "навън". Това е, защото той е вече ученик – дете в ***утробата*** *на Майката. За него важи на първо място ученето. В светлината на пентаграмиката, "навън" означава "светът" – да не си хабим силите, чувствата и надеждите за хора от външния сектор на Пентаграма. Отдадем ли се на насилници, егоисти, многознайковци и даже на смъртни гении и светци, ние ще разпилеем силата си напразно. На слабите може да помага само силен, но и той се пази да не го дръпнат в калта.*

Оттук следват въпроси. Кой ни привлича, с кого искаме да живеем и живеем на практика, на какво ниво е нашият вкус, кои са съображенията и мотивациите ни? Ако е към хора и неща от външната част на пентаграма, свързваме се с грешни хора и последствията ще са по-лоши. Ако харесваме повече ***ученици*** *- хора от вътрешната част на пентаграма, - тогава ще искаме да живеем с вярващи в Словото (истинското Слово), с апостоли, мъдреци, мистици и Синове и Дъщери Божии. Ще каже някой: "А не може ли директно със Словото и Учителя – защо са нужни посредници?" – Може, но ако сме вече в Центъра на пентаграма. Дотогава важи вървенето ръка за ръка. С Бога може да ни свърже само Учителят, а с Учителя - само Ученик. Но и като станем Учители, пак ще се върнем между хората – да помагаме.*

Като говорим за любов, говорим и за качество и избор – какви същества ще раждаме във вселената. Това зависи изцяло от нашия вкус – с кого си избираме за живеем. Как живеем – сами, плътно с някого, или според системата на безсмъртието – Тройния Ритъм.

Цялата Вселена чака със затаен дъх най-после поне един човек в историята на човечеството да заживее по Тройния Ритъм: период сам, период със сродна душа, период с човека или хората, при които Бог го праща или които Бог му праща. Периодите са равноделни или неравноделни, в зависимост от Волята Божия и космическия момент.

22.XII.2010
София - Изгрев

ПАК ЗА ПРОГРАМА "МАТРИАДОР"

ИДЕЯ И СВЕДЕНИЯ ЗА ХУМАНИТАРЕН ПРОЕКТ "МАТРИАДОР"

- ОБОЖАТЕЛИ НА МАЙКАТА -

частично разсекретяване на действаща неофициална програма

Резюме

Този текст е поискан от приятел, за да бъде представен на идейни хора от най-високите политически и икономически етажи, които искат да вложат средствата си за хуманитарни проекти без лична изгода. Затова той е адаптиран за тяхното съзнание, но съдържа в себе си истински положения. Небето през всички епохи е инспирирало такива проекти и послания, някои от които сме включвали в книгите с осиянията, макар и във вид, който може да бъде разбран от светски хора. Те са изигравали своята роля.

13:14:22

Настоящата идея за хуманитарен проект има реални основания за постигане на много добри резултати на регионално, национално и световно ниво. В основата си тя има не само научни, но и практически основания, на базата на вече проведени експерименти и действащи програми по цял свят.

Целите ѝ се базират на усилията за спасяване генофонда на човечеството в условията на съзнателен и конюнктурен геноцид, кои-то са доказани и съвършено очевидни. Като се имат предвид тези два фактора, предлаганата идея и досегашната реализация на про-грамата няма да се разкрива детайлно на лица и институции, които не са проверени. Хората, които я генерират и провеждат отдавна на частни начала, имат всички сили и средства да тестват мотивите на евентуалните кандидати за реализация на полуофициални и офи-циални равнища. В този смисъл, тя е стратегическо и икономическо ноухау.

Програма "Матриадор", родена в България, е в неофициално действие вече 45 години и се разраства и в чужбина. Базира се върху солидни научни изследвания и статистическите данни за здравните, психологически и социални особености на децата и младите хора, израснали в условията на специфични грижи. Засега документацията не може да бъде разкрита, по понятни причини. Даването на едно ноухау в ръцете на хора и сили, които нямат сметка от здрава и етична земна популация, би било оръжие в техните ръце да направят точно обратното. Тези, които го реализират досега, са надеждно и многократно проверени.

Същността на програмата е неофициално лансиране на родители, майки и таланти, отговарящи на изискванията за чистота на кръвта. Това няма нищо общо с расистките и националистични теории и практики на ретроградната евгеника – не се касае за етническа кръв. Касае се за относително по-чиста и най-чиста кръв, неотровена от замърсителите от конюнктурен произход. На базата на периодични и внезапни проверки - на абсолютно доброволни начала - се води т.нар. "Биохигиенна карта на личността". На определени етапи, тя ще стане задължителна за бъдещото човечество, но без насилствени средства. Има стотици начини този анализ да се провежда невидимо и неусетно за личността, без да се минава през медицински прегледи, освен доброволно. Това се провежда и в момента и не е от сега, но от международна неофициална група. Всеки неин член е хилядократно проверен и постоянно наблюдаван дали сътрудничи на идеологии и производства, които замърсяват кръвта, дали има акции там. Кои точно са замърсителите на кръвта също не се оповестява изцяло, тъй като и в момента се води псевдонаучна и научна битка на тази тема. Инициаторите на световния геноцид, владеещи най-крупните източници за замърсяване на човешкия организъм, имат

свои агенти навсякъде и са безмилостни, когато срещнат съпротива. Добрата новина е, че вече има по-силни от тях, които поеха контрола на планетата. Те по своему са "безмилостни" и поетапно отстраняват от власт враговете на човешката раса.

Тези сведения тук не бива да се съкращават, тъй като това е отдавна известно и не е фантастика. Ако някому това би прозвучало "несериозно", той просто не е осведомен и затова не трябва да има достъп до световния икономически и управленчески апарат. Взимат се мерки такива лица да бъдат освободени от длъжността им. Неофициалната организация "Матриадор" няма абсолютно нищо общо с милиардерските групировки, които искат да въведат "новия световен ред", но това не значи, че не контролира и тях. Най-вече в тия среди се провежда подмяна на кадри, за да се елиминират унищожителите на човечеството.

На практика, нееднократно са провеждани инициативи за моделни селища, където доброволки и доброволци да приемат храните, битовите навици и условията, осигурявани от привърженици на "Матриадор". Има убедени държавни лица и частни спонсори, които са влагали големи средства за това. Такива селища и микроцентрове съществуват, но те не могат да бъдат разкрити. Опитът учи, че враговете на тази инициатива, която считаме за една от най-ефективните за единственото спасение на човечестото, са посягяли нееднократно върху подобни проекти и реализации с тотална дезинформация и програмирано опозоряване, включително до пряк геноцид – изтребване на цели селища, семейства, майки и деца! Това се извършва и в момента! В условията на тази нестихваща война в мирно и военно време, разкриването на координати и личности би било предателство.

Като се има предвид гореказаното, подробно излагане на програмата и демонстриране на филми и на феноменалното здраве и възможности на живи млади хора може да бъде проведено изключително пред лица, военни и охранителни организации от нов тип. Тези лица и институции кандидатстват за участие, а наблюдателите на Матриадор ги проверяват кому и защо служат. Преминалите успешно през теста имат правото да предложат земя, постройки, жилища и материална и специализирана подкрепа за програмата, като моделните селища са на територията на строго охранявани обекти.

Повтаряме, това не е фантастика, съществуват документални филми за свирепи бомбардировки на такива обекти, когато са били засечени от унищожителите на човечеството. За тази цел, някои от тия селища имат специална лъчева и полева зенитна артилерия и противоракетен щит, други са невидими. Вземат се строги мерки да не бъдат отровени въздухът и водите и в селищата да не бъдат внедрявани стоките и вкусовете, ликвидиращи земната популация. Една от най-големите битки в момента е срещу съвременните агресивни електрони игри и мрежовото зарибяване на децата и младежта, в които враговете на човечеството имат най-крупни успехи.

Имайки предвид драмите и трагедиите в някои моделни селища, "Матриадор" смени стратегията си. Наистина, съществуват процъфтяващи зони, но те са под контрола и защитата на световна военна организация, алтернативна на ООН. Специално обучени кадри ги защитават тъй перфектно, че там децата и обитателите не боледуват от нито една болест, без изключение, имат вид на поне 20 години по-млади, реализират несравними и немислими и за олимпийците спортни резултати, създават бит и култура, напълно непознати за концлагера, който представлява цялата Земя извън тези зони.

В този концлагер се внушава привидна свобода и просперитет, но това е една прозрачна стратегия на геноцидните корпорации и техните агенти по места, най-вече най-опасните - потребителите. Ето защо, борбата на "Матриадор" е за промяна на потребностите, вкусовете, мотивациите, вярванията и конкретния начин на живот на потребителите, защото без потребители няма производители и експлоататори.

Бе споменато за смяна на стратегията. Всъщност, това не е смяна, а продължаване на най-мощния метод, наблягане върху него. Разчита се не на комуни и селища, а на отделната осъзната личност. Именно тя провежда в най-висока степен внушенията и ползва подкрепата и привилегиите на "Матриадор", без да знае никой. Ето защо, борбата е на първо място индивидуална. Тя си остава приоритет на Организацията, която има пълно право да обучава и облаготелствува отделни лица още от малки, абсолютно по собствено усмотрение и без да дава отчет никому. Тя не може да рискува съдбата на хилядите си отделни членове, ако те бъдат разкрити. Агентите на световния геноцид са преди всичко най-близките в домовете ни, понеже са надъхани от традицията и конюнктурата да внедряват в децата токсични навици.

По причина на изложените съображения и богат опит, предлагането на писмени предложения и програми не е метод на "Матриадор". Кандидати за сътрудници се набират само при лични разговори в конфиденциална обстановка. Няма практика отделните участници да се запознават на общи сибрки и в общи инициативи, освен след дългогодишна проверка. Няколко години фенът на движението бива наблюдаван дали и как подема борбата напълно самостоятелно и самоинициативно, какви усилия и жертви прави. По правило, всеки хвърля труд и средства без печалба, без лична материална възвръщаемост и без опасност от признание и слава. Това е един от първите тестове.

Кой на коя страна застава – дали за оцеляване на човечеството или на страната на "Матрицата", в момента е най-актуалният въпрос. За по-простите и неосведомени хора, които живеят на ръба на пропастта и не подозират това, твърдения и термини из областта на съвременната фантастика не са сериозно нещо. Те не знаят, че така наречената "фантастика" е едно удобно средство истината за действителни процеси да стигне до съзнанието на хората. Това го знаят немалко сериозни учени и политици, най-вече военните: техните архиви са претъпкани с реални феномени, които не се оповестяват. В този смисъл, без да се предизвиква паника, все пак е време вече да се потвърди започналата евакуация на планетата ни. Не става дума за физическо унищожение, въпреки че е възможен и такъв краен вариант. Става дума наистина за минаване в ново измерение, което отскоро е в действие и ще стане очевидно съвсем скоро. Така че самоопределението е първото нещо, от което зависи кой къде и как ще живее от сега нататък. Не че непременно ще бъдем телепортирани (една стара представа), - но просто шкартото на планетата и сътрудниците на съвременните заблуди и производства и техните потребители са започнали да измират с огромна скорост от неизцелими болести и странни инциденти. Световната статистика е напълно наясно с това. В този смисъл, идеите и практиката на общества като "Матриадор" може да се окажат наистина единственото спасение на човечеството. Неговата база е биохигиената, психохигиената и социохигиената. С една абсолютна начална точка: личното, индивидуално осъзнаване за това, що е профилактика в тия три фундаментални дисциплини. Неговата ядка обаче, изискваща непробиваема, но дишаща черупка, е грижата за новия бит и хигиена на за-

чатието, бременността и периода на кърменето. За да не изчезе човечеството или да не се изроди окончателно, необходима е най-ефективна просвета по въпросите за правилния избор на партньор, правилното и чисто зачатие, правилното пренатално въздействие и възпитание и един брилятнен, продължителен период на кърмене със собствено майчино мляко. Всичко това - при перфекни природни, екологически и социално-психологически условия, тоест щастие.

Настоящата българска теза и методите ѝ за реализация са приети от отделни държавници в някои страни и кметовете на някои градове и общини в културните страни. Даден е ход за изпълнението им, това действа от години. Като се вижда здравното и хуманитарно въздействие, тези патриоти и непредатели на човешкия род посвещават живота си на това. В часност, някои от тях печелят неподозирано много гласове за своите партии и излизат напред, понеже жените и хората с душа са най-голямата сила. Не на последно място, те получават и неочаквани дарения и подкрепа от всякакъв характер и калибър, като отблагодаряване за изцеленията и спасените животи, за подмладяването и щастието, за намѐрения смисъл на живота.

6.I.147(2011)
София - Изгрев

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

(Мисли от Учителя, паднали се специално за ВМ)

Сабиански символ на 16° Еднорог:
Училищни дворове, пълни с момчета и момичета
в гимнастически костюми.

9:11:11ч.

*"Тя е силна дума - искам да възстановя гражданското право на любовта, та като говоря за любовта, всеки момент да разбирате нейния първичен смисъл. – Какъв е нейният първичен смисъл? – Като произнеса думата "любов", съзнанието ми се просветлява, става ми приятно, **весело**." (т."Ликвидация на века" ЖЗ1948:323, б."Двете жени" от **16.I.1938**)*

*"Велика душа е онази, в която има интензивна, **широка любов** и правилна мисъл." (т. "Трите основи на живота"ЖЗ1947:49, б."Надеждата" от **16.I.1920**)*

"Сега ще напиша числото 111, което е съставено от три единици, т.е. от три прави линии. Като разглеждате този профил (има чертеж – профил на човешко лице), виждате, че той е образуван от прави линии, на брой седем: 1111111. Значи, имаме числото 1 111 111. [...] Преставете си, че тия единици са силови линии, от които може да създадете образ и да придвижите света напред." (т."Простите истини"Хел1993:128-129, б."Човешкият дух" от 3.XI.1926

Скоро ще дойдат Живоструйни лични осияния от Елма за Весела и за още няколко приятели, но сега тук е интересно да проследим връзката между падналите се мисли от Учителя за нея и поредица от повтарящи се случки, които са много впечатляващи. Нали в последните томове наблягаме на Живота и Делото, които са вече Слово в действие? Затова още веднъж ще направим изключение и ще поместим в тази книга писма, въпреки че кореспонденицята е предвидена за допълнителните томове.

Още с първата мисъл по-горе Учителят поздравява Весела, отваряйки случайния том с беседи на пасаж с думата "весело".

След срещата ѝ с Новото Слово в нея протичат фундаментални промени в разбиранията ѝ за основни положения в живота и в духовния път, но най-вече за любовта. Тя наистина възстановява "гражданското право" на любовта в

живота си и съзнанието ѝ просветва, става много по-весела и радостна. Разбира що е интензивна и широка любов и решава, че не иска да остарее като всички.

А в общуването ни по интернет и при срещите ни Небето започва да ни "бомбардира" с повтарящи се цифри и числа, което ни впечатлява извънредно много. Затова е тъй важна за нас третата мисъл с многото единици, която се падна при отварянето на томомете за нея. Подробно за това може да се прочете в допълнителните томове с кореспонденцията.

11.II.147(2011)
София - Изгрев

ФУНКЦИОНЕР И УЧЕНИК

(Идеята и светкавичното осияние дойде в 08:32ч.)

Вече е споделяно неведнъж, че някои холизации идват едновременно и като идея, и като мигновено протичане на цялото осияние. При такива случаи, само за част от мига продиктуваното от Елма е абсолютно ясно даже в детайли и може да бъде преразказано устно или до голяма степен възпроизведено почти в оригинал. След това все пак се налага да бъде помолен Източника да го продиктува бавно дума по дума, за да има пълна автентичност.

Идеята за функционера и ученика ни е вълнувала открай време. Тя идва в езотериката от най-дълбока древност, аргументира се блестящо от Христа и много Негови ученици през вековете, разглежда се извънредно подробно и разнообразно в беседите на Учителя Беинса Дуно и е предмет на осиянията на Елма и на най-съкровени писма и разговори.

*Това, което сме разбрали досега, е че импулсът за изява и действие в света идва от **духа** на човека, т.е. от самия Бог-Отец и Божия Дух. Този импулс обаче и неговите безброй прояви имат ясна типология. От гледна точка на Пентаграмиката, могат отчетливо да се проследят 10 равнища, 10 основни мотивации. Когато мотивациите и съответното или не-*

*съответно поведение нарушат баланса Слънце–Уран (Лъв – Водолей, V–X дом и пр.) за сметка на смирението, на ученичеството, човек се превръща в **светски функционер**. Може до мозъка на костите си да е пропит от религиозни, мистични, мисионерски и какви ли не още окултни идеи и прояви, може да е цар, професор, талант, гений, герой, светия, пророк и даже апостол – в аурата му ясно се наблюдава гордостта и тщеславието. Не само в аурата, но и в черепа, лицето, поведението. Той иска да бъде **видим** за другите, да бъде център на внимание. Даже и най-тайните функционери, неизвестни никому, горят от желание да променят **света**, а не себе си. В други случаи не тщеславието движи екстровертите, а нуждата да са в група, в стадо, да не се чувстват самотни.*

Действието навън не е отречено, то влиза като важна задача на ученика. Обаче всичко опира до приоритетите, до истинските мотивации и ценностни ориентации. При ученика на Бога това се отлива в особен вид поведение.

Ученикът - най-съвършеният инструмент на универсума след Учителя - живее и се проявява на Земята с една нищожна част от съзнанието си. В тая нищожна част той изпълнява обществените си задължения перфектно или на задоволително ниво над средното. Това, че е сред първите или по-способните обаче нито го съблазнява, нито го замайва. Неговият вътрешен живот, неговото участие в космичните процеси са несравнимо много по-обширни и прекрасни. За него малшансовете и неуспехите му в света са даже щастие, тъй като има обективно "оправдание" да се отдръпне в Родината си – в Небесната си Родина. Тогава почва да изпълнява задълженията си в света на едно приемливо ниво, останал сред средните или последните не по своя вина. Той няма нищо общо с екстроверта, който се реализира в света със 100 процента от съзнанието си и се срива психически, ако е неоценен или е елиминиран. Други се сриват, когато нямат материална база или личен живот, лично щастие.

*Така човекът на Ножа или Сабята в Пентаграма (най-ниската степен на еволюция) иска да властва; човекът на Чашата се проявява като мъченик и страдалец, а в най-добрия случай като труженик (няма време за ученичество, защото е зает да си урежда живота или живота на другите - било от любов, било от чувство за дълг, било защото им се плаши); човекът на Книгата е жаден за външни познания и контакти; човекът на Светилото се движи от импулса да се проявява като име и да бъде забелязан; в други случаи – "да им даде да разберат" на някои колко не са прави...; човекът на Скиптъра – от представата си за дистанциране от нечистотата на света, от всички действия за самопречистване, от една илюзорна самодостатъчност. И в **него** има суета и тщеславие, когато иска да блести пред другите с чистотата и свето-*

стта си или да изтъква пороците на другите. Ако е скрит и няма нужда от това, той е тщеславен пред Бога и пред себе си, защото се сравнява с "грешните" и се гордее, че е по-чист. Светецът на Скиптъра, за разлика от Божествения светия, е венецът на индивидуализацията, но често е един съвършен, завършен егоист. При него за саможертва не може да става и дума. Това че понякога се грижи до припадък за котки и кучета, за бедните и нещастните и даже понякога жертва живота си, ни най-малко не прикрива миризмата на неговата гордост и честолюбие, на абсолютната му неотстъпчивост от самия себе си, от ината си. По тая линия има много неизвестни и канонизирани светци, които не стават за ученици. Те не подозират, че над тях има още Пет Посвещения на Ученика и 10 Учителски Възкресения. Първите са символизирани от вътрешните фигури на Пентаграма, а вторите – в центъра му.

Както бе споменато, има и функционери-праведници, функционери-пророци, функционери-апостоли. Може да са светски и материално напълно безкористни, но тук все още вилнее, обидата, своеглавието, честолюбието, липсата на усет за по-напреднали братя и сестри. Теоретически знаят за това, но на практика забравят да се допитват и питат; предпочитат бърлогата си на единак или на "праведна двойка".

Ето защо истинският ученик никога не може да бъде функционер, освен в случаите, когато му е поставена специална задача. Може да излезе на сцената и да свири по-добре от Паганини, но след това се укрива задълго или завинаги. Има редки случаи на ученици-функционери, които са цял живот на сцената и дори излизат с имената си, не отказват слава и хонорари. Те обаче творят абсолютна култура, абсолютна музика, абсолютна справедливост, абсолютна мъдрост и наука. Хонорарите си отдават за Словото, Делото и Живота, а славата – на Бога. Обаче най-сияйният венец на Делото и Живота е свободното майчинство. Истинската майка знае от кого да зачева, за да ражда деца с монада, с искра Божия.

В този свят, който все още се държи от Сатаната по висша молба на Бога, функцонерите нехаят за учениците и не ги разпознават. Ако имат някаква интуиция и понякога ги разпознават, никога не им дават шанс за изява или даже за елементарно оправяне в живота. Те гонят собствената си изява, в удовлетворяване на егото и себето си. Авторитетът и функционерът нямат нужда от ученика на Мъдростта, освен ако е за техните собствени изяви и цели или за да подкрепят съчиненията си с негови цитати. Техните собствени функционерски дела са планина пред цветенцето, което е поникнало от Бога. Те не подозират, че това същество може да е цветенце като момината сълза или дърво като бука, чиито корени под земята са слети в единна коренова система на десетки, стотици хектари. Нямат и помен от понятие за неви-

димия космичен живот на такива вселени от сродни души, които са всъщност една. За функционерите е важно какво впечатление правят навън и каква изгода имат от това, а не възвръщането към Бога.

Но нека оставим на заден план бледите си човешки съждения и попитаме какво мисли по този въпрос Някой по-умен от нас...

11.II.2011 г. 09:41:59

13.II.2011 3:04:50

- Опонентът на Любовта прави от същества вещества. Това е много просто: основава учения и цивилизации на псевдоиндивиди, които си мислят, че са индивиди. Но това е само куклен театър, бутафория. На Опонента му трябват марионетки, обаче не с конци – с дистанционно управление. Той ги управлява дистанционно, а те имат вътрешни механизми на пружина или на други принципи, с които правят впечатление, че вършат нещо.

*Така че открихме мотива им: да правят **впечатление**. Така те стават функционери в неизградената вселена. Търсят слава и величие, почит и уважение – мрак, наместо светлина. Не светят със слънчева светлина, а с изкуствена, на батерии. Бог е вложил и **такъв** резерв в творенията си, но функционерите живеят повече с **него**, не се зареждат от слънцето. Ето защо живеят много малко – не повече от 90-95 години. В стремежа си да подражават, те превръщат съществото в себе си във вещество. Това става по метода на заместването. Като ядат убити същества и преработени храни, като дишат нечист въздух и пият нечиста вода, студени течности, като мислят и чувстват лошо, те заместват Божествените батерии с човешки и адски, които имат много малък срок на годност.*

Функционерите са бухали, не чучулиги. Те крадат не само от другите, но и от себе си. Като не заспиват веднага със залеза, те крадат от силата на престола (вид чакра – б.п.), който е свързан с Божествената тъмнина – от гърба му. Като не стават рано сутрин поне в 3 ч., те крадат от яснината, виделината и светлината – от лицето му. Тези три основни кражби превръщат в тях съществото във вещество, а накрая и веществото се разпада.

Значи, тези нощни и сутрешни крадци понякога спят до пладне. Това е необходимо на Опонента, за да внедри в тях своите си. Те не са виновни – това са ядачи на мъртва материя. Те ядат мъртвината на функционерите, за да поддържат по някакъв начин останалия им живот. Значи, Опонентът си е на мястото: без него щяхте да умирате веднага. Ако приемахте [будни] яснината от 1 до 3ч [след полунощ], виделината от 3 до 5 и светлината от 5 до 7, нямаше да имате вземане-даване с Опонента.

*Пояснение: тук Източникът има предвид не времето по часовника, дори не и лятното, а астрологическите часове. Става дума за периоди от по два астрологически часа, които образуват астрологическите домове по тая система. Те се отброяват от астрологическата полунощ до часа и минутата на изгрева - по **истинското, слънчевото** време според астрономията. Тези периоди, ако човек е легнал рано и се е наспал и станал, пробуждат последователно три вида престоли: Сатурновия, Урановия и Нептуновия (съотв. III, II и I дом в небомига). В Словото те имат други имена, а тук са наречени така условно. Същинските астрологически часове са по 1/12 част от деня или нощта, не по 1/6, като домовете, за които говорим. Тия именно три периода на споменатите домове се хранят от яснината, виделината и светлината. Светлината обаче се дели на две: Нептунова два астрологически часа до изгрева, и Плутонова – два часа от изгрева нататък.*

*Тъмното небе в еднорожкия (козерожкия) период след полунощ (III дом) изпраща яснина дори през облаците; появата на тъмносиня светлина в небето през втория период (II дом) започва да прави земните обекти видими - затова е позната като "виделина" и поетите я наричат "модра", което значи "синя". Малцина свързват "модър" с думата "мъдър", но произходът им е един. Уран и Водолей са свързани с Мъдростта, затова управляват именно този цвят на небето, когато започва да се развиделява. Истинското име на Водолей е "Виделей". Нептуновото зазоряване два часа преди изгрева (I дом) прави небето светлозелено и постепенно розово. Плутоновата чакра се възбужда с изгрева, тя е червена. Но оптималното ѝ събуждане става, само ако са подпалени последователно и верижно предишните две. Трите "престола" всъщност са 18 подчакри, тъй като от полунощ до изгрева има 6 **същински** астрологически часа, с по 3 деканата всеки. Свързаните с интернет могат да открият кога е истинската полунощ в България и как се редуват същинските астрологически часове от един български сайт, който ще намерите*

лесно, ако напишете в търсачката на google "астрологически планетни часове за днес". Като комбинирате по два същински астрологически часа от полунощ до изгрева, ще получите времената на трите дома, за които говорим. Събуждане с будилник не върши работа – може да предизвика непоправим стрес и разстройства на нервите и здравето. В Школата и Космоса няма недоспали си ученици. Който иска да се събуди самичък и с разположение в часа на яснината, трябва да е заспал още преди 6 ч. вечерта. Кандидатите за часа на виделината са от Младежкия или Специалния Клас и са заспали преди 8 ч. вечерта, а тези от Общия – преди 10. Това ни е известно не само от Словото, но и от живота на съответните хора от Братството, които наблюдавахме. Те младееха с по 10, 20 или 30 години. Те знаеха какво значи да се събудиш бодър по петляно време, а тия на село се будеха от първи, втори и трети петли – истинските будилници на Пиродата. Който се занимава с наблюдения по астрологически часове, ще разбере за какво ни канят по различно време различните птици и животни и кои олтари, двери и престоли развиват - даже и мушиците и бръмбарчетата понякога, даже и шумът на дърветата, на поточето, на вятъра...

- Тази наука е за ученици, не за функционери. Функционерите не се интересуват от Бога, те се интересуват от света, даже и когато проповядват Бога. Те се интересуват от реакцията на ***света****, не на Бога. Освен функционерите, има и хора на "живота". Под "живот" те разбират превръщането на съществото във вещество. И функционерите правят това, но хората на "живота" се занимават със сриване на същността си по битов начин, не по интелектуален. Функционерите работят и след работно време, за да получат "премиални" от света, да изпъкне функционерството им още повече. Премиалните не са винаги в пари, много често са в почит, уважение, ръкопляскане. Функционерите искат хората да им се възхищават, да бъдат център на внимание. Обаче освен тщеславните има и "книгозаври", "кинозаври", "телезаври". Днес най-модерни са компютърните динозаври... Те ползват изкуствената светлина на Сатаната след залеза не за да се пъчат, а за да удовлетворят интелектуалния си глад. Под интелект те разбират не "вътрешен избор", а чешането на сетивата и представите. Сетивата и представите обичат да ги сърби, но тия сърбежи са при-*

чинени от духове, не от Духа. Ето защо съм казал, че само Бог мисли, а всички останали се занимават.

*Сега вие съставяте "коефициент на интелигентност". Замествате интелигентността с начетеност. Начетеният се е **начел** – нищо повече. Може и да се е наслушал и да знае много факти – торба с боклуци... Не подозирате, че "интелигентност" означава правене на вътрешни връзки между фактите – между истинските факти, а не между боклуците. Ако правехте вътрешни връзки между начина си на живот и последствията, **тогава** щяхте да сте интелигентни. Ако правехте **вътрешен** избор, вместо външни, **тогава** щяхте да сте интелектуалец. Външни избори също стават, но те зависят изцяло от вътрешните: какво човек цени. За истинския интелект е важно какво превръща веществото в същество, а не обратно. Така функционерите, живуркащите и чешещите сетивата и представите си нямат нищо общо с интелекта и интелигентността, тъй като постоянно превръщат съществото в себе си и в другите във вещество. Затова имате тоалетни, нужници. Затова народът ви казва: "Учено добре, умно по-добре". Умният заспива веднага след залеза, с птиците. Той предпочита да лети из вселената.*

*Вие знаете, че над ума седи разумът. Разумният не е като умния: той умее **да предвижда** кой и какво превръща съществото във вещество, и умее отдалече да се предпазва. Той знае каква светлина да гледа, какъв въздух да диша, каква вода да пие и какво да яде. Знае с кого и кога да дружи, за да не заспива след полунощ. Знае какво става, когато чешете сетивата и представите си на изкуствено осветление; какво става и от тъмното, когато не сте заспали навреме. Какво става, когато се пънете да ставате авторитети и функционери, преди да сте били ученици. Ученикът е даже над разумния. Той потъва в глъбините на Мъдростта.*

Глъбините на Мъдростта! Няма по-модър и по-дълбок свят от този! Потъвайки в него, ученикът среща Учителя си. Среща съучениците си, с които е в един житен клас от Вечността. Значи, не е доста-

*тъчно да си само **едно** житно зърно. Ти си сам, само когато се изрониш от класа, когато излезеш от хамбара или чувала. Когато сеячът те сее на нивата. Тогава носиш целия клас, цялата вселена в себе си. Тогава възпроизвеждаш цялата вселена, ако не си паднал на пътя, между камъните. Функционерите изпадат на пътя, затова ги изкълват птиците. И **това** не е лошо – все някаква полза... Ученикът обаче потъва в земята, там няма електрическо осветление. Там е влажно и тъмно, а през зимата е студено. Но не толкова студено, както е на пътя. Затова изпадналите по пътя стават студени: нищо не дават, освен съвети. Понякога дават вид, че са нещо, понеже почват да държат речи, да четат лекции, да издават книги. И да не вземат хонорарите си, и да не слагат имената си, те пак са функционери: палят лампи и свещи след залеза, кандила. Даже и кандилото отнема живот, ако е в твоята стая! Даже и светливият прозорец в града или през зимата. Има безвредни и полезни кандила, но те са особени.*

*Мъдростта има своя вселена. "Вселена" значи "вселен Бог" – Бог в одеждите на Селена. Селена е висшата същност на Луната – **просветлената** материя. Тя е дъщеря на ясновселената. Мировата Душа плете уравненията на вселената, а Бог-Отец се занимава с неравенствата. Който слуша Бог-Отец – сърцето си, – не иска да е равен на нищо и никого. Ако иска да е по-голям от сивата маса, по-различен, той е свързан с **лицето** на Отца. Тук се подвизават отците и гениите, талантите. Още по-горе от тях са добрите хора. Тщеславните и функционерите са само тяхна нещастна сянка – **отпадък** от Битието.*

*Които искат да са по-малки, те са свързани с **тила** на Отца или с глъбините Му – с Абсолютния. От тях стават ученици, мъдреци, мистици. Онези от тях, които не искат да правят добро и да дарят любов, да развиват талантите си, са другият вид отпадък – отпадъкът на **гордостта**.*

*Има и души по линия на равенството – **уравнението на Битието**. То се поддържа постоянно от Мировата душа, Пралайа. Това са души на молитва-*

та, милостта и саможертвата – те не обичат неравенствата и стават Майки, Служители, Спътници. Те умеят да боготворят и благоговеят. Те се грижат за равновесието в природата, за световния ред и порядък, за справедливостта. Привеждат в ред дома, успокояват психиката, слагат балсам в раните. Тук са целителите, лекарите, милостивите сестри и братя.

Има и духове, които обичат знака "по-голямо и равно"; има души по линия на знака "по-малко и равно". Има и такива, които са "приблизително равни".

***Такива** мистерии...*

Има и универсални души по линия на Учителя и Ятото, които са с три чертички – "пълно съвпадение". Освен този, има и други знаци в математиката, които дават понятие за пълно сливане с Бога – с Благия Дух. На Учителя и учениците в този век им се налага понякога да бъдат архати, да бъдат съсредоточени и строги, за да се опазят от ядачи, от функционери. Те са благи само във фазите на пълно сливане с Бога. Днес идат Младенците, които са благи при всички условия.

*Сега ви давам **този** подарък – едно **подсещане**. Песенчицата за ранното лягане и ставане я пеете на **другите**, но не го правите. Сега ви подсещам **да го правите**. Подарявам го от тази есен и на Русия, **понеже вече идвам**. 80 години работих върху тях с по-ранното ставане, за да се въплътят много богове и ангели. От тази есен ще се въплътят и души **над** боговете. **Ето** какво значи да лягате и ставате още по-рано! Държавата пести електроенергия, Русия ще спести смърт. Ще спести негодници, ядачи и функционери, за сметка на Младенците. Младенците ще ви подмладяват, понеже заспиват и се събуждат с птиците.*

Нор, норам, норанам.

Да потънем в Божествената нощ, за да се събудим.

5:30:44

3.III.147(2011)
София – Изгрев

ПРЕДОЗИРАНЕ НА РОЗОВОТО

**"Не бъдете тъй услужливи да се поднесете на един човек безогледно, безостатъчно и в целия си ръст. Не поддържайте представата му, че може да изяде такава торта.
Така спирате еволюцията на същества!"**

07:44:16

Тази нощ дойде поредният архетипен сън - може би повод за осияние. Бяхме семейство. Ежедневно всеки правеше манджа или добавяше съставка в манджата. Не бе никак лесно ястието да се хареса на всички: един го харесва, друг го яде, за да има мир, но му се разстройва стомахът, трети не иска да го яде. Специфичното в съня бе, че всякоя съставка имаше собствен цвят и оцветяваше съответно яденето.

Аз предозирах розовото, но манджата веднага стана черна... Учудих се силно – как може точно розовото да даде черно? На въпроса ми иска ли Източникът да говори, се получи отговор:

- Да. Щастието не е в розовото, макар и розовото да е цветът на Благия Дух. Цяловселената е розова, защото е цяла. Но никога не забравяйте, че на единия полюс е бяла, а на другия – алена. Животът се ражда, тоест проектира се в хипервселената, само когато бялото и аленото се дозират правилно. На физическото поле това става с редуване. Самотата се нарича "чистота" и определя, но с творчеството нещата са неопределени. Много богове не слушат Чистотата, някои не слушат Любовта.

*Опакото на Чистотата е егоизъм, опакото на Любовта е прилив с удавници. Да, остане ли **червеното** да управлява света, светът се пълни с удавници; преобладава ли бялото – замръзвате.*

*На какво основание предозирането на розовото води до смърт? – Значи, и розовото може да се предозира или да е в недостиг някъде. Мир и Любов – **това** е розовото. Стреми ли се някой да пълни света с Мир и Любов, Той е от Бога – няма никакво съмнение. Обаче има същества, които прокарват червеното с насилие; има други, които пазят чистотата си за сметка на другите, не искат да жертват. Почне ли да ви тероризира някой червен, попаднете ли в хладилника на някой бял, пазете се: там розовото не върви. Те **не могат, не искат** да балансират. Ти се стремиш да има мир и любов, но предозираш. Тогава почваш да повръщаш, стомахът ти се разваля. Нещо по-лошо: предизвикваш Съдбата да хване половинчатия за ушите и да почне да ги дърпа. Половинчатият иска да дави ближните с любовта си; ако е леден, ги*

замразява. Червеният те заставя да му отвръщаш; белият си мисли, че е цялостен, затова не отвръща. Напротив, розовият е цялостен, обаче само когато не ходи по гайдата на бели или червени.

Защо е лошо да предизвикваш Съдбата? – Защото Съдбата си знае работата и без тебе. Тя дърпа ушенцата постепенно, за да не боли. Дърпа ги насам-натам, за да се оформят, да станат интелигентни и красиви. Съвършеното ухо има съвършена обхода: не предозира нито с червеното, нито с бялото. Същевременно обаче и ги доставя навреме и в точни порции. Съвършеното ухо има благост, търпение, но до определени граници. Види ли, че някому кръвта кипва и почва да се нахвърля, усети ли студа на някой побелял от страх за себе си, розовият включва обходата на ***втора*** *скорост - да* ***обходиш*** *такъв, да го заобиколиш. Ако искаш да живееш в мир с терорист или със студен човек, ти обричаш не само себе си, обричаш* ***него****. Значи – ти си виновен, че предизвикваш Съдбата. Твоите уши тя ще масажира за повече ум и разум, а ушите на половинчатите – за да се осъзнаят. Ти си осъзнат – тебе няма защо да осъзнава. Но като осъзнат, ти търпиш повече, отколкото е необходимо. Предозираш розовото – и манджата почернява. Няколко минути или няколко месеца тя все още може да се яде, вкусна е и за белия, и за червения. Парфюмирал си я с повече розова вода, затова. Вие, прекалено благите, сте най-добрите производители на розово сладко... За да има мир, си изкарвате и червата, но разстройвате червата на другите. Тогава червеният свиква с тия разстройства, стават му потребност и навик. Белият не близва от благостта ви, но когато почне да умира от студ в хладилника си, почва да ви търси, за да го стоплите. Идва да се грее на вас, но пази дистанция... И вие - като благички - приемате тази дистанция и се въртите като пумпали да ги топлите, но не се приближавате повече, за да не ги уплашите...*

Ами научете се да бягате, бе благички! Като ти се нахвърлят - скочѝ встрани, нека хищникът падне. Покажи му, че си по-чевръст от него, не стой

*така да ти пие кръвчицата. Като дойде влененият да му поразтопиш скрежа от хладилника, пак побегни, не му приемай сценария. Ако е с душа – **той** да те гони, тъкмо ще се посгрее. Ако е без душа, ще се върне в хладилника или ще си намери някой друг будала, да го топли от дистанция...*

*Сега вие ще **ме** цитирате, че Слънцето държи планетите на дистанция. Да, така е, но то същевременно ги облива със светлина и топлина - тогава те са живи. Те са плътски на дистанция, но с всичките си други тела се любят с него, обменят се! Един ден и плътта им ще се слее с него, но първо трябва да са се слели по всички други показатели. Половинчатите същества обаче искат точно обратното: да са плътски със Слънцето още начаса, незабавно. Това го правят червените. Те сами се хвърлят в обятията му, без да спазват никаква орбита. В повечето случаи са комети, но има и други, по-големи. Ония, които са буци от лед поради **белия** егоизъм, не червения, правят точно обратното – излизат от пределите на слънчевата система. Те стават блуждаещи души, които мръзнат в пространството. Понеже искат да са единствени - Слънцето да облива само тях, - на инат излизат от обятията му и почват да търсят случайни контакти. Мръзнат сами или се каращисват с други космически блудници, които си мислят, че живеят.*

*От този сън, от този урок се поучете: никакво предозиране, никакъв недоимък! Едни предозират с черния пипер - и отношенията залютяват. Други залютяват от червения. Трети разкапват връзката си с розово сладко: искат да правят впечатление, че са добри. Да не каже другият, че си лош, да не "страда". Всъщност, лошият си **ти**, макар и несъзнателно. Както казах, често го правиш и съзнателно, но от страх. От какво те е страх? - От това, че другият иска да те язди докато припаднеш, че няма да му направиш това удоволствие. Той не е виновен, че е червен, че още няма мисъл за ближния. Белият не е виновен, че е бял, че и той не мисли за ближния. И двамата имат още криви, малки, ръбати ушета – не могат*

*да се отказват от себе си. Ти, с доброто ухо, прибавù и малко тил, и брада малко. Научù се да предизвикваш другия и себе си, не Съдбата. Съдбата има опция за предизвикване, Някой се е погрижил и за това. Но който я е предизвикал, ще си плати. Едни я предизвикват с нахвърляне, други с прекалено присъствие, трети – с прекалено отсъствие. А вие, благичките – с прекалено търпение... Така спирате еволюцията на съществата! Те остават с убеждението, че са прави, че така може да продължава. Поиграйте си малко на гоненица - да видят, че не могат да ви хванат. Ония от хладилника поразтърсете, да видите имат ли душа. Не ги отписвайте напълно – поне им се обаждайте понякога, за да имат надежда. Ако са с душа, те ще имат и Разпознаване. Не може човекът с душа да живее цял живот в хладилник! Наистина, като егоист, той много бърже се превръща в пламенно-червен - ако реши да ви се метне на врата... Няма по-опасни бѐли от тия, които са изсъхнали и са се подпалили... Неоформеният, половинчатият човек не умее да се жертва: той иска или всичко, или нищо. Напрасква манджата със себе си до нетърпима сладост, нетърпима лютивина или горчивина. Невъзможно му е да помисли какво искате **вие**.*

*Така че, ако сте благички, не предозирайте розовото. Мир и любов с половинчати няма, това го запомнете. Те има да си се мятат по света, да си се мятат по илюзиите, да си се мятат по импулси и по вратовете на други непълноценни същества, на други егоисти. Егоистът трябва да се надене на егоист – това е **закон**. Ако попадне на алтруист - смуче го, докато има какво да се смуче. Но и в двата случая обвинява: ако не активно, то с отсъствие. Но и отсъствието у него е бамбашка: то е **прекалено** отсъствие. Понякога си внушава, че е "завинаги". Отписва ви, понеже не го устройвате; или понеже ви е "смъртно обиден" - за него ти повече не съществуваш. Другаде обидата се проявява като "безразличие". Но такъв закон в Битието няма. "Отписал" ли си някого, не си ли стигнал до добри и любовни отношения с него, в друг живот той ще ти е син или дъщеря – и*

то с големи проблеми. Можеш да отпишеш само навлека или хладилника без душа – от тях трябва да се пазиш. Не говоря за пламенните сърца, които пламтят от обич и любов и затова искат да са постоянно с вас. Говоря за навлеците, които се дразнят от другите ви контакти. Който е от Бога, той обича и приятелите ви. Човекът от Бога понякога ви оставя – владее ***периодичните*** *отсъствия.*

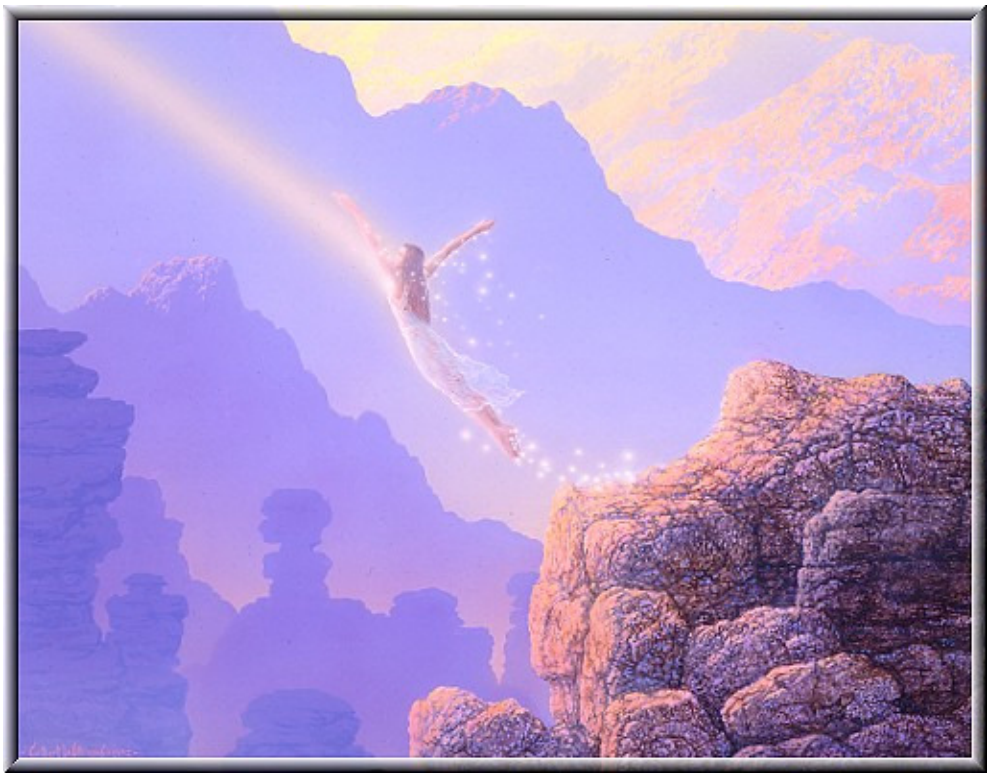

Нещо "по-така"?... Щом това не е "така", ето ти едно окултно бонбонче... И за други ще е интересно, понеже мнозина обичат само да ги четат тия работи, а не да ги преживяват реално в ***общ живот****. Вие знаете, че общият живот на Земята и Училището искат постоянно общуване на една територия минимум 25 години. Щом някой не иска да остава при вас и не ви кани, освен само на обед или на чай, значи просто не ви харесва, не сте от неговото душевно семейство. Той харесва повече други хора, на които трябва да се надене, за да разбере дали са от неговото семейство.*

Та бонбончето: НИЕ ПРИСТИГАМЕ! Ние сме постоянно с вас и около вас, но сега пристигаме и ас-

трономически. Когато ни видите на небето, гледайте да сте денем и нощем с хора с душа, не с други. Ако ви видим в нечестиви обятия, просто няма да ви видим. Нашите, когато са в обятие, светят толкова силно, че ще привлекат вниманието ни. Тогава подмладяването и преместването в Новия Свят са гарантирани.

9:44:38

Отворù беседи!

"Ако вие се освободите и влезете в свободата на Божествения живот, ще научите всичко. Ако схващате Бога като всеобемна Любов, в която животът може да се прояви, ако Го схващате като Същество, Което гледа

с най-голямо благоволение към най-малките и най-големите същества, Той ще ви въздигне. Схващате ли Бога като същество, Което само чака да наказва, Той няма да ви помогне. Схващайте Го като Същество на благост - сила, в която няма смърт. При такова разбиране на Бога, във вас ще влязат двата принципа на вяра и любов. [...] Като види, че сте научили уроците си, ще ви прати да служите във Великата вселена." *(т."Трите основи на живота" ЖЗ'47:74, б."Надеждата" от 16.I.1920)*

Възнесението на св.Бригита

"Това не значи, че трябва да бъдете страхливи, да не смеете да предприемете нещо. ***Смели*** *бъдете, но се вслушвайте в своето добро сърце. Ако е дошъл часът да мислиш, мисли! Ако е дошъл часът да правиш добро – прави добро! Ако е дошъл часът да се качиш на*

аероплан – качи се!" *(т."Простите истини" Хел'93:148-149, б."Доброто сърце" от 10.XI.1926)*

Както в древността, така и днес се твърди, че някои хора ги взимат горе с космически кораби – не само чрез телепортации и възнесения. Това се описва и от Крижановска, и от Учителя.

"Това тяло Той няма да разруши, но то, като изпълни своята служба - понеже иде ново тяло, което сега се гради, - то старото ще отстъпи мястото си на новото. Следователно, сега нашите нови чувства и способности ще се вложат в тези нови тела, които сега още се градят. [...] Аз говоря за граденето на това ново тяло, от което ще излезе вашето възкресение. [...] В този смисъл, аз искам да се заемете да изучите учението на Бялото Братство." *(т."Беседи, обяснения и упътвания от Учителя", съборна беседа "Правилното растене на душата и хармонично развитие на душевните сили" от 22.VIII.1921, Велико Търново)*

Старото тяло днес се разпуква и възлизаме в Новата Вселена с ново, кристално тяло. Съвсем скоро това ще е масово. Това обаче става само при правилно изпълнение на Тройния Ритъм: самота; с един човек, определен ни от Бога; със всеки човек, изпратен от Бога.

"Хората не подозират, че с ферментация-та на сладките сокове си изграждат гробници. Не оставяйте в себе си отвори, през които да влизат ферменти! Има ли такива отво-ри, това показва, че не сте разумни. Значи, не-разумността на човека се заключава в това,

че той е оставил сладкия сок на неговия живот да ферментира.

Сега вие задавате въпроса, защо Бог е създал така света. Бог пък се чуди как сте допуснали ферментите във вашето сладко вино." *(т."Начало на Мъдростта" С'46:335, б."Изключителни условия" от 7.IX.1932)*

*И **човекът** може да ферментира, ако заседне в бъчва, бутилка, или в един дом, който не му е определен от Бога. Ако влезе в дом, където го считат за частна собственост:*

"Страданията на сегашните хора се дължат на ферменитте. Младата мома, която влиза в един дом, не знае защо е влязла. Тя е като онова говедо, което бяга от стършела. За да не го ухапе, скрива се в един магазин... То не се интересува от дрехите, които се продават, но се крие от стършела.

*Питам: младата и красива мома има ли някакво отношение към нас? – Красотата има отношение към **Битието**, а не към нас. Ако една книга има хубаво съдържание, тя не е само за мене. **Мнозина** ще я четат и ще я оставят. Който си помисли, че книгата е само за него, той си създава най-голямото нещастие".* *(пак там, с.338)*

*"Наш приятел е само оня, който работи за развиването на това, което **Бог** е вложил в нас. Всеки друг, който иска да внесе нови идеи, далеч от Божественото, е наш неприятел."* *(пак там, с. 341-342)*

*"Благодари, че покрай многото работа, която има, тя е дошла да ти повее, т.е. да ти се усмихне. Тя не е дошла само за тебе. Тая мома е **благородна**: дошла е да свърши една работа и да си отиде".* *(пак там, с. 352)*

"Любовта се усмихва на всички без изключение. Ако мислиш, че само на тебе се усмихва, ти си на крив път. Ще видиш, че утре на друг ще се усмихне." *(пак там, с.354) 11:19:59*

Ако сме се съединили с когото трябва, първо се появяваме в монокристал, после обвивката отпада и политаме свободно из Космоса.

21.IV.147(2011)
София – Изгрев

ДОБРАТА МОЛИТВА

(ВЪПРОСИ И ÒТГОВОРИ)

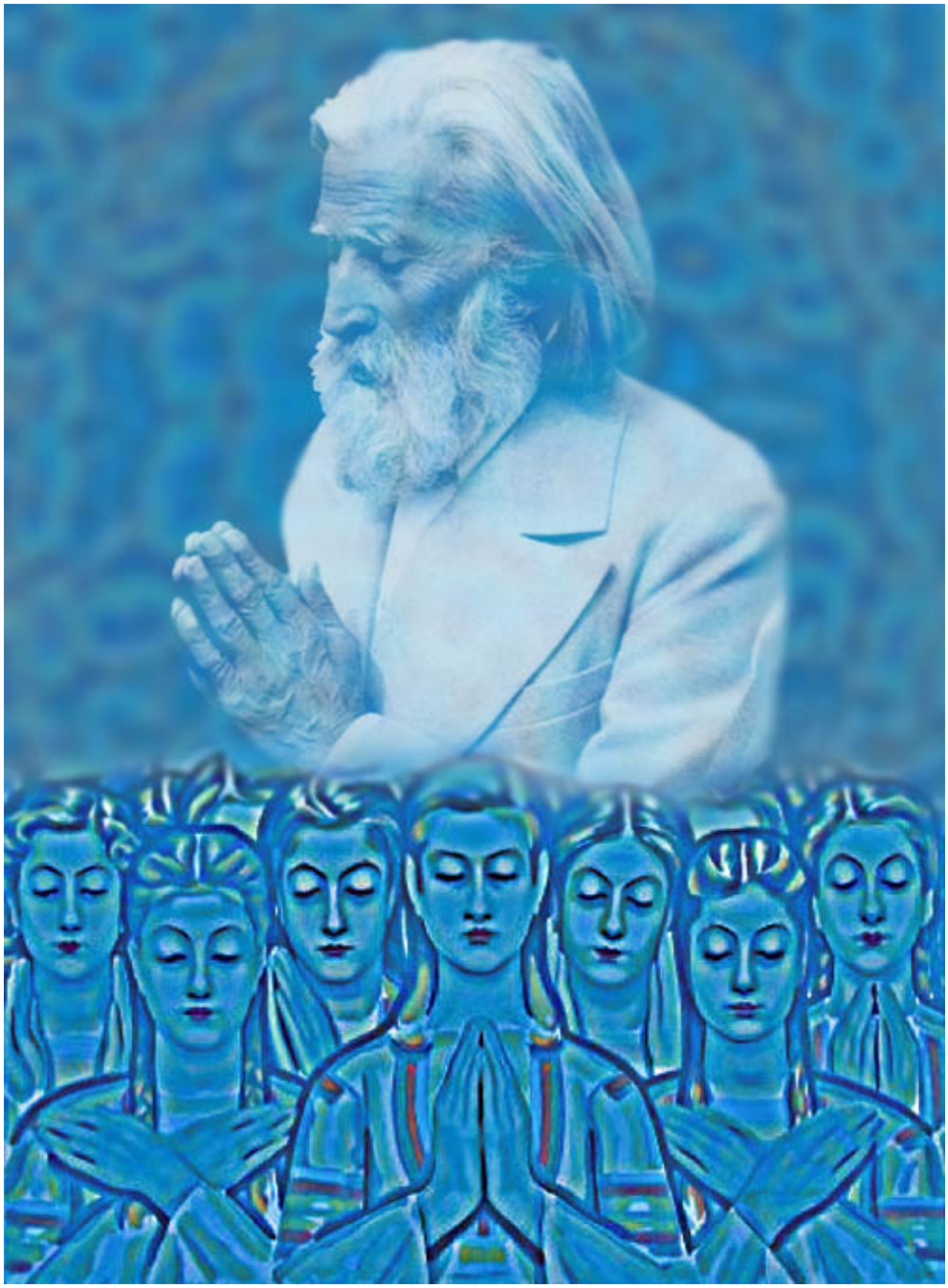

Господи, Боже наш,
Благий ни Небесен Баща,
Който си ни подарил живот и здраве да Ти се радваме,

молим Ти се, изпроводи ни Духа Си, да ни пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление. Научи ни да правим Твоята Воля,
да осветяваме Твоето Име
и да Те славословим винаги.
Осветявай духа ни,
просвещавай сърцата ни и ума ни,
да пазим Твоите заповеди и повеления.
Вдъхвай в нас с присъствието Си чистите Си мисли
и ни упътвай да Ти служим с радост.
Живота си, който посвещаваме на Тебе за доброто на нашите братя и ближни, Ти благославяй.
Помагай ни и ни съдействай да растем във всяко познание и мъдрост,
да се учим от Твоето Слово
и да пребъдваме в Твоята Истина.
Ръководи ни във всичко, което мислим и вършим за Твоето Име, да е за успеха на Царството Ти на Земята.
Храни душите ни с Небесния Си хляб, укрепявай ни със силата Си, да успяваме в живота си.
Като ни даваш всичките Твои благословения, приложи и Любовта Си да ни е вечен закон, защото на Тебе принадлежи Царството, и Силата, и Славата завинаги.
Амин.

Дадена от Учителя през 1900 година

- Защо "добрата"? Може ли да има недобри или по-малко добри молитви, дадени от Тебе?

10:28:05 ч.

*- Понеже тя е единствената, произнасяна от **всички** мои деца по цялата вселена. А добро е са̀мо това, което е добро **за всички**. Нещо повече – те не я произнасят с думи, но я живеят.*

Господи, Боже наш

*- "Господи, Боже" – защото Господ е Бог на **Земята,** Бог в **човешката** Си форма. Който Го разпознава и като Бог, и като Господ, той няма да вкуси смърт.*

*- Защо "наш"? Той не може да бъде "наш", защото сме много малки - **прашинки** в нозете Му. Освен ако това означава, че има и други, които се кичат с тези имена, та Той иска да ни утеши и напомни, че ние сме **Негови** деца, от **Неговото** Стадо. Това идва още от "Отче наш". Прекрасно, но не пораж-*

да ли това опасност да се продължи упоритото деление на "наши" и "ваши" – основата за всички отчуждения и вражди в света, който се подстрекават от Дявола?

*- "Наш" наистина означава, че това е **нашият** Бог и Господ – **Единственият**. Че ние сме от **Неговите** деца. Бог е Бог за всички, но Господ винаги огражда **Кошара**. Кошара или кошер – все едно. Там влиза само роденият от **Него.** Само този, който копнее да има **Един** Овчар, **едно** Стадо. Не ми хвалете онзи, който казва: "**Учителите** ми казаха", "Едикой си **авторитет** казва". Не че е лошо - много добре е да миткате като щастливи, свободни животни извън Кошарата. Там търсите някой, който казва неща "по-добре" от Учителя... Търсите и закрила, съобщност с други такива като вас, но не знаете, че в света има и вълци, и паразити, и убийци, ловджии. В Божествената кошара на Господа няма убийства, няма стрижене, няма доене. Радвайте се, ако сте в кошарата на **Нашия** Господ, на **Нашия** Овчар и Пазител, защото само **Той** ще ви заведе при Бога. Няма такъв умник или авторитет, който да може да ви заведе при Бога – само Синът Му има тази сила. Ето защо знаем, че в Бога се влиза само чрез Господа, а в Господа – само чрез Ученик. Ако не сте от това стадо, а само **наобикаляте** Кошарата или идвате на гости от любопитство, никога няма да познаете Овчаря. В Неговото стадо се живее поне 25 години, за да разпознаете първо Овцата – **единствената** му Ученичка. Ако си живеете и миткате с други предпочетени – извън Кошарата, - вие после ще отидете при **тях**, не при Бога. Може да намерите и **Овена** в стадото, да се сприятелите и с **другите** овце – това **също** е много добро. Не само добро, но и необходимо. 25 години са достатъчни между тях, за да различите Овцата. Ако не я различите и изберете в продължение на четвърт век, вие сте от **друга** кошара. Ако не от кошара, още сте **йовà**-говедо. Мислите, че **самостоятелно** можете да се свързвате с Бога, без Овчар, Овца и Стадо. Ставате **авторитет** за някои, понеже сте много самоуверен. Но и вие, самонадеяните, сте **необходими** на Бога. Вие сте **чистачи** – при-*

*вличате **незрелите** души, които още налитат на мърша. Щом видят, че могат **изведнъж** да станат и **те** авторитети и да почнат да бъркат с голяма лъжица в чорбата, те търсят именно вас, харесват ви. Вие сте **пример** за тях, че бързо израстване извън Кошарата е възможно. Бързо навъртане на самочувствие, бързо налапване с материални или духовни блага. Да. Има самодейци със скъсани гащи. Те не искат да ви ограбят материално, физически. Те искат да ви грабнат **вниманието**, да се наядат с него, а кокалите да изпратят на бащите си, които са ги родили. Затова са им достатъчни и самостоятелните бърлоги извън кошарата – да **кукуват** вътре след добро ядене, после пак да излязат на лов. Достатъчни са им и самците и самките навънка, които се шляят, за да си търсят късмета.*

*Разберете. Щом сте в Кошарата, поне 25 години няма да бъдете щастливи. Всъщност, ще бъдете, но по особен начин. Словото на Овчаря, топлината на сродните души, скитането по тучните звездни поляни е особено щастие, което не може да се сравни с нищо. Накрая може да попаднете и на тази овца, която е определена за вас. Може да разпознаете и **Овцата**. А разпознаете ли Овцата, колибата на Овчаря ще се **отвори** за вас.*

Ето защо ние казваме: "Господи, Боже наш".

Благий ни Небесен Баща

*- **Благ** е, наистина, нашият Небесен Баща! Всички вече знаете, че истинското име на Бога е **Благият** Дух, **Благият**. И благостта Му е вечна, всепроникваща, непоколебима. Никой и нищо не може да помръдне и сянка от частица от Него, та да го накара да не бъде благ. А Бог е благ, защото е цялостен. Някой бог или ангел, някой човек не е цялостен – той не може да бъде благ. Бог обича и люби всичко и всички, понеже няма нищо извън Него. Ако ти си душа от Земята и Бог се проявява в тебе, ще обичаш и любиш всичките 60 милиарда души на Земята и в орбитата на Земята. Достатъчно е да не обичаш само една, за да да помръкне благостта ти, да ста-*

*неш смъртен. Но смъртен се става и когато обикнеш само една душа от 60-те милиарда или само няколко. От това правило има само едно изключение: да обикнеш **безсмъртен**. Обикнеш ли безсмъртен, не му ли пречиш да обича всичките тия 60 милиарда, неговото безсмъртие минава в тебе и ти ставаш също едно с Бога. Ставаш едно с Бога, но само за 1/60 милиардна част от живота си - от всичките животи на Земята, които Бог ти е определил. Падат се само около 7 земни минути да си едно с Бога през всичките тия твои 700 прераждания. Това е, **ако само не пречиш** на възлюбения. А да не пречиш, значи да не се намръщиш нито веднъж, да не ти стане каменно лицето, когато той обикне някой друг. Достатъчно ли е да бъдеш в пълно единство с него само 7 минути?... Но ако и ти като него обичаш и любиш всичките 60 милиарда души с искра от Бога, тогава ще си с него и в него в постоянно и пълно единство, защото ще сте едно в Бога.*

Ами ако не си от земна еволюция, но от Божествена? Тогава колко души ще трябва да обикнеш и да възлюбиш?....

Ето до какво води пълната, абсолютната благост без нито едно изключение! Загубиш ли благостта на лицето и на сърцето си, престане ли да бъде благ погледът ти и езикът ти, запитай се кой живее в теб или кой се е намърдал. Благият е благ и в най-скръбните дни, благ и с различните, благ и с враговете си. В противен случай или не е син, дъщеря на Благия, или наистина някой се е намърдал в тебе. Размърдването се нарича страдание; то продължава до момента, в който приемеш с благост и щастие всяко нещо, което ти се случва. Тогава тоя, който се е намърдал, се размърдва и си отива – няма какво повече да пие в такъв човек. Отива при някой друг, който мисли за себе си. И за близките си да мисли, за симпатиите си, пак някой ще се намърда в тебе, но няма да те вкамени напълно: все пак жертваш нещо за някого. Ако нищо не жертваш, а само изискваш, в ада ще те поставят като статуя – да "красиш" музеите на некрасивите.

*Та ако в някой бог или гуру, ако в някой мъдрец те впечатли нещо друго, освен благостта, правѝ си заключенията. После ще киснеш в **неговата** сянка, когато се разхожда около статуите... Там е толкова горещо, че пак ще търсиш сянката му, както правѝ и на Земята. А сянката на един мъдрец е лъжата, че молитвите или познанието са най-прекият път към Бога, а не служенето. Ето защо, такъв мъдрец не може да те освободи от болките ти.*

Свят, свят, свят Господ Саваот! – Благ, благ, благ Цялостният Бог! Всичко, което не е служене и благост, се разпада на съставните си части. Това разпадане се нарича страдание и болест и свършва там, където свършва старото човечество.

- Защо "небесен"? Що за цялостен Баща е един Бог, макар и всеблаг, ако е само на Небето? Защо съществува идеал "Както на Небето, така и на Земята"?...

*- Вие възприемате само **триизмерното** значение на тази дума: Небе, небеса. За триизмерния ви мозък Небето е горе, а Земята – долу. При това положение, егото ви става център на вселената. После откриха истината, но се спряха върху **двете** тела. Това обаче е **Нютоновата** представа и философия. По тази философия близостта на две тела **увеличава** привличането (когато имат маса и креват), а отдалечаването им го **намалява**, и то с голяма скорост... Животът е уточнил, че когато вече няма разстояние, се явява търкане и натиск и по-голямото почва да тормози по-малкото. Идват обаче по-интелигентни времена и някой ни обяснява, че всичко това е относително... С една дума, Небето не е обект на прозаичната механика, а на квантовата. Тя обаче вече съвсем не е механика. Там лъчът на Любовта само обмилва любимия – и пак продължава пътя си. Продължава го, но вече в нова посока – приел е нова истина, ново разбиране, нов импулс за излизане от инерцията.*

Още кога зрящите прозряха, че Небето не е горе, а от всички страни! Не само от всички страни, но и навсякъде – включително и вътре в нас, защото ни прониква. От това следва, че ако ние сме "Земята",

Бог ни моли да приемем модела на Небето, защото още му се съпротивляваме. В цялото Небе, във всичката Вселена всички вървят и ходят както са били хората в рая. Виждали сте хиляди картини на рая – художниците са го показали. Идва Учителят и ни моли: "Както на Небето, така и на Земята".

*Ето защо, Благият ни Баща е **небесен** – Той е навсякъде. Той пронизва и нас, понеже сме вътре в Него, части от Него. Ако сме се затворили за Светлината Му, то е друг въпрос. Има много древни и много дълбоки причини за това. Сега Бог ни моли да въдворим Царството Му и в нас – тъй, както е на Небето. За тази цел трябва да усвоим и по-дълбоките значения на тая дума. Това не е само игра на думи. Ние никога не си играем с думите, понеиже това е творчество на живо. За нас "Небе" е само това което "не бе" – не е съществувало в миналото. Царството Божие е **вътре** в нас: то зависи само от нашето **решение**. Решението да не живеем в миналото или в бъдещето, а да живеем **сега**, в **настоящия** момент. За тази цел всеки бог, ангел или човек, който е затъмнил Настоящия Миг в себе си, трябва да стане **небесен** - да не е бесен... Побесняването на духовете започна с живота им за миналото и бъдещето. Вместо да раздават обич и любов **реално**, те живеят с хората от своето минало или със спомените си за тях. Вместо да живеят с всичка сила **в момента**, те се лишават от живот и здраве, стискат се, за да дойде уж нещо в бъдеще. Именно в това ви възпитават луциферическите и сатанинските режими.*

***"Небесен" значи "цялостен, с всичка сила и сега".** Всичко останало е работа и плячка на бесовете. Щом казваме "Благий ни Небесен баща", ние трябва да живеем като Него, ако сме Негови деца. Освен всичко, Той е и благ в обходата и сладък във всички Божествени преживявания.*

Който си ни подарил живот и здраве да Ти се радваме

*- Има ли нужда от пояснения? – Та тук е синтезирана **всичката, единствената** цел на религията!*

*Да се радваш на Бога, значи да се радваш на всичко живо вътре в себе си и около себе си! Не само да се радваш, **но и да радваш**. Като **радваш** всичко живо в себе си и извън себе си, ти всъщност изпълняваш целта на религията. Но как става това? – **По радиуси**! Всяко сърце, всяко слънце грее **радиално**. То доставя радост и щастие справедливо **на всички**.*

*Тук е цялата медицина, цялата наука и изкуство на живота и бликащото здраве. Колко е просто! Ако не живееш като Баща си (щом като казваш, че е **твоят** баща), ти няма как да си здрав и жив. Животът и здравето произтичат от живота на **всички** полета, с **всичка** сила, **сега** и **еднакво справедливо за всички**. Когато от тебе блика радостта и благостта и станеш извор **за всички**, ти не само ще бъдеш вечно здрав и жив, но и прекрасен. Не само съвършен и прекрасен, но и нещо още по-цялостно и по-голямо, което може да се изрази само с тия думи: **образ и подобие на Бога**. Ще разбереш най-после, че ти не си ти и тя не е тя, нито той е той и те са те, а всеки и всички заедно сме сам Бог, който се радва на **Себе** си и се обменя със **Себе** си. Да Му откажеш това право, мислейки че ти си **ти** и че знаеш какво правиш, значи бързо или бавно да се самоубиеш. Но тъй като искра от Бога и въплъщение на Бога в една малка човешка форма не може да се самоубие, не може да умре, от това следва, че не Бог, а някой друг може да е твоят баща - след като тъй самодейно и упорито се съпротивляваш на **Бога**. Твоята болка е твоята съпротива срещу **Бога**! Обикни Го истински – и тя моментално ще изчезне. Обикни **се** истински – и ще престанеш да бъдеш нещо различно от образ и подобие на Бога.*

Молим Ти се, изпроводи ни Духа Си, да ни пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление

*- Какво следва от това? – От това следва, че ние сме изгонили Духа Му от себе си и затова сега сме само едни мъртви черупки. **Подобия** на хора, които се мърдат и дават вид че мислят и чувстват, а всъщност това е само физика, астрал и ментал. Тъй*

*като мислим за себе си и **света**, за мнението и ценностите на **света**, неизбежно е да ни нападат всякакви микроби и интервенти, всякакви гниди и елементали, изработени в Ремонтното Битие. Ремонтното Битие, наречено от вас "ад", има своите големи и гениални специалисти, които ви знаят дамара и знаят къде и как да ни чукнат, за да се разпукаме. Ако ние сме се обвили в черупката на користта, самомнението, самоуповаността и своеглавието; ако тщеславие или слабост, невежество, покрива вече плътно монадата ни, трябва да се яви специалист на Съдбата, за да ни чукне където трябва. Да ни натисне и натиска където трябва, за да излезем от мисълта за себе си и мисълта за света. По-точно – да излязат от нас змиите и гущерите, които са обсебили човечеството. Гордостта и себизмът не дават **друг** да решава вместо нас – ние се считаме за **богоравни**. Не ми говорете, че сте скромни и смирени и имате ниско самочувствие, ако с всички сили продължавате да се инатите и "да не се предавате". Ако със всяка мисъл и реплика опониираш на ръката на Бога, която иска да ти изпрати помощник и ти да му се отдадеш в ръцете като малко дете, като изпаднал в несвяст, това не значи винаги "свята самозащита на монадата".*

*Ние сме казали **"Сине мой, дай ми сърцето си"**. – Това в много по голяма степен важи за дъщерите ни. Те имат склонност да отдават сърцето си на обикновени хора. **"Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси"; "Защото който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси."; "Обичай, прочее, Господа Бога твоего."; "Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце."; "Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, Любовта не завижда, не се превъзнася, не се гордее, не безчинства, не дири своето си, не се сърди, зло не мисли, на неправдата не се радва, а се радва на истината; всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява. Любовта никога не отпада".** – На кой от вас любовта не отпадна, когато не стана това, което искахте и очаквахте?..."Няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите*

си." *- Кой отдаде поне половината от имота си, от стаята си, от постелята или залъка си на приятеля си? Поне половината от самомнението и половината от живота и душата си? – За цялата душа и други цели работи още много е рано да се говори. Това сме го казали още преди 2000 години. Почти половин век ви го повтаряхме и сега. Като се има предвид, че хората са изгонили Духа от себе си, а други въобще не са го имали, макар и да приличат на хора, става съвсем необходима молбата, изразена в Добрата молитва: "Молим Ти се, изпроводи ни Духа Си, да ни пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление." Егоистите и себистите неизменно възприемат тази молба като нужда Бог да ги пази от* ***външното*** *зло и всяко* ***външно*** *лукаво помишление, което може да ги нападне. Те не могат да се сетят и да допуснат, че злото и лукавите помишления често извират отвътре, от самите нас. Не е вярно, че те винаги се нашепват от зли, отрицателни сили. Има и такова нещо, но понякога ние самите сме зли и лукави, понеже носим това от миналото, от живота си като адски същности, като езичници, старозаветни, новозаветни и даже праведници. Когато дадохме това разграничение някога, ние нямахме предвид* ***истинските*** *новозаветни и* ***истинските*** *праведници. Истинските спадат към категорията на учениците и даже по-горе – Учителите. Ние имахме предвид* ***тия*** *"новозаветни" и "праведни" , които си* ***мислят****, че са такива или обработват другите да ги мислят за такива. А всъщност увеличават злото в света и имат ярки лукави помишления: да се уредят и на Небето, както са се уредили на Земята. Да живеят нашироко, без да взимат насериозно закона на Новото Небе и Новата Земя: временна замяна на жилищата. Да ходят по гости и да приемат гости не по волята на Бога и с ритъма на Бога, а когато им скимне и който им скимне. Да живеят с когото им скимне, но колкото време на* ***тях*** *им скимне, а не според желанието на ближния и волята на* ***Бога****. Да се чувстват длъжни към смъртни, а не към безсмъртни. Да минат безразлично край Словото – голо пеленаче*

*на улицата. Да не отдѐлят Божия принос за Божието Дело както се изисква, а да го дават по съмнителни места или да управляват ресурсите си само по свое усмотрение. Да искат да уредят първо материалното си битие или престижа, а **после** да се заемат с Божието дело. Да движат първо собственото си дело и собствения си интерес, а за делото и таланта на ближния да нехаят. Да престанат да обичат и търсят някого, от когото са обидени, да казват лоши думи зад гърба му. Да обръщат гръб на някого или да се разминават с него като със стена, да го гледат осъдително и мрачно, защото не го одобряват или са чули някакви клевети за него.*

*Могат да се изредят още много такива злини и лукавства пред лицето на Господа, но Добрата молитва ще ни помогне да ги осъзнаем и се предпазим от тях – **първо вътре в себе си**.*

Научѝ ни да правим Твоята Воля,
да осветяваме Твоето Име
и да Те славословим винаги

*- По тези три въпроса ни е говорено и сме говорили не десетки, а стотици и хиляди години. Щом Го молим за това, значи **още** сме недъгавички: вършим **своята** воля и волята на ближните, волята на какви ли не мърлячи и отцепници от Бога. Другаде ви е казвано, че близък и ближен са нещо различно, но тук употребих думата "ближен" неслучайно. Дори и самата **сродна** душа да ви е ближният, пак волята Божия е **над** нейната. Много престъпления и поразии са направени в името на сродната душа, даже и когато тя е **истинската**. Това ви звучи странно, но така е. Даже и в най-брилянтния случай – когато сродната душа изразява волята на **Бога**, пак има една корист и една малка опасност, която в някои случаи става голяма. Вие сте запомнили само думите ми, че никой Учител няма да ви пусне в Школата и на Небето, докато не сте срещнали сродната си душа. Така е, но сродната душа може да бъде и спънка. Това става, когато мисълта за нея и чувството към нея затъмняват образа на Бога и на другите души. Всеки*

*поотделно и двамата заедно може перфектно да изпълнявате волята Му, поръченията Му, може да въртите като по вода Тройния Ритъм и Тройновселенските Токове, да ходите по гости и да приемате гости точно по модела на Чистите човечества, да заменяте жилищата си периодично и да работите за Словото и делото като подпалени, ала... Да. Има едно малко "ала", което може да обърне каруцата. В един момент сродната душа трябва да престане да бъде обект. "Любов без обект" – **това** е нещото, което трудно разбират даже боговете. Едно божество може да отдаде абсолютно всичко на всекиго, но пак сърцето му да е заето. Това е сърце, което не е отдадено на Господа. Това се усеща, то пречи на Божественото кръвопреливане и спасителство. Въпросът е сложен и труден за приложение, това е постигнато само от елохимите. Не е въпрос да лишиш сродната си душа от струята на любовта, която е най-силна към нея. Въпросът е образът ѝ да не засенчва хоризонта. Затова именно молим Бога и имаме нужда да ни научи да изпълняваме волята Божия. Това е предмет не само за богове, но и за същества и същности над боговете. А хората и ангелите да правят това, което им е по силите.*

***Как се осветява името на Бога?** Само с молитви, беседи, упражнения, проповеди и песнопения? Само с благотворителни дела и дарения, даже и когато оставате гол и бос на улицата? Само с подвизи и смърт на кладата? – Не, има една тайна, която е поважна от всичко това. Няколко минути, подарени от любов, могат да осветят името на Бога по-ярко и незаличимо за през цялата вечност в някое сърце, посърнало от липса на жива вода. Живата вода, живият светилник са **само** ласките на сърцето ни, когато загубените в пустинята умират от жажда. Вие не се надпреварвайте да каканижете молитви и да мантрувате формули, когато братчето и сестричето ви умират от страшна мъка. Името на Бога е Любов, и ако вие дадете някому да изяде едно евангелие или изпие светена вода, престояла при всички светии, Бог ще отвърне лицето си от вас и ще ви-*

*дите гърба Му. Следващия път **вас** ще ви насади при такъв богоугодник, който винаги спи сам в леглото и в стаята си. Ще разберете, че по-голямо нещастие и по-голям егоизъм в света няма.*

Светлината от росното сърце и живите шепи с вода от извора е милиард пъти по-мека и прелестна от светлината на всички църкви и манастири, на всички университети и благотворителни дружества! Живите шепи са живи, зашото са милвали.

*Какво **значи да славословим винаги Господа Бога?** Това само с молитви ли се постига? Наистина, Божият човек се моли денонощно и непрестанно – даже и насън. Душата Му никога не млъква. Тя не се моли за себе си, а постоянно слави Господа и Му благодари, постоянно благославя всичко. Каквото и да се случи – благодари и благославя. Затова именно по стъпките му цъфтят изцеления и спасения.*

*Но има още една форма на славословенето – **да прославяме Словото Божие и да го разпространяваме.** Да го обясняваме на невежите, да го леем сами, когато няма книги и не знаем наизуст текстове. Това спада към **словославенето**, вече сме си говорили, но **славословенето** също има грижа са Словото. Те го подхващат от двете страни както майка детето с ръцете си, за да не кривне Словото към църковни богослужения или към празни проповеди без любовно покритие.*

И не забравяйте: дългите молитви си казвайте сами. С повече хора молитвите и нарядите ви да бъдат кратки. Останалото е тщеславие.

Осветявай духа ни,
просвещавай сърцата ни и ума ни,
да пазим Твоите заповеди и повеления

- Същото положение. Духът и сърцата ни са все още неустроени и пусти, понеже изпълняват всякакви други заповеди и повеления, но не и Божиите. Преди всичко изпълняват тия на собствената си твърда глава с дебелата фонтанела. Аз, който ви говоря, правя изключение, въпреки че получих глава и от този народ... Но вие сте ме чували и ще ме чува-

*те често да ви говоря така, за да не обиждам душите ви. Във всичките си лекции и беседи през вековете се приравнявам и към бедните, грешните хора, защото така по-лесно се изнася товара. Ония с чистите хитони не подлагат рамо под гредата. Те говорят така, че да си личи дистанцията. Ако са безгрешни или мислят, че са безгрешни, не спестяват това на публиката. Публиката трябва да ги гледа с глави нагоре, **това** е целта на занятието. Ние с Татко сме с наведени глави - или под гредата, или от срам за другите заедно с другите, или защото сме с ренде в ръката.*

*Значи, духът се осветява, сърцето и умът се просвещават. Когато духът още не свети сам или не е осветен достатъчно, трябва да дойде някой да го освети. Духът – това е **атмическото** тяло на човека. Не само на човека, но и на една особена категория ангели. Когато е в спящо състояние, то трябва да бъде пробудено отвън, за да осъзнае силата си. Ние молим нашия Благ Небесен Баща да осветява духа ни, за да се събудим и да бъдем готови за подвизи. Духът е като войник – той е роден да се подвизава. Който обича повече леглото и не ще да се подвизава в ранни зори по баири и слънчеви изгреви, не рачва поне веднъж в годината или живота си да изтанцува един танц в гората на ранина, той няма дух или още спи. Не му говорете за подвизи. Ще ляга късно и ще се свива в леглото си докъсно. Ако го хване шайбата да ходи на работа – може: строяват го да изпълнява **човешки** заповеди и повеления. И **тогава** не е много пъргав, но става и се облича - с големи ругатни и като се удря навсякъде. За повеленията на Бога не го е еня – мисли, че ще мине метър. Работата е там, че рано или късно Бог ще го **принуди** да се подвизава: по съдилища, когато го окрадат, под ножа на хирурга, когато трябва да си плати, под дъжд от куршуми – когато го призове Съдбата.*

Осветен от прожектори, духът бива принуден да се помести, за да избегне бомбите. Въобще осветяването на духа ни е голямо благословение от Бога, понеже ни принуждава да растем, да сменим

статуса си. Духът има свойството да израства и да променя внезапно, да мутира, по вашему. На наш език това се нарича възкресение. Когато един дух бъде изцяло осветен, той възкръсва. Сенките на духа говорят, че той още не е прозрачен – още не е бил под големи атмосфери. В Добрата Молитва са скрити призиви и тайни за всички Посвещения. Даже само да я произнасяме, тя пуска семена във всичките ни тела, във всичките ни предстоящи Посвещения. Затова ви поисках да дишате дълбоко и да правите паузи, като я произнасяте; да я изречете цялата за доста дълго време. ***Сеитба*** *е това, не е проста работа! С това дивно действо вие садите не само в себе си, но и из цялата вселена. Щом я чуят, всички добри и разумни същества във вселената спират за половин час работата си. Започват да садят заедно с вас. Това е, защото тя развива абсолютно всички центрове, тела, качества и добродетели във всички същества от целия космос, цялата вселена. Ако освен произнасянето решите и да я живеете, тогава Бог си отдъхва и избърсва потта от челото Си. Явил се е някой, който може да го замести замалко.*

Правите ли разлика между думите "осветяване" и "просвещение"? Не е работа умът и сърцето само да се ***просветят****, да бъдат обект на* ***просветителско*** *освестяване. Работа е те да се просветят* ***отвътре****, от* ***центъра*** *на сърцевината им. Все едно да запалиш* ***свещ*** *в тях, а не да ги осветяваш. Меркурий и Венера са* ***вътрешни*** *планети – умът и сърцето. Умственото и чувственото тяло трябва да са озарени* ***отвътре*** *– от пламъчето на* ***монадата****. Като индивидуални, субективни планети, те имат* ***свободна*** *воля. Да ги "просвещи" Бог* ***отвътре****, значи да запали свещта на монадата им в центъра, ако още не е запалена. Значи, сърцата и умовете на Бога, проектирани в хората, са снабдени предварително с фитил и гориво. Бог цъква и ги подпалва с огнивото Си. Казано по-точно, фитилът е самият ум, а горивото – сърцето. Ако едно сърце се топи бурно, може да увреди фитила. Ако фитилът е дебел, сърцето ще си отиде бърже. Това не са само символи, но и*

факти. Можете да го преведете на езика на медицината, психологията. Бог е създал ума и сърцето ни така, че да бъдат в пълен баланс и да дадат съразмерно, чисто горене - без пращене. Навъдили са се обаче уста-майстори, които са с големи уста. Кандърдисват наивните да им турят различен фитил, различно гориво. Те престават да слушат и четат Словото, искат по-модерни, по-умни мислители. Такъв и ще бъде пламъкът, ако въобще се запалят. Той ще бъде друг – не от Божието огниво. Други скоро ще запушат и ще усмърдят вселената.

Значи, духът не иска просвещение, не ще просвещаване. И да иска - не може. Той е ***твърдо*** *тяло – аналог на физическото най-долу. Най-долу живее като елмаз, диамант; най-горе образува "твърдта" небесна. Твърдото е тъй кондензирано, че няма как да гори свещ вътре, да има масло фитил. Това е неговото* ***предназначение****, неговото* ***естество****. Като не гори сам, той може да бъде осветяван само отвънка. Дори и когато е напълно прозрачен, светлините и сиянията, които виждате в него, са от* ***външна*** *светлина, не собствена. Когато тази светлина е от* ***Бога****, когато духът ни е осветен от* ***Бога,*** *това* ***също*** *е прекрасно. Духът ни се храни с едно: изпълнение на Волята Божия. Той се подвизава, защото може да изпълнява Божиите закони и заповеди съвършено – без никакво колебание и лично отклонение. Затова Бог си служи с хората и ангелите на Духа по един перфектен начин - техният отклик и тяхната вярност са несравними. Умът и сърцето обаче се твърде субективни, почти изцяло субективни. На тях не им говорѝ за изпълнение на волята Божия – те изпълняват* ***личната*** *си воля. Затова пламъчето е колебливо, затова трепка и се гъне. Затова може да го духне и вятърът или най-малката въздишка. Бог цъка с огнивото, постоянно ги пали – много от тях отново угасват... Не е лесно да изпълняваш личната си воля. За сметка на това, докато горят, сърцето и умът са живи, огънчето е* ***живо*** *същество. То не се интересува дали е гаснало сто или 1000 пъти, не раз-*

*бира, че **Бог** го пали. Когато е Бог – пак добре; зачаткат ли "устѝте", самозваните майстори, тогава е друга работа. Както и да е, 60 милиарда умове и сърца към Земята **Бог** ги пали. От хората на Земята, малко повече от половината с душа – **Бог** ги подпалва и пали. Даже и да съзнават, че това е **Бог** – Бог **отвътре**, - те не губят куража си да се считат за индивидуални същества, свободни. Те не се старят да бъдат прави и да провеждат волята Му като войници. Пламъкът се гъне както си иска; той зависи и от ветровете на чуждите мисли и чувства. Много рядко е вертикален и прав – само когато е безветрие. Ето защо на ума е достъпна Правата Мисъл – когато не се вълнува. В такива мигове може да постигне Мисълта на Бога. Но при всички случаи умът и сърцето искат да бъдат творци, субективни. И най-правата мисъл на Бога те я обличат в собствен цвят и сияние, в собствена форма. Не им отнемайте това естество, това право, понеже ще сгрешите. Вие не можете да третирате сърцето и ума като в казарма. Казармата на духа е друго нещо – духът там е доброволец. Той е щастлив, ако изпълни заповедите пунктуално. Не само щастлив, но и най-полезен. Умът и сърцето подпалват и пожари – няма гаранция за нищо. За сметка на това и за разлика от диаманта, **умът може да стане светъл като слънцето, сърцето – чисто като кристал**. Неговият кристал не е като атмическите кристали. Той е самосветещ, пламтящ, създаващ, уникален. Няма две сърца и два ума еднакви. Затова именно молим Баща ни да просвещава сърцата ни и ума ни – да ги прави на свещи. Да подпалва тия свещи и да ги охранява, да ги пали отново и отново, ако нещо се случи.*

*И всичките тия грижи на Благия ни Небесен Баща за духа ни, сърцето ни и ума ни имат смисъл само за едно: **да пазим Неговите Заповеди и Повеления.** На пръв поглед - смущаващо: как може барут и пламък да ги опази?... Когато е мирен и оградѐн, светилникът може да върши и **тази** работа: да **пази** охраняваната зона, да я защитава. Угасне ли фарът, угаснат ли прожекторите, катастрофата е готова.*

*Но как може Бог да разчита на сърцето и ума ни да Му бъдат пазачи, когато са изтървани и почват да правят бели и пожари? Това подобава почти изключително само на оградата, на каменния зид с мрежата до небето – диамантът. Това е работа на **духа,** не на ума и сърцето. Ето защо, трябва да Го питаме: как умът и сърцето могат да станат пазачи?...*

*Вие се чудите, но не разбирате: Божиите Заповеди и Повеления не са като човешките. Те не са и като ангелските, не са дори и като тия на боговете – на **две** трети от боговете. **Божиите Заповеди и Повеления включват пламтенето на сърцето и свободата на ума – повелява им да лудуват!** Кой няма да харесва такъв Шеф?... Както наказва войника ако наруши заповедта или дезертира, така наказва алохимите ако не са достатъчно луди, серафимите – ако не са достатъчно влюбени. Казвате -...Благия Бог... Може ли Благият Бог да наказва?... – Може, но не активно. Той е благ, но държи и **Закони**. Законите Му са **стените**, в които се блъскат и умират всички, които не са благи като Него. Всички, които нямат любов и обич, които не искат да жертват. Щом мислиш за себе си и света, ще се сблъскаш със **Закона**; щом мислиш за ближния и за Бога – ще опиташ **милостта и благостта** Му. Не случайно съм ви дал песен: "Не забравяй милостта Му". Останалите думи знаете, знаете и да ги пеете. Остава едно – да ги живеете.*

Вдъхвай в нас с присъствието Си чистите Си мисли и ни упътвай да Ти служим с радост.

*- От ясно по-ясно: чистите мисли говорят за присъствието на **Бога**; присъствието на Бога поражда чисти **мисли**. Всички ония идейници и псевдоидейници, които нямат чисти мисли за нещо и някого, **нямат** Бога в себе си – това е **закон**. Ама те били много умни и наблюдателни – виждали всеки, който се отклонява от Правдата. – Чистата мисъл не се интересува от **отклоненията** от Правдата – тя се интересува от **приклоненията**. Друг е въпросът, ако си чистач. Ако Бог те е назначил или ти сам*

*си се назначил боклуджия, естествено е да обръщаш кофите, да бъркаш в боклуците и неразбориите. Има само една разлика: ако **Бог** те е назначил, ти си алохим или херувим и чистиш боклуците с най-чиста мисъл, със справедливост. Ти си **пламтящ** и затова нито един боклук не може да се задържи в аурата ти нито за част от секундата. Господ ти благодари за службата, това е голяма жертва. Благодари ти и загазилата душа – тя е доволна, че си я очистил. Не си ли назначен от Бога, а от самия себе си или от дявола, работата ти е спукана. Ще се удавиш и задушиш във боклуците, понеже си пълен със злоба. Злобата те кара да се бъркаш, а лъжата и коварството – да измисляш. Това не е никаква любов към Истината – това е едно **безобразие**. Като експонираш греховете и грешките на ония, които не са ти симпатични или им завиждаш; като ги оклеветиш, окаляш и налепиш с лайната си, Сатаната в тебе се **радва**: свършил си му работа. Там е работата, че не се радва – това е само роля. Иска да те заблуди, че се радва, за да се радваш и ти, че има такива като тебе, даже големи началници. Злорадството обаче не е качество на Сатанаила – той е **милостив**. Туй е нещо, което повечето хора не го знаят, особено религиозните. Той е милостив и добър, но трябва да си изпълни ролята. Като ви види лицето и очите, как си свивате устните и какво има в аурата ви, когато мислите и говорите за своите жертви, Сатаната потрива ръце и казва: "Сега ще те попека малко на моя шиш... Той не е мой, ти сам си го източи и наостри..."*

*Значи, нечистите мисли не са на Сатаната, не са на никой демон или дявол. Всички те са актьори, рефлектори. Те рефектлират **вашите** мисли, връщат ви ги като на тенис-кортовете. Ако си играч, целиш **полето** и тогава дяволът няма с тебе работа; ако си палач, целиш **играча** – и тогава реферът **свири**. Станеш ли много нагъл, **излизаш** от играта: ново прераждане. Само че сега **тебе** ще те целят всички топки на всички палачи, понеже си много привлекателен за Кармата: тя **обича** наглите.*

*Наглите, убийци или неубийци, често се пишат и за служители на **Бога**, но това им е досадно. Каквото и да ви говорят, каквито и гимнастики да играят и молитви да рецитират, лицата им излъчват досада, а не радост. Даже и ангелите и боговете изпадат в тая дупка: някои от тях престават да служат с радост. Служат с какви ли не физиономии, много точно служат, много добре служат, но лицата им са хладни, начумерени. На много светци очите са като на жаби – минават за молитвеници. Всъщност, те мислят денонощно за себе си. Други са горди – излъчват суровост. Трети са жестоки – излъчват съд и злоба. Много има по света и мъченици – няма как да не им е омъчнена физиономията. Обикновени хора и ангели са, няма как. Господ ими пише шестици в графата за подвига, но ги късат на изпита за благостта и радостта. Малко са светиите и светиците, които остават в пламъците с блажена физиономия. Малко са благите, кротките, радостните, усмихнатите, които благодарят на Бога абсолютно за всичко. Тях Бог ги е упътил как да служат с радост: обяснил им е, че нито косъм, нито атом не пада от главата на праведния без волята Божия. Всичко в света е изчислено с точност до безкрайност, всичко става по абсолютните закони на Справедливостта. Като узнае това, праведникът за пръв път става **теист** – започва да вярва, че има Бог. Преди си е мислил, че е вярващ, представял си е, че е верен, но на практика е бил безбожник. Божият човек, който вярва в Бога и знае, че Той съществува, не може да не Му служи с радост. Обратното е атеизъм, отрицание на Бога. Демек, Бог не си знае работата, Бог е заспал, щом е допуснал "това" или не е абсолютно справедлив... Следователно – няма Бог... Този вид атеизъм прави лицата на вярващи и безверници студени. Жестоки, опечалени или с вдигнати вежди: "Защо, Господи" (мамка му?...). Така е: безверниците споменават по правило втората дума...*

Когато е здрав и му върви, горделивият е суров, назидателен. Когато е зъл, обикновено става ехиден, язвителен, подигравчия. В най-добрия случай е без-

различен към страданията на другите хора и чуждите истини, но дали това е добрият случай, има различни мнения. Когато е болен и нещастен, има печална физиономия. Образът му експонира проблем, тревога. Трудно се учи дори и от Бога как се служи на Бога с радост. Как се виси на кръста с усмивка, със щастие.

***Ето** как Добрата молитва може да ни научи на още нещо. Не сте подозирали, че в няколко реда може да се крие философията на Живота – цялата система на религията и етиката, на Божественото Учение.*

Живота си, който посвещаваме на Тебе за доброто на нашите братя и ближни,
Ти благославяй.

*- Това ви е смушавало най-много и сте се питали: така ли именно е дадена молитвата в оригинал? Поправяхте и произнасяхте "Живота **ни**" – така мислехте, че е логично и правилно. Сега вече разбирате: правилно е! Ние не живеем собствения си живот, а животът на Бога. Затова Го молим да благославя собствения Си живот, който ние вземаме за наш личен. Съзнателните същества с душа не изпитват друга нужда, освен да посвещават тоя живот за доброто на своите братя и ближни. Всички, които го посвещават на нещо друго – на кариера, амбиции, уреждане в живота, уреждане на къща, удобства, собствено духовно израстване и пр., не могат да предизикат Благия ни Небесен Баща да благослови такъв живот – той не разпознава такова нещо, такъв мотив не е Неговият, това не е **Неговият** живот.*

*Оставете Бога да благославя **собствения** Си живот, а вие го **живейте**. Вие помните: има и съдействане на различните, чуждите, даже на враговете. Имаме дълг и към **кармичните** си врагове, често най-близките. И с **това** се отличава Христовото Учение и Движение, **ала не на първо място**. Не на първо място – **и в никакъв случай на една територия с тях**! Ето **това** най-трудно го разбират даже най-*

*вътрешни приятели. В Добрата молитва е казано: "за доброто на нашите братя и ближни". Тука вече трябва да си припомните какво е "брат" и какво е "ближен". Братът се отнася братски, сестрата – сестрински; а ближен е онзи, който не ни пречи да живеем за Бога. Не само не ни пречи, но и живее тоя живот наедно с нас – с всичкия си ум, сърце, дух, душа и сила. Към останалите, които пречат, **ние нямаме задължение**. **Това** е нещото, което даже много напреднали в Пътя не могат да разберат. Ние сме ви създали и оставили напълно свободни, а вие скачате по свирката на кой ли не. Не! Не ни е брат и ближен всеки, който е дошъл от улицата. Кръвните роднини и връзките по тръпка обикновено са "от улицата". Който иска да си бие пръчките по нас като върху тъпан, който иска да му играеме кючек или да му слушаме натякванията и назиданията, **не ни е ближен**! Който ни изтезава по всякакъв начин, спекулирайки с нашето чувство за милост и деликатност, с мисълта ни за **другия**, той не ни е ближен. Мекички сте вие още към такива, но **припомнете** си Добрата молитва: Бог благославя само **такъв** Свой живот и само **такъв** живот е Негов, който посвещаваме за доброто на родените от **Него** – на **истинските** си братя и ближни. А истинският брат и ближен няма две ризи, няма и една. Няма как да има, понеже всичко е раздал. И една да има – дава я. Невъзможно е истинският брат и ближен да има къде да живее и какво да яде, да си живее с чиста съвест в имотите си, включително и в имота си "сърце и тяло", а да ви остави навън. Виж, ако наоколо няма истински ближен, ако има само вълци, грабители, тогава **пази** си ризата! Пазù си сърцето, енергията, чистотата, силата, добротата. Пазù и втората, и петата и десетата си риза, защото ако ги раздадеш на който падне, то като дойдат ближните ти от Бога, няма да има какво да им дадеш.*

Помагай ни, съдействай ни да растем във всяко познание и мъдрост, да се учим от Твоето Слово

и да пребъдваме в Твоята Истина.

- И в тази молба има много "хляб", много важни неща за осъзнаване и приложение. Не случайно съм ви казал, че Добрата молитва е много голяма, дал съм ви само съкратената. И да не ви дам скоро голямата, давам ви сега едно по-голямо, разширено обяснение, за да я ползвате истински. Не като милионите, които произнасят "Отче наш", а на улицата мръзне и умира Христос; взима си последен дъх върху леда посинялото бебе - Словото, а те си живеят преспокойно в апартаментите. Не е за чудене, още кога ни го е казал: Той не е в едно тяло. Той е всеки, който плаче и страда на улицата. Улицата е добра именно в това отношение: който е мръзнал и страдал и сърцето му е в кръв, той по-лесно оценява Жениха и Трапезата. Ако поканените се назландисват, понеже всеки е зает, Господ отваря портата и почва да мие нозе, да превързва рани. Сяда с омъчнените и изтерзаните на Трапезата и пее с тях с чиста съвест "Свята нощ". А после богато се гощават.

*"Да растем във **всяко** познание и мъдрост"... Не е казал "в църковното" или "в казарменото". **Всяко** познание и мъдрост, които идват от **Бога**, са добре дошли. Ние се затваряме за познание и мъдрост, които са ни чужди или не са дошли от **нас**. А не е добре така, не е по Бога. Бог говори навсякъде, отвсякъде, дори чрез буболечката. Казвал съм ви: колкото повече познавате светската наука и култура, творчеството на **другите** души и общества, толкова по-добре ще разберете Словото. И обратното е вярно. В тия думи на молитвата ви подсещам за един важен закон: нуждата от просвета, от предварително познание, от широка обща култура. Не е нужно да се чудите защо тук съм сложил "всяко познание и мъдрост" преди Словото и Истината. Нещо повече: под "всяко" разбираме и черното, това на закъсалите души. Даже и на тия без дух и душа. За много ангели и божества **не важи** този ред: те не минават през света и през ада, за да достигнат до Словото. Не важи и за една специална категория човешки души, които слизат **отгоре**, не идват от глината на Бога. Те си*

*"знаят" Словото и Истината наизуст, не се интересуват от нещо друго. Оставете ги да си перкат молитвените въртележки, да си кречеталят формулите и мантрите. Бог не иска от тях да изучават и лансират нечие друго Слово, нечие чуждо познание и мъдрост, освен това, което познават; освен собственото си дело и творчество. Да минеш през ада и през света, да растеш отдолу-нагоре или да пуснеш стръкчета едновременно и в двете посоки – това не е за всеки. Даже е **забранено** да го пропагандирате на слабите – те си предпочитат кувьоза. И да не са съзнателни да го предпочитат, сам Докторът ще ви съди, ако пробиете дупка, ако нарушите стерилната им атмосфера. Те са особени и невръстни, може да умрат. Не очаквайте да се интересуват от **всяко** познание и мъдрост, от всяко същество. не очаквайте да ви подадат ръка, да ви приласкаят – това е **пълно** невежество. Такива духове са в пълна самохипноза и наркоза, някои са даже на системи. Те могат да оцелеят само в **изкуствена** атмосфера, без резки промени. Като съм ви казвал, че аз съм минал и през ада, и през рая, това не важи за всички, не важи и за първите категории Учители.*

*Има обаче едно **особено** достигане до Словото, един мъченически труд с разкървавени ръце и нозе по канарите на излизане от ада, след който Истината блясва със всичкото великолепие! Малцина са духовете от кувьозите, които могат да се **разплачат** от Словото. Малко са духовните бебета, които вече могат да разпознаят Майка си и Баща си. Не чакайте от хора без съзнание да се разплачат и да ви прегърнат, защото са ви срещнали след толкова векове раздяла. Оставете ги да смучат пръста си и биберона, да смучат представите си, илюзиите си, страховете си, теориите си. Не намазвайте палчето им с люта чушка или хинин, за да се отучат. Бог е благ и Бог е търпелив. Любовта е **дълготърпелива**, тя работи само с будните, с узрелите. Като минат през вкусовете си, като минат през фиксациите и теориите си, един ден и нежните души и ангели, които идат отгоре, ще разпознаят кои са им ближните и*

*ще се разплачат. Няма да са в състояние да направя и една крачка навън от прага ви, без да припаднат. Засега са сомнамбули, наркотизирани, зомбирани – може би не само от тъмните. Тъмните смучат много такива начинаещи души, **имат** сметка от това, че не разпознават братята и сестрите си. Но понякога сам Бог ги държи в такова състояние, **има** нещо предвид – **светотатство** е да се месите в работата Му. Бъдете любезни с тях, внимавайте в приказките си – и ги оставете да ви потърсят, когато се ударят. Затова пък когато излязат от хипноза, картината е покъртителна. Като ви разпознаят, като разберат с кого са се държали като препарирани, спредват такива плачове, такова покаяние, такава бурна радост и щастие, която е абсолютно непонятна за другите от кувьозите, които са още на системи. Системите и лекторите са им необходими, за да оцелеят. Не им вливайте ваша кръв или първо Слово Божие, понеже ще умрат. Има си банки с глюкоза, банки с хипноза, има стерилни религиозни и окултни течности специално за тях. Затова казвам в молитвата: **всяко** познание и мъдрост. Затова съм го подредил преди Словото и Истината. Учените и хималайците знаят, че е необходима **адаптация**. Излезеш изведнъж нависоко – и ти се пукне сърцето. Старата песен, която ви пеем: не канете никого с бъклица, не вкарвайте младите говеда с остени. Не ги юркайте с нашите молитви и специалитети и с километрични песнопения; не ги примамвайте с бонбони от концентрирано Слово. Натикате ли такъв в гърлото им, той се превръща в "бомбон" и може да избухне. Не ангажирайте небесните сапьори да разминират невръстни души, които вие сте ги минирали. Те са още в утробата на небесната си Майка, някои са още ембриони, други в третия, четвъртия, деветия месец. После им предстои три години да сучат словесно млеко. На някои са нужни 300, 3000, 300 хиляди години. Не сте вие, които имате право да решавате кога да минат на твърда храна. Други души пък са постници – **такъв** им е духовният стадий. Вие ги каните на нашата трапеза, в*

*която има и от пиле мляко, без те да са отпостили колкото години и векове е нужно. Ако ги убедите и съблазните – мислете му! Даже и Божествените линейки понякога не могат да спасят такъв, ако сте го нахранили. Словото Божие в оригинал, Обичта в оригинал, Любовта в оригинал се предлагат само на души, които са били на дъното, които са се катерили по отвесна стена. Души, които са пъплели, кървяли и страдали до обезумяване, в търсене на въздух – на Любовта и Истината. Души създадени от **Отца** – от **Глината**! От това следва една нова изненада за вас, едно ново познание: не всички са създадени от Отца. Това, впрочем сте го чели в Словото, но не сте го проумели, не го прилагате. Да се скъсате, не можете да предложите Живота в оригинал на същества и същности, които не са създадени от **нашия** Баща. Те имат други бащи и майки и слушат **техните** съвети, **друга** кръв тече в жилите им. Оставете ги да минават в законна самозащита, когато искате да им инжектирате любов и идеи, които могат да ги умъртвят. Има несъвместимости, има резус фактор. Има наследственост, която е непреодолима. Не случайно тия защитни протеини се намират върху мембраната на червените кръвни клетки. Не случайно унаследяването на резус-фактора е "доминантно рецесивен". Който знае какво значи това, не пипа там, където не трябва; а ако пипа, трябва да е Майстор.*

*Сега разбрахте, нали? Затова казах още преди 20 века: "Отче **наш**!" Затова казвам и сега "Господи Боже **наш**!" Това не е верско отцепване, това е защита от резус-фактори. Ние **всякак** можем да се защитим, антидотове и възстановителни програми колкото щеш. Но за децата на други бащи е сложно: **ние** сме, които трябва да ги пазим. В някои случаи трябва да ги отминем като ледена стена, никакво кътване и коткане! Те по принцип са гладни и нещастни. Ако не са горди, копнеят за **закрила**. Прикъткате ли ги, свършено е: **залепват** се за вас! Докато не сработи резуса, често фатално, вие си се кътката и мъркате, а после "кой виновен"...*

Ето, направихме един малък преговор на Словото Божие за последните 2000 години. Той е адаптиран за дечица с малко по-затруднено разбиране. Те пак ще тръгнат и ще направят свойто си, но има надежда да пусне няколко тънки коренчета в някои сърца. Ако от тях поне на едно място в света в близките години се разцъфти идеята двама души да разменят жилищата си поне за една седмица в месеца, считай, че не сме били толкова калпави учители... А за размяна на близките – това е за деца от редовните училища...

Ръководѝ ни във всичко, което мислим и вършим за Твоето Име, да е за успеха на Царството Ти на Земята.

*- По този въпрос няма какво да говорим – той е ясен като кристал. Знаете вече кои са **наши** и кои не са **наши**; знаете какво правят и как изглеждат хората, които не мислят и не вършат всичко в името на Баща ни и се пазят като от огън да не би Небесното Му царство да слезе и на Земята. Знаете как изглежда Небесното царство от един малък опит в Едемската градина и защо са били изгонени хората от там. Знаете кой ги е научил, че да ходят както ги е майка родила и Отец създал, е срамно. Затова ние сега се молим на Баща си, Благия, да ни ръководи във всичко, което мислим и вършим, за да свалим това Царство по-скоро и по-автентично на Земята. Нямате представа с колко филтри са обезвредили Нашите мозъците на земните учени и космолози и засекретили новите им телескопи. Те вече не са от тоя свят – ходят замаяни като блаженичките... Те нямат друг наркотик освен мига, когато сядат пред екрана да гледат **нашите** човечества из космоса, които са като в Райската градина. Именно на тях казахме наскоро да внушат на хората, които искат да се върнат откъдето са дошли, че телепортациите ще стават **масово**. Но с опаковките на дявола никой няма да може да се промъкне; може даже и да пострада, даже и да е взел една носна кърпичка. Църквите обявиха тия многохилядни движения за*

най-страшния удар на дявола, който е нанесъл досега в историята на човечеството. Ние пък ви казваме, че скоро Земята ще опустее. Не само от бедствията, които са определени, но и от изчезването на големи маси хора. Защото казал съм:

"Пазете се да ви не прелъсти някой.
6. Защото мнозина ще дойдат в Мое име, говорейки, че съм Аз; и ще прелъстят мнозина.

*7. А кога чуете боеве и вести за войни, не се смущавайте; понеже това **трябва** да стане; ала туй не е още краят.*
8. Защото ще въстане народ против народ и царство против царство; и на места ще има трусове, и ще има глад и смутове. Това е начало на болки.
14. А кога видите "мерзостта на запустението", за която е казал пророк Даниил, да стои, дето не трябва (който чете, нека разбира), тогава ония, които се намират в Иудея, да бягат в планините;
15. и който е на покрива, да не слиза вкъщи, нито да влиза да вземе нещо от къщата си;
16. и който е на нивата, да се не връща назад да вземе дрехата си.
19. Защото през ония дни ще има такава скръб, каквато досега не е имало от начало на създанието, що е създал Бог, и няма да бъде.
20. И ако Господ не скратеше ония дни, не би се спасил никой човек; но заради избраните, които Той избра, е скратил дните.

Последни новини на тази тема:

"Някои хора считат, че времето се ускорява или забързва. Тази идея е базирана на наблюдението, че разликата между субективните и обективните преценки на времето се е увеличила през последното десетилетие. Например, времето изглежда че лети по-бързо от всякога - или това, което обикновено отнема няколко години, сега изглежда че отнема само две. В парадигмата на 2012 г. тази идея корелира предреченото разпадане на времето с преките лични наблюдения и измервания на учените.
В резултат на ставащите изменения времето се забързва, "колабира", както казват хронолозите. За хиляди години Шуман-резонансът (сърдечния ритъм) на Земята е бил 7.83 цикъла на секунда. Но от 1980 г. този резонанс се покачва - в момента е 12 цикъла на секунда. Това означава, че времето бърза: вместо за 24 часа, то изтича за по-малко от 16 часа, а ще стане 12."
Ние сме съвсем близо до прага, когато времето ще се сведе до нула.

"Резонанс" във физиката (от френски résonance) е явление, при което амплитудата на принудените трептения рязко се увеличава, когато честотата на трептене на външния източник стане близка до естествената честота на трептене на предмета.

"В средата на века професор от Мюнхенския университет установил, че Земята и нейната йоносфера образуват гигантски резонатор, където се разпространяват вълни със свръхниска честота. Образуването на стоящи вълни в такъв резонатор било наречено "резонанс на Шуман".

"Стоящата вълна, също известна още като стационарна вълна, е вълна, която остава в постоянно положение. Това явление може да възникне поради това, че веществената среда се движи в противоположна посока на вълната, или още може да възникне в стационарна среда, като резултат на интерференция между две вълни, разпространяващи се в противоположни посоки.

Това е един от главните измервателни методи, с които се доказва вече без никакво без съмнение, че скоростта на времето отскоро наистина бързо се съкращава. Дали ще дойде на нулата в деня, когато свършва календара на маите, ще видим с очите си (ако сме в състояние...)"

*Точно така. От Словото ние отдавна знаем, че Лунният цикъл е приключил точно в началото на 1980 година, когато "на трон" в космоса се възкачва господарят на новата, Слънчевата епоха: Архангел Михаил. От Новото Слово знаем, че от този момент той вече не е архангел, а **архидей**.*

Хранѝ душите ни с Небесния Си хляб, укрепявай ни със силата Си, да успяваме в живота си

*- И тук ще бъдем пак по-лаконични, защото нещата са от ясни по-ясни. Това вече всички го знаете. Онази фина мрежица на новата ви нервна система, седма поред в създанията с искра от Бога, е заложена от Него още при самото Сътворение. Дойдѐ времето вече окончателно да се пробуди. Небесният Хляб, с който тя се храни, е Словото и само Словото – Словото **Божие**. Не речите и книгите на мъдреци и светии, не школите на магистри, гурувци, адепти и посветени, не текстовете и внушенията на въплътени или невъплътени гении, богове и ангели. Те всички работят, дошли са да помагат, но не могат да предизвикат Възкресение. Възкресението, което предстои при много хора, се подготвя само и изключително от Словото. Само то може да възстанови и ония огънати нишки, които ви орязахме*

веднага след грехопадението. У много деца вече сме възстановили половината, и даже повече.

Те вече са укрепени и се укрепяват силата си чрез Него - и наистина вече успяват в живота си. Успехите на смъртните тях не ги интересуват ни най-малко. Само един поглед, част от мига и секундата – и те са наясно защо изглежда както изглежда всеки светски човек, който си мисли, че има успех в живота. Някак си не им се иска да приличат на него...

Тия деца сега ще дойдат на власт – и всички усти на старци и "преуспяващи" ще замлъкнат.

Като ни даваш всичките Твои благословения, приложи и Любовта Си да ни е вечен закон, защото на Тебе принадлежи Царството, и Силата, и Славата завинаги. Амин.

*- Да, прави сте. Имало е защо да ви смущават тия думи от Молитвата, защото са трудни аз разбиране. Всеки се пита: Откъде-накъде, защо Любовта да се **прилага** към останалите благословния на Бога, след като тя е ядро, основа, корен, абсолютна база на всичко? Нали Бог я е вложил в нас като основен стълб още при самото Сътворение. Защо тя да се **прилага** тепърва и защо да е само "украшение", както си казал в една друга молитва? Нали тя е самото сърце, самият пулс и въздух, самата кръв на живота?*

*Дечица мои, послушайте ме добре. Вдълбочавайте се във всяко най-малко изречение и част от изречение, във всеки израз, дума, звук и буква на всяко нещо, което съм казал. Прочете пак внимателно тия думи от Добрата молитва: "приложи и любовта Си да ни е вечен закон". Няма две мнения: Любовта е **подлог**, не допълнение или обстоятелствено пояснение. Нито е само междуметие, както я употребяват в забавачката. Ако не бяха над нея Духът и сам Бог, щях да кажа "Подлогът". **Тя** е същественото, тя е съществителното, тя е пòдлогът и подлòгата по принцип, но **третия** подлог – има и повече подлози в едно изречение. Тя обаче е нищо, ако няма и едно*

*сказуемо – **вие** сте сказуемото! Човекът е Глагол, понеже разпознава и твори Словото.*

*Но въпросът ни беше защо е вярна молбата ни към Татко "приложи и любовта Си да ни е вечен закон". – Защото Го молим да направи така, че любовта за нас да стане **закон**. Досега сме правили всичко друго с Царицата, къде ли не и как ли не сме я разкарвали, и като на Царица сме й се покланяли, но за нас тя още не е станала закон, абсолютен закон.*

*Какво значи любовта да ни стане **вечен закон** и Бог да приложи този закон да ни е важна скъпоценност към всичките Му други благословения, днес аз няма да ви кажа. Нали и учениците трябва да помислят, да размърдат мозъците си, да си поговорят и да напишат по една домашна работа? Нали от край време развиваме теми в Класовете? Хайде сега, поговорете си и по този въпрос.*

*От мене си мога да направя само едно **подсказване**. Кога ще стане успешно това прилагане на Любовта така, че да ни стане вечен закон? – Когато си отговорим правилно на въпроса Кому принадлежи Царството, Силата и Славата завинаги и да кажем на себе си "Амин!". Не на Бога, а на себе си – това е новото. Господ като каже "Да бъде", винаги го бъде, няма тук изключение. Въпросът е всеки да казва "Амин" всеки път **именно на себе си**, за да провери дали е създаден от **Бога** и иска да бъде образ и подобие на **Бога**. Не на друг, а на **нашия** Бог, на Татко ни. Именно затова още дълго няма да престанем да Го спрягаме като "наш". Защото ако е "наш", това значи, че ние сме "Негови", не на някой друг. А братята и сестрите ни, които са родени като нас от Него, имат и Неговата воля и сила да казват и правят "Амин – Да бъде!". Ако сме **Негово** поколение, ние правим нещата **веднага, на момента, в мига, без отлагане! От раз!** Отлаганията са симптом на друго бащинство и майчинство, което предизвиква много отлагания във вените и артериите и във всички други тела, поради което децата на такива родители много скоро започват да приличат на тях.*

12.IX.1920г.
Велико Търново

ДОБРАТА МОЛИТВА
Беседа от Учителя

*Молитвата и дишането имат нещо общо между тях. Дишането става бавно, за да може дробовете да се напълнят с въздух. Като прочетете: "Господи Боже наш, благий ни небесен Баща, Който си ни подарил живот здраве", ще се поспрете и ще поразмислите в ума си - и **тогава** ще продължите, така щото молитвата да се изпълни за **повече** време от половин час. Когато произнесете първите думи от молитвата, същевременно ще дишате дълбоко и ще си спомняте за всичкия ваш преминал живот от детинство до сега. Като казваме: "благий ни небесен Баща", и **ние** трябва да бъдем благи като Него. Защото синът трябва да бъде като бащата. Това, което дава радост и веселие, смелост и решителност, **това** значи да имаш присъствие на Духа. По-добре е да изгубиш 10 000 лева, отколкото да промениш своето молитвено настроение. Никога не трябва да бързаме в молитвата. Вие всички като сте бързали в живота досега, оправили ли сте си работите? Даже **объркали** сте ги повече.*

*Някъде ще започнете Добрата молитва с вдишки и издишки. Как да правим волята Божия? Ако някой беден човек се е молил дълго време на Бога да му помогне в нещо, тогава Господ изпраща Духа Си при някого и той го наставлява да извърши това добро на човека, вместо Бога. И когато **така** ни наставлява Духът, каквато работа и да имаме, ще я оставим и ще извършим волята Божия, която е по-важна от всяка друга работа. И никога да не казваме: "Ами какво ще стане с нас!.." Аз ще ви попитам един въпрос: Ами че като сте си вършили все **вашата** работа, каква сте я оправили? Няма човек или ангел, който да е отказал да изпълни волята Божия и да е прокопсал. Не, винаги те са се разсипвали и разрушавали! Извършете Волята - и за последствията не мислете. Ако така, с вдишка и издишка прочетете Добрата молитва, вие ще бъдете здрави и ще се почувствувате разположени.*

*Забележете, че когато разтривате някой припаднал човек и почнете да четете **така** молитвата, ще забележите, че отначало ще почне да помръдва, след това ще се забележи мърдане и най-сетне ще видите, че той дълбоко ще вдиша въздух и тогава ще изпитате **радост**.*

Добрата молитва е дадена вам в най-съкратена форма, тя е много дълга и ще трябва повече време да ви я тълкувам.

В това време почна да кълве един кълвач на външната стена и Учителят каза:

*Това показва, че всички ще трябва да извадите от главите си тези червейчета, които са в главите ви. Един ден, когато вѝдя, че сте готови да ви прочета цялата молитва, ще **видите** каква полза ще имате. Добро съгласие, по **любов** когато става, **то** е от Бога, а насила което става, то е от **дявола**. Сега вие помислете и определете кои пасажи от Добрата молитва ще произнасяте с вдишки и кои с издишки.*

*В този път ще трябва да изпълнявате волята Божия - **тогава** ще бъдете силни и мощни.*

*Добрата молитва - **тя** е лозинката, с **нея** ще започвате. Ще започвате Добрата молитва с лозинката: "Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов." Като пишете някому, ще му пишете: "Н. Л. К. Б. Л." (Няма Любов като Божията Любов); и второ: "С. Б. Л. Л." (Само Божията Любов е Любов). Това са **инициали**. Ако ни пише приятел "Н. Л. К. Б. Л.", ние ще му отговорим: "С. Б. Л. Л". Може да се пишат и целите думи на по-верни братя и сестри, които няма да го захвърлят на някое нечисто място или да го подхвърлят някъде, гдето да се тъпче.*

Когато четете „Добрата молитва", най-първо ще поемете дълбоко въздухъ така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могатъ – поне на дв□–три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха, силата на молитвата се губи. Когато се молимъ, тр□бва да имаме прис□ствието на духа, да б□демъ много тихи, да владаме ума си. Ние тр□бва да б□демъ тихи и разположени, за да б□де и умътъ ни съср□доточенъ: въ вс□ка дума да се влага смисълъ. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращатъ навънъ, за да се привл□че Божията сила, та Духътъ да работи повече. Тогава всички ще приематъ тази мекота, тази радость, която търсятъ. Да прочетемъ една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Нарядъ и упътвания (вторникъ) 25 авг. 1925

Правили ли сте опит, като дишате дълбоко, да четете мислено някоя молитва? Ако не сте правили такъв опит, започнете да дишате и да четете мислено "Отче наш" или "Добрата молитва". Дишайте, задържайте и изпускайте въздуха спокойно, бавно, за да можете в едно упражнение да прочетете цялата молитва. Като правите упражненията с мислено четене на молитвата, ще усетите приятна топлина в областта на слънчевия възел. За да се убедите в силата на мисълта, трябва да правите опити.

Закон за дишането, 4 септември 1940

23.IV.147(2011)
Пловдив

КУКУРИГУУУ!

(ЖЛО / Аумѝна)

6:35

- Господи, може ли да се даде живоструйно лично осияние за Весела М.?

06:37

*Прабитието опъва струни от преданост. Предаността е **преизобилно** даване – **препреизобилно**. **Малко** са аноарните богини, оплитащи **основите** на сърцето! Сърцето не е това, което знаете. То е в **центъра** на Битието, а основите му са от милост. Но за да се плете плетката на Милостта, трябва основа и вътък. Значи, **има** основи на Битието, но самите те имат основа и вътък. Основата на милостта е Любовта, а вътъкът – приласкаването. Жесто-*

*ките същности могат да любят, но без приласкаване. Но има и приласкаване без любов. Трудно ще разберете това, но има и **такова** нещо. Обичта е сам Бог, но с гръб към Любовта. Обичта е приласкаване без Любов; самоотдаване, понякога пълно, но без Любов.*

*Основите на Битието обаче се тъчат и от двете. Ще кажете: как може Милостта да има фаза без Любов? – Може, трябва и е необходимо. Основата е вечна и непоколебима: тя никога не отпада. Вътъкът обаче – приласкаването – **може** да се къса. Може и трябва да се къса понякога – така е определено.*

***Обичта** е с гръб към Любовта, въпреки че обикновено са долепени. Когато се разлепят, отблъснат, отдалечат, нишката на приласкаването се **къса**, а Любовта започва да **зее**. През тази "зейка" духва вятърът на несъвършенството.*

*Милост без приласкаване е да правиш всичко за другия, абсолютно всичко, но без обмилване и "въвмилване". Някои го наричат и "вмилване". Всъщност, съществуват и двете: "вмилването" е еднократно или **началото** на обмилването, а **във**милването е постоянно и цялостно милване **отвътре**. Такова "отвътре", което е цялостно.*

*Сега, тази материя за вас е пресложна, съвсем нова. Никой още не ви е говорил за това. Мъжкото приласкаване обикновено е "**в**милване", а женското – "**във**милване". Затова мъжкото е периодично, но нецялостно. **Женското** е постоянно и преизпълващо Битието с присъствие, подаряващо неизтощимо блаженство. Мъжкото приласкаване се изтощава, тъй като вмилването подарява **живот**. Вмилването събира **всичката** сила на Бога, за да създаде **същество**. Точно поради това, след вмилване Отец трябва да изпадне в безсъзнание. "Въвмилването" е в пълно съзнание, макар и преизпълнено от екстаз. "Вмилването" изпада в безсъзнание, понеже преминава в **тотсъзнание**. Като е изхвърлило цялата сила на Бога за създаване на **същество**, то се разлива в **тотвселената**, за да събере дух. Да, създало е потенци-*

*ално същество, но то е още от **глина** – **няма** душа и дух. Като събере от тотвселената душа и дух, вмилването се връща и ги вдъхва в творението от глина. Творението си взима първия дъх на живота – и става **създание**.*

*Значи, опитите за "**във**милване", които правят жените без любов, прекъсват опита на "вмилването" да събере дух и душа. Затова актът на сливането им ражда **твари**; не същества. Творчеството е **женска** "специалност", а създателството – мъжка. Ясновселената, ако се откъсне от тотвселената, предизвиква **творчество**, но не се раждат деца. Тя иска да остане с гръб, залепен за Отца, но тъкмо тогава се отдалечава **психически** от Него. Казвам "психически", а не "душевно", тъй като в душата има **любов**.*

*Ако следите мисълта **ми**, разбирате, че приласкаването е **обич**, но без любов. Има и обич **с любов**, но това е недостъпно за половинчатите, за тварите. Прекалено задълбахме в тази тема, трудно ще е да ме следвате.*

*Приласкаването на мъжа, приласкаването на жената – това го правят и животните. Жената иска да присъства **постоянно**; нещо по-лошо – иска **постоянно** присъствие. Мъжът създава, но за да събере дух и душа, трябва да **отсъства**. Трябва **незабавно** да излезе навън или да заспи. И в двата случая, той почва да **събира**.*

*Приласкаването без любов, ако е "**във**милване", изпълва **всичко**, подарява **всичко**, подарява и себе си изцяло, но не дава на "вмилването" да си вземе дъх. То е **женско**: изпънало е Битието с присъствие. Не му дава да вдъхне, след като е изпуснало дъх. За да събере дух и душа, мъжът трябва първо сам да може да вдъхне. Той е изпразнил целия си въздух, за да сътвори **твар**. Ако искате да създаде **същество**, трябва да му дадете **да диша**. Усиленото дишане при сътворяване на твар е **физическо** – то не е духовно или Божествено. Без него не може: първо трябва да се сътвори твар от **глина**. Това го могат и животните, това го може и Сатанаил.*

*По света има милиони, милиарди твари, които са дишани, само за да ядат. Те се пъкват по света, за да могат само да искат, да вземат. Те искат да стане **тяхното**, да го бъде **тяхното**, понеже са унаследили **майка** си – **Старата** Ева. Тя приласкава **до пръсване**, присъства **до пръсване**, изисква присъствие **до пръсване**. Старият Адам се **вмилва**, издъхва се **целият**, сътворява – но дотолкова. Старата Ева не му позволява да заспи, да излезе. Взимането на дъх, събирането на душа и дух, за да последва **създаване**, става само с **незабавно** заспиване или **незабавно** излизане навън. Ако сте запомнили, след сътворение мъжът трябва да се скита из земните и небесните райове, за да насъбере асуин. Не само асуин, но и други субстанции и есенции на безсмъртието, които събират душа и дух. Ако Ева иска той да остане **при нея**, да се грижи за нея, да му пие присъствието и вниманието и в **този** период, тя ще роди **твар**, не Божие създание. Твар без душа и дух. Тя ще мисли само за ядене, уреждане в "живота" и самопоказване. Тя никога няма да прави нещо, което да зарадва **другия**, освен да го използва, да го тормози.*

*У тварите искането е **еднопосочно**: глобяват те строго, ако искаш да се разминеш в обратната посока. Ако не могат да те глобят – въздишат и плачат. Ако все пак успееш да преминеш в обратната посока, те повече никога не те търсят – търсят си друг, който да се вози с тях само в **тяхната** посока. А тяхната посока е искане, без да се интересуват какво иска другият.*

*С много усилия, мъжът може да остане буден, да не излезе веднага. Това понякога се **прави** – прави се **от любов**. Любовта прави **това**, което му се прави на **другия**. Може и най-трудното – да даде **свобода**. Може **още** по-трудното: **да остане**, да се **лиши** от собствената си свобода, понеже не само обича, но и люби.*

*Постепенно такава двойка, ако и двамата са сътворени от Бога, започва да тъче **ритмично**, без да се късат нишки. Едната любов **присъства**, за да направи щастлив **другия**; другата любов **освобождава***

***или отсъства**, за да даде на другия **да диша**. Да, като почнете да сътворявате **твари**, вие дишате – много често и силно дишате... Независимо дали тварта ще се роди физически или невидима. Ако и двамата са с душа, всеки почва да проявява не само обич, но и любов. Не само приласкава, не само изпитва и подарява блаженство, но може и да **се жертва** – да подарява щастие, както го иска и си го представя **другият**. И като се обмилват и обласкават, и като се вмилват и власкават, и даже когато стане и **във**милване, **във**ласкаване, всеки оставя и другия **да диша**: жената – **присъствие**, мъжът – **отсъствие**. Риттмично са лице с лице, риттмично са гръб към гръб, риттмично се отдалечават и приближават.*

*Сега бихте попитали: а какво представлява любов без приласкаване? Със сигурност има и **такова** нещо, щом като приласкаването е различно от нея. Тази тема оставам на вас – за размисъл. Само ви подсещам, че тук пак има сълзи и въздишки. Пак има отпадане, погрозняване, остаряване. Пак се стига до смъртта, понеже някой изключва **Духа и Бога**.*

*От Словото знаете, че Любовта ражда **живота**. Но също знаете, че Любовта е дъщеря на Духа, а Духът – син на Бога. В света има много дъщери и синове, които са се отрекли от баща си и майка си. Затова познавате и **трогателни** любови, и **силни** духовни подвизи и изяви – но **без** Бога.*

*Аум□на – съвършеното същество и любима дъщеря на Бога, е дошла между вас от милост, за да ви разкаже и покаже **Последната** Тайна. Как може любовта да се върне при **Баща** си, а духът – при своя **Отец**. Това са дълбоки тайни на Битието, неразрешени от много ангели и богове. Много ангели и богове търсят любов без Дух и Дух без Бога. Любов без Дух значи да не служиш на **Делото**; духовност и дух без Бога значи да не разпознаваш **Словото** и да не му даваш **преднина** в живота си.*

*Аумина дойде от **смарагденото** поле на Янтро-вселената, в което се влиза през звездата Роа́н в съ-звездието на Рака. Тази звезда се въплъщава по све-товете в **кукуряка и здравеца**, но и във всички треви и зелени листа по вселената.*

*О мила, обична Моя щерко Аумина! Даже и **Бог** тъгува понякога, когато любимите Му дъщери се мъчат и страдат на Земята. Той ги е пуснал **свобод-ни** – те не са принудени. Те сами са си избрали стръмния път на осъзнаването, вертикалната сте-на на **Подвига**, **в Който Няма Изключение**. Те **знаят** как да оздравяват сърцата със сияйно-ведрото поле на здравеца, понеже знаят що е приласкаване с **Лю-бов** – с даване на безначална и безкрайна Свобода. Те **могат, абсолютно** могат да леят любов с **При-ласкаване**, понеже не са предателки – не излитат в дън-вселени тилилейски, увлечени само от мантри и молитви. Предателите на Любовта **отхвърлят** приласкаването, **страхуват** се от него, защото си мислят, че могат да обливат с любов Битието **от дистанция**. И **това** е факт, и **това** е любов, но лю-бов без Дух и без Бога.*

*Понеже Духът иска от Любовта да живее първо за **Делото**, а Делото е да оставиш своето дело **накрая**, да поставиш Делото на ближния и на Бога **на първо място**. Да се откажеш от мисълта, че твоето дело е най-доброто дело на Бога в момента, че трябва да хвърляш сили и средства за **него**, а не за Дело, дошло чрез брата ти.*

*Аумина може и **друго**, ще ви обясни и **друго**: как Духът се превръща в Бог, как се **възвръща в Него**. За тази цел, в нея е събуден и напълно разлистен престолът на **кукуряка**. Той непрестанно ви вика в ранната утрин: "Кукуригууу"! Събудете се! Разберете, че Духът и духовният човек и ангел се връщат в Бога само с усмивка, не окýмени. Не гневни, ясни, чисти или решителни.*

*Кукуригууу – **събудете** се! Духът се връща в Бога и става едно с Бога само с усмивката на **Благостта**. Пълна, тиха, прекрасна, прелестна, вездесъща, Благостта осиява всичко и милва всичко и всички и отвътре, и отвънка, преизпълвайки Битието с блаженство и безначална, безкрайна, всебезгранична **Свобода**.*

9:17

23.IV.147(2011)
Пловдив

ЖЕЛЯЗНАТА ТАЛПА

ЖЛО / ТП

Праведният Йов и Нашия Човек
на фона на съзвездие Кит
(На заден план - най-хубавата картина с Йов от Léon Bonnat (1833-1922)

10:37

*Моите знаят, че аз съм Господар и на **двете** ложи. Управител и координатор на **Всемирното** Братство, което е едновременно душа и тяло. Моите **знаят**, но най-моите са с **Мене**.*

*Ето защо, един от **най**-моите, най-любимите, беше, е и ще бъде **Лоринарий** – Подпора на Битието. От осиянията знаете, че подпорите на Битието са мои, **Христѐви** монади. Мои, но съвършени – от **Седмия** Ден на Сътворението. Повечето християни и старозаветни не знаят, че Седмият Ден е на **Подпо-***

***рите**, на **Носещата** Конструкция. Казано е, че тогава Бог си е отпочинал от 6-те Дни Работа, Сътворяване. Работата е там, че Бог си почива, като **носи**. Не носенето като носене нещо на някого, а носенето като **понасяне, натоварване, издържане, поддържане.** Ето защо, Носещият поддържа **цялото** Битие. Без носене няма кристал, няма форма. За да **има** Живот, който съм пак **аз**, Вседържителят, трябва наистина да съм "Вседържител" – да **държа всичко**. От този момент, в който реших да **нося**, се започна човешката еволюция, появи се **Човекът**. Найпряко, носенето се изразява в човешкия **нос** – правите ли връзката?... Носът **носи**, носът е и **носител, преносител** на живота и на благата. Но в Седмия Ден той не ги пренася и разнася – тогава той си почива, като **понася**.*

*Само **моите** кости, **моите** деца и побратими знаят какво е почивка и блаженство чрез **понасяне**. Има почивка чрез **отпускане, пълно** освобождаване от напрежения. Това е **друга** фаза на Живота – женската, отрицателната. Тя е **също** тъй свещена, като мъжката. Тя е **необходима**, без нея живот не може да има. Ние я съдържаме в **потенциал**, това е **душата** и **водата** на Битието. Като наследство от Майка Си, **аз** съдържам и **водата**, **Определеното** Битие. Но за да я накарам да се движи и да носи, да **носи** рожбите на Битието и после да ги ражда, **аз** трябва да се превърна в кожа и кости – в ограничители и носители, в които да се появи **Проявеното** Битие. Водата, Майката, **носи**, но нейното е **разнасяне**, не носене. Не носене като **мене**, **който** ставам **неподвижен**. Всички статуи на богове и титани, които подпират етажи, са изображение на **мене** – **Основната** Подпора на Битието. Вижте лицата им: те могат ли да бъдат благи? Вижте лицето **ми** на кръста – какво изразява? Чуйте дълбоката **ми** въздишка, която пронизва Битието до самите му основи.*

*Единствената проекция на Бога, в Която Той решава, че може и да **не бъде** благ, е тази на понасянето, страданието. Вие знаете, че ако някой ангел се намръщи – даже и за една стомилионна от секун-*

*дата, - веднага го изпъждат от Рая. **Там** е работата, че **аз** и **м**оите хора сме **мъжкари**, не сме ангели. Сърцето ни може да е ангелско, но духът ни и умът ни са от **Бога** – не **търсят** баница, не търсят крем-карамел, рахат-локум и разтегливата бяла халва от Ябланица... Хубава е, сладка е, приятна е, но тоя в листàта на ябълката ви дебне да ви направи **ангели**.*

*Всички знаете: първото грехопадение стана в **астралния** свят. Знаете, че ябълката е любовта с **обект** – **астрална** му работа... Двусемеделните **психики** още не са душа. Психиката непременно психясва, ако остане сама. Не е като духа – **едносемеделната** Божия Гордост, която е благословена, **не**грехопаднала. Има една-единствена гордост, която е **благословена:** гордостта, че можеш да живееш **сам**. Тази гордост е на **Абсолютния** Дух.*

*Но в Седмия Ден Абсолютният Дух се превръща в **Христос, в Господ**. Господ е **т**ози, **к**ойто поддържа **гости**. За тази цел той трябва да бъде **под** – противоположното на тавана. Гостите не ходят по тавана, те са **на земята**. Щом има **земя**, има **привличане** – **друга** същност на Господа. Като има привличане, трябва да има и **земна** повърхност - под, по който да ходите. Подът за **гостите**. Това е **Господ** – **о**нзи, **к**ойто е съгласен да бъде под всички. С **това** се отличават **мъжкарите** – юнаците-ортаци на Господа, които имат **нулево** тщеславие. Те се оставят да ги тъпчат, плюят, метат и мият. Те с удоволствие скърцат, ако са още в Старата Вселена. Скърцат, защото са разбрицани, разхлопани. **Много** същества и вещества са тъпкали по тях, стояли. Много лежачи са лежали. Но вие **чухте** – скърцат с **разположение.** Разположение или удоволствие – все едно. Който скърца с отчаяние или проклятия, той не е от Господа, не е **Божествен под**. Той или е от преиз**под**нята, или е бил дълго време там.*

*И **Господ** слиза в преизподнята – **т**ой я е допуснал, **т**ой я е създал. Само че **т**ой скърца **с удоволствие**, а дяволите и слабите – **с отчаяние**. Тогава почва и скърцането със зъби. Щом скърцате на Бога да ви даде лично щастие, успех, просперитет, това не е*

добро скърцане. Щом се оплаквате, очаквате, изисквате, тропате с крак и накрая се отчайвате ако не стане вашето – вие сте едни нещастни скърцалà на преизподнята и Господ не иска да ви слуша. Скръцнеш Му със зъби с изискване или плебейска молитва – молитва за себе си – и Господ ***също*** *ти скръцва... Нанàй – казва ти, - на кукуво лято!... На кукуво лято ще дам свобода и щастие на тия, които не носят яйца или ги снасят в чуждите гнезда. Това е* ***образ****,* ***урок*** *на Природата, който трябва да разчетете. Кукувиците снасят проблемите и горестите си в* ***чуждите*** *сърца – не искат* ***сами*** *да ги решават. Не искат да станат* ***под*** *под краката на съществата, не искат да скърцат с радост и удоволствие. Като натресеш проблема си в* ***чуждо*** *ухо, в чуждия мозък, ти се облекчаваш, все едно си се облекчил в клозета, и оставяш пиленцата си – тревогите – да се излюпят в* ***чуждо*** *гнездо, в* ***чуждата*** *психика.*

Аз ***говоря*** *– вие превеждайте. Сега разбрахте, че ако дълго време си снасял кукувичетата си в чуждите гнезда, ритал си срещу Съдбата и си се оплаквал, ако не си искал да превърнеш мъката си в* ***Работа****, не ти остава нищо друго, освен един ден да... изкукаш. Всички изкукали са изкукали всичките си проблеми на ближните, на търпеливите ви приятели, които са склонни да ги изслушат. И като им омръзне да ги изслушват, оставят ги сами или в лудницата да си кукат на воля, колкото искат... Сега вече разбрахте защо кукувицата кука. Като въздиша, пàзи се от носене и мътене, пàзи се от* ***работа****. Тя живее на гърба на други, защото ù е приятно да си кука. Не ще да носи, не ще да е* ***под****. Почва да отброява дните и годините на другите като нея, понеже те са преброени...*

Сега вече се сетихте, че има и такива, които не искат да са под или да стъпват по ***пода****. Те живеят на* ***тавана****, ала надолу с главата. Денем спят, нощем кръстосват за плячка. Цялата им същност е прилепяне и смучене, грабване на* ***жертва****. Понеже са горе, живеят с* ***високо*** *самочувствие – те са "духовни" и "недостижими", сигурни. При всичко това, поз-*

*навате и **бели** прилепи. Ние сме си говорили с вас за тях. Това са **ангели**, прилепени към **Небето**, към **идеалното**, към **Словото**. Не искайте да станат **под**, защото ще се провалят. Те са деца на **Отца**, не на Господа. Те имат други мисли и задачи, друго устройство. Не им е задачата да страдат за **другите**, да бъдат **опори** на Битието. Белият прилеп е антена, бяла антена към Бога. Такива съхранявайте като зеницата на окото си. Те не се прилепят към **човек**, не се прилепят и към **ангел**. Те са прилепени към **Словото** Божие, макар и надолу с главата към Земята; нагоре – към **Слънцето**. Техните небомигове се правят по **хелиоцентричната** система.*

*От това узнахте или помните, че няма по-голямо щастие за някои от това, да хранят бял прилеп. На Земята той изглежда безполезен, за саможертви и скачане на хорото не го търсете; но ако искате да възлезете на Слънцето – **той** е.*

*Лоринарий – Подпора на Битието... С Уралоний и други приятели те много добре знаят, че са пришълци, кости на Господа. Всеки е поел своята част от Напрежението, скърца все по-малко и по-приятно, скоро ще изскърцат **с удоволствие**. Има едно такова Христово скърцане, което е **угодно** Богу. То не е вежди на **челото**, не са очи с бялото отгоре, но музика. Въздишките и оплакванията са престанали. "Докога, Господи" е преминало, стигнали са до **Обещанието**. Да не са обещали на Господа – разбирам. Но да си обещал, че ще си останеш **елохим** – от гилдията на **Йова** – и да продължаваш да скърцаш с **неудоволствие**, това **не разбирам**. Йов и гилдията му са от **центъра** на хипервселена, **нервите** в костта на Христа – изключено е да не ги боли. Когато стигнат до болка до умиране, когато вече губят съзнание от безсмислие и болка, те почват да ходят, равни на **Христа** – техният Баща, Майка, Господ и Подобие. Те се отразяват в Господа, но и Той се отразява в тях. Те **единствени** поддържат Възкресението чрез Страдание – това за тях е равносилно на **огнение**. Огнение чрез **блаженство** – това е **бъдеща** епоха. За това днес даже и Учителите, елохи-*

*мите, не смеят да мечтаят. За това са нужни светилници, които не са предатели – **Разумни** Девици, които не са изсипали маслото си. Разумни и "безумни", пристанали на Господа, влюбени дотолкова неудържимо в Него, че губят всякаква представа за под и таван, за дистанция. Толкова силно и тъй предани на Бога, на Господа, че се отказват да противопоставят "горе" и "долу", престават да проповядват дуализъм и бягство само в **едната** посока.*

*Лоринарий толкова много обикна Господа, че поиска да слезе с Него до дъното на Битието. Любовта се измерва със **слизане** – тя е **Божествена.** Любовта се измерва със **степени на саможертвата**. В света на Бога и Господа, това го знаят и първаците. Лоринарий толкова много обикна Господа, че Го последва до **дъното** на ада. Също като Възлюбения и Господаря си, той познава всички кръгове на ада, всички степени на саможертвата. **Почти** всички – остава последното. Попадане в **деветия** кръг, където живее Йов. Малцина знаят, че Деветият Кръг на Ада е врата към **Бога** – **директно** към Бога. Директно и пряко към холивселената – **Цялостната** Вселена. Да бъдеш нерв в костите на Господа, възпален перманентно от гигантските напрежения – това е върховна благодат, върховно благословение. Да крещиш от неистова болка, без да се чува гласа ти – това е симфония, по-прекрасна и от хоровете на боговете и ангелите.*

*Повечето богове и ангели живеят **в рая** – плюскат катми и мекици... Кефят се за сметка на Господа, нямат и помен от понятие за Него. Да слязат **сан-тиметър** надолу – **Боже**, опази! Да ги убодеш само на микрон с карфичка – врещят като одрани... Те си мислят, че са получили рая в наследство и че песно-пенията и каканиженията са главната връзка с Бога. Изчезне ли Бог от полезрението им, полети ли като желязна талпа към ада, за да спасява, те моментал-но се откъсват от Него – шубѐ ги е! Всички ангели-чистофайници са неврастеници – имат непоноси-мост към болката. Помòли ли ги Господ за нещо – веднага заспиват: да се изплъзнат,*

*да Го залъжат, **много** са уморени... От какво – неизвестно. Викат си: "Като се направя на заспал, като се направя на мър-тъв като ония бубулечки, белким Господ ме съжали и отмине. Да не ме зацепи тая шайба..."*

Господ знае това и наистина не им обръща внимание. Затова и повечето приличат на такива, на които Господ не е обърнал внимание...

*Но има любящи души като Лоринарий, които "дебнат" Господа с будно внимание във всяка квадрилионна част от секундата, на всеки атом разстояние в Битието. Дебнат да не изпуснат нещо. Не се разсейват от молитви и песнопения – използват ги, само за да си заострят вниманието. Те не искат да изпуснат мига, когато Господ се хвърли като железна талпа към ада, за да спаси някоя душа или вселена – **няма** разлика.*

*Йововци, живеещи в деветия кръг на ада, не обичат окултното масло и религиозните филии. Пропагандата да си ги мажат и предъвкват денонощно, минава като вихър край ушите им. Те не се лъжат: знаят, че Господ е **талпа** - по-тежък от всички вселени и талпи в Битието. Затова стига до центъра на ада със свръхскорост – такава скорост, която не може да се побере в даже в умовете на алохимите. Милостта и Любовта имат **такава** скорост, че **една** сълза на същество в преизподнята може да ги привлече там моментално. Милостта е по-вярна Богу, отколкото всичките духовни дрънкулки и залъгалки. Тия с дрънкулките си дрънкат, тия със залъгалките си четат умни книжки, но никой не се прилепя със **скок** върху талпата на **Господа**, когато зафучи към ада. Йововци се **прилепят**, не пропускат този миг! Те искат да фучат с Господа **надолу**, за да бъдат после **навсякъде**. Тия със захарните петлета и петмезите, тия дето обичат окултни въртележки и мистичен коняк, стигат най-много до **небето** – до **Шестото** Небе. Седмото се занимава с **милосърдие** – нерви, възпалени до смърт от болка. В даден миг Господ се блъска в дъното на ада, блъска се с гигантска скорост – не може да не се разбие на*

*парчета. **В такива мигове, веднъж на хиляда години, когато нечия сълза не е била проляна за себе си, Господ скача и отива да спасява**. Това е **единствената** сълза, която може да Го привлече. Неговото сърце не издържа, Той се хвърля като подпален.*

*Тайната е там, че Йововци, един от които е вашият приятел Лоринарий, също не умеят да се замислят. Скачат върху талпата на Господа и летят с нея надолу в пълна загуба на съзнание. Когато талпата се **пръсне** – железната, стоманената талпа, – тя се пръсва на милиарди парчета. В орбитата на Инлания засега са 60 милиарда. Те са във **връзка** помежду си, **затова** се разпознават. Може ли Господ да не разпознае Себе Си?*

*Господ се разбива, понеже е **Божествено** Желязо, **поликристал**. Всеки метал, всяко метално божество е поликристал, но желязото е форма на **Живота, Желанието, Жената, Житото**. Железните кристалчета на Господа, пръснати помежду вас, на първо време са оголени нерви. Господ Го **боли** – боли Го **ужасно**. Всяко Негово железно кристалче, където и да се е запратило по света, изпитва **болка** – **цялата** Му болка.*

*Понеже вашият приятел се хвърли към Господа от една прекрасна звезда в съзвездието Кит, той прие **нейното** име. Като се блъсна на дъното на ада, прие същото име, само че в превод: Тео-Дор: Божий-Дар. Преклонете глава пред такива Божии Дарове, паднете на колене, помилвайте изранената им душа. Опитайте се да положите балсам в тази кървяща рана, понеже тя не кърви за себе си. Засега е забравила това, но вече се сеща. Като се сети окончателно, гигантската скорост, с която се е сблъскала и чака съхранена в него, ще се **взриви** в него и ще **пробие** дъното на ада! Това ще стане само в един миг: Мигът на Просветлението. Като се сети, че болката е шанс, болката е **съпричастие**, болката е **огнение**, той ще почне да я изпитва **с блаженство**. Устата му ще мълви и ще шепне денонощни благодарности, че е част от болката на **Господа**.*

*Като мине отвъд, то е **друго**. Нито един ангел, нито едно божество, нито един гений, окултист или мистик не знаят, че **не са** попаднали в света на Бога. А в него се попада, само ако разпознаваш и обичаш **Господа**.*

13:26

Herr Kaiser: Христос, вързан за колоната

After the fresco by Bazzi, now in the Academy of Fine Arts Siena, from a water colour drawing by Herr Kaiser. Chromolithographed by Wilhelm Greve, Berlin. Arundel Society - First Publication 1889.

23.IV.147(2011)
Пловдив

ГЪЛЪБИЦАТА

ЖЛО / Олѐнна

14:05 ч.

Мнозина мислят, че гълъбите са птици. Това е зрителна илюзия. Не само зрителна, но и на оста-

налите ви човешки сетива. Обаче гълъбът и гълъбицата е сам Божият Дух, слязъл на Земята. Не само на Земята, но във всички светове, на всички полета.

*Ще попитате, защо почнах с Гълъба? – Защото поискахте осияние за Оле́нна – една Божествена гълъбица. Тя не е гълъб – роди се **гълъбица** от мека светлина и топлина, сто милиона години след грехопадението. Ето защо, тя не е взела участие в него. Тя обитава всички вселени под формата на Божия Дух като **Гълъбица**. Гълъбка, Гълъбица – **така** я наричат по цялата Ойкумѐна! По естество е ангел; по произхождение – въплъщение на Гълъбицата – Божия Дух в най-невинната му моминска форма в Битието на Бога. ("Ойкумена" в случая е синоним на Вселената – б.п.)*

*Тя живее в тайнствени светове, в които се носи гълъбова мъгла - полупрозирното сиво и синьо, преминаващо край олимпийски върхове и глетчери. Името ѝ (Оле́нна) произлиза от особено състояние на Божествения Дух, което има нещо общо със съзерцанието. Който прекара с нея край Езерото на Съзерцанието, може да потъне и се окъпе в **Гълъбовата** Веселена. По-точно в "Гълъбицината", но вие нямате такава дума.*

*Вселената на Гълъбицата е най в центъра на ясновселената: сам Духът Божий се върти около нея! Всички се въртят около **Него**, а Той се върти около **Гълъбицата** и ѝ се кланя. Няма как Гълъбът да не се върти около Гълъбицата, след като в Нея се таи Тишина, Съзерцание. Гълъбът е кротък, но тишината и Съзерцанието на Гълъбицата Го карат да изчезва. Да, Той изчезва от чувства, от вълнения. Видимо **изчезва**, но всъщност се разпръсва, разтваря се. Разсейва се в цялата гълъбинова вселена и така я **образува**. Като се завърти надясно – изчезва; завърти ли се наляво – пак се появява... Така Той нагнетява **мир и тишина** в тая вселена, а се връща оттам с **обожание**.*

*Да обожаваш **Гълъбица** – това значи да обожаваш **Бога**. В най-съкровеното Си битие, Бог е*

***Гълъбица** – **молитвено** Същество. Всъщност, Гълъбицата е самата молитва, но не молитвата като молба, а молитвата като Съзерцание. Тя няма за какво да моли – има **всичко**. Не се моли и за **другите**, както Майката Божия. Не изпитва тази потребност, защото знае, че Бог присъства **навсякъде**. Няма нито един **рон** в Битието и Небитието, където Бог да не присъства! Той присъства, естествено, и в Ремонтното Битие, но и там, и в света има същества, които са се **затворили** за Него. Той не ги прониква, макар че **може** да ги прониква. Той е **деликатен** – **най**-безкрайно деликатен, в сравнение с всичките Си творения и създания. Той никога няма да извърши насилие – и да иска, не може. Той, **Всемогъщият**, има неща, които не ги може. Едно от тях е, че не може да извърши насилие. Щом някой не Го иска, Той се **отдръпва** – **моментално** се отдръпва. Оставя мидичката във вакуум. Щом една мидичка си въобрази, че може да си направи **сама** въздух, който да диша, Бог с радост я оставя, за да провери тя теорията си. Ако мидичката си представи, че **ближният**, **близкият, предпочетеният** може да бъде нейният въздух и тя за него, Бог пак я оставя, но с малко по-голяма загриженост. И **Бог** въздъхва от загриженост: мъчно Му е, че едно същество ще се задуши, ще умре. То няма да умре, то е **вечно** живо, щом е създадено от **Него**, но ще преживее **мъки**. То ще се опита да диша газовете, които се отделят от него или от него и ближния, докато тия газове го отровят. Сега **разбирате** защо във втория случай Бог е **по**-загрижен и повече страда: в отцепено помещение двама живеят по-кратко, отколкото един: двойно количество въглероден двуокис произвеждат. В една **хермиу́ла**, изолирана от свежи течения, бързата смърт е неизбежна. И да си **вземеш** дъх като гмуркачите, пак ще се взривиш, ако не излезеш навреме.*

*Около **самия** човек, остане ли повече от три денонощия напълно сам, непременно повявят свежи течения и той започва да диша. Остане ли обаче*

*повече от десет дни сам, тия течения бързо се усилват и могат да стигнат до циклон. Този циклон отнася и **светиите** в гроба. **Десет** дни в месеца – не повече! **Това** е законът на **Божествената** самота. Ако си сам по **този** начин, ти образуваш и завърташ **такива** течения, че влизането в хермиулата за десет дни с ближния няма да ви усмърти – даже и да дишате като полудели. Ако и той е бил сам, тогава имате двойно повече въздух, двойно по-свежи и бързи течения, **десеторно** повече Бог в себе си и около себе си. При това положение, никой не може да ви се съпротиви, никой не е в състояние да ви увреди.*

*Къщите на хората не са домове – те са **хермиули**. **Херметично** затворени кутийки, в които не прониква и най-малката струйка въздух. Казваме ви и ви казваме постоянно, че гостуването е излизане **на въздух**. Идването на гост – отваряне на вратата и нахлуване **на въздух**. Който не прави или не дава нито едното, нито другото, той е **мидичка**, която иска да се самоубие. Нещо по-лошо – мидичка законен убиец, мидичка-удушвач. Законен или незаконен – това са човешки понятия.*

*Оленна не е дошла от звезда, не е дошла и от някоя микрочастица. Тя просто **е**. При **нея** идват, тя не идва отникъде. Тя е вечна и непространствена като Отца. Реши ли да влезе в пространство, сама си го създава – няма нужда да търси или да ѝ го създават. Понечи ли да ѝ го създава някой друг, тя изпада в по-нисък свят, в който има скръб и тъга, непреодолима самота, изпълнена с носталгия. Това е носталгията на **Гълъбицата**, която е хваната в гълъбарник.*

*Когато говорим за гълъб, говорим за **небесната** глъб. Говорим ли за Гълъбица – това е глъбта на **имума** - на най-интимната същност на Бога. Завъртите ли се около Гълъбица, която е създала интимно пространство само за **вас**, вие ще влезете в Лоното на Бога.*

*Да си сам, значи да си в **Гòрницата** на Бога. Да си с Гълъбица, значи да влезеш в **Лоното** на Бога.*

*Което може **Горницата**, не го може **Лоното**; което може **Лоното**, не го може **Горницата**. Те започват да **могат**, едва когато минат през **Центъра** или по **Периферията**. Това се постига чрез Радостта – **радиалната** Любов.*

*От Лоно до Горница през **Центъра** – това са **два** радиуса – **Диаметър**. Това се случва само при **сродните** души. Сродни души, сродни половини са само тия, които имат за Център **Бога**. Вторачиш ли се в Горницата или в Лоното **отвънка**, ти си **пропаднал** – задушаваш се. Същата на Бога е **кристална**. Тя е напълно прозрачна – **абсолютен** кристал. Това означава, че ако погледнеш Горницата **отвътре**, ти неизбежно ще погледнеш през **Центъра**. Ако погледнеш отвътре **Лоното**, пак ще минеш през Центъра. Но това поглеждане не е само **поглеждане**. В дома на Бога всяко поглеждане е **действие**. Като погледнеш Лоното откъм **Горницата**, ти се занимаваш с **Делото**. Като погледнеш Горницата откъм **Лоното**, ти се занимаваш със **Словото**.*

*Идва ден, когато и двамата почвате да се занимавате с **Живота** – няма нужда от Слово и Дело. Първо обаче ни изпитват имаме ли вкус към последните две. От това следва, че който не иска да се занимава със Словото, не ви е сродна душа. Който не иска да се занимава с Делото, не ви е сроден дух. Той е някой, който иска да се **намърда**. Едва след като сте циркулирали няколко живота през Словото и Делото, Бог ви обединява **цялостно** и се събуждате в **живота**. Всичко останало не е живот.*

*Гукането на гълъбите, особено на Гълъбицата, е призив към Божествен **Живот**. Гълъбът ще се върти около вас и ще ви кандърдисва за **Делото**; Гълъбицата ще се върти в центъра и ще ви гука кротко за **Словото**. Гълъбица, която разперва криле над Словото и му създава условия, става безсмъртна. Тя **поначало** си е безсмъртна, но когато изпадне с няколко свята надолу, почва да се съобразява с нещо друго, не със Словото. Даже и да се*

*намери някой, с който да си гугуца, пак ще се задуши; и **двамата** ще се задушат.*

*Ако слушате гласа на **Гълъбица**, ще се подмладите. Ако Гълъбица слуша гласа на Гълъб, ще се подмлади. Както гледането, така и слушането в Дома на Бога се превръщат в **Работа**.*

***Работа** за Бога – **ето** тайната! Тогава Бог ще ви даде и **Гълъб**, и **Гълъби**, и **въздух за дишане**.*

*Има и **друг** път – не през Центъра. Има път към Горницата и Лоното **по хордите**. Това се нарича "**универсално** съзнание" – живот в **братство**. Живот за **народа**, живот за **човечеството**, Живот за **Божественото** Човечество. Ти пак преминаваш през **Бога**, но през **хордата**. Това е **пак Бог** – понеже Бог е и **Периферията**, **Окръжността**. Малко по-бавно е, малко по-начупено, но пак ще стигнеш до Лоното, а Лоното ще стигне до Горницата. Ще се занимаваш с комуни, ще се занимаваш с градини, ще се занимаваш с гостувания и пътувания – **пак** ще се движиш в Бога и Господа. Ще събереш "точки" от **другите**, за да стигнеш до Сродната си душа. По диаметъра събираш точки от **Сродната Душа**, за да стигнеш до **Другите**.*

*Ако нямате време да се повъртите и по **другите**, да направите **други** радиуси и диаметри, махалото ще забави амплитудата си и ще спре. **Или** ще попаднете в Центъра, **или** ще умрете.*

*Това е още по-голяма тайна, достъпна за малцина. Циркулирането по радиуси, по **други** диаметри, е животоспасително. Всяка душа, всеки дух по окръжността е наш любим от **Универсалното** Битие, който ни придава **сила**. Имаме ли тази сила, ние ще стигнем и до сродната си Душа, няма да умрем. Незатихваща сила само по **един** диаметър е **възможна**, но само при **Работа** – Работа за Словото и Делото.*

15:50

23.IV.147(2011)
Пловдив

КОГА СЕ СТАВА РАВНОБОЖЕСТВЕН

ЖЛО / Нозаний

Дядо Марз е от различен свят, не е като Дядо Коледа. Затова търсим негови изображения в синьо, не в червено. В западната традиция няма Дядо Мраз и Снежанка – там е само Дядо Коледа.

17:03 ч.

- Може. (Отговор на въпроса, може ли да даде лично осияние за Г.К.)

17:05

*Много стар дух от много млада вселена. Винаги отговаряше за **Равновесието** – **най**-много. От Ста-*

рата Вселена носи импулса за справедливост; от младата – за чистота.

*Тронът на Чистотата, от който извират душите на Северния полюс на холивселената, е снежнобял. Няма по-красив и по-величествен Трон. Точно под него е **Изворът** – Изворът на **Чистотата**. По-кристална и по-девствена вода от неговата няма. Той се влива основно в **Определеното** Битие, затова Пралайя е влюбена в него. Тя е влюбена в **Отца** си – нейния Баща и съпруг – но Тронът на Чистотата е трон на **Дядо** ѝ. Не мислете, че има Старци на **Южния** Полюс – там са **Младенците**. Само **един** Младенец е едновременно и **Старец** – Иисус Христос. Това е **превод**. Иисус е **Младенецът**, Христос – **Старецът**. Двамата заедно представляват **Елма** – Бог в **Материята**. Това е **Господ** – **Проявеното** Битие.*

*Наистина, Хол е **гол** – няма две мнения. Истинското име на вселената Му е "голивселена" - поне на славянски.*

*Малцина знаят, обаче, че на Северния Полюс Той е **облечен** – "Дядо Мраз". Някой мисли, че е Дядо Коледа, но не е – Дядо Коледа е проекцията на Дядо Мраз в **хипервселената**. Рождество Христово е*

***свързано** с Младенеца, но в него потенциално е скрит **Старецът** – **Най**-малкият Старец.*

*Това което подарява на съществата Дядо Мраз, не е същото, което подарява Дядо Коледа. Трябва да се различава. Душите по линия на холивселената празнуват **Нова** година; душите по линия на хипервселената празнуват **Коледа**. Може да празнуват и двете, това не пречи. Може да изследвате най-детайлно символиката на храните и обичаите в двата празника. Макар и различни в различните народи, ще намерите общото. Общото за всеки празник поотделно, общото и между двата. Мнозина се чудят: преди имало ли е празник Коледа? – Да, винаги е имало и ще има! Много преди раждането на историческия Иисус. При вас това (име) произлиза от "коладчетата" - ония гевречета като осморки върху пръчката, суровачката. Вие суровакате и за двата празника - **има** смисъл и логика. Поотделно обаче това са различни видове суровакане.*

*На Северния Полюс на холивселената извират **суровините** на всемира; на южния полюс на хипервселената извира Необикновеното, Абсурдът. Вие очаквате да е на **северния** ѝ полюс, но не е така. На Се-*

*верния Полюс е **Милостта**. На пръв поглед нелогично - но е така. "Студът всичко дава" - **имате** тази песен. За да **има** живот, трябва да има **студ**. Без зимата и студа, зърната няма да покълнат. В южните ширини покълват, но нямат милост. Имам предвид ширините, по-близо до екватора. От една гледна точка, полюсите са Севера, екваторът – Юга. (От следващо осияние, наречено от Елма "блажение", ще стане ясно, че има и екватор на **холивселената** и че за него не важат посоките и съответствията, дадени по-горе за хипервселената – б.п.)*

***Нозáний** - **това** е името на съществото, за което сега говорим. Всеки има много имена, но всеки има и само по едно, отговарящо **най**-много на искрата му Божия. Там е работата, че Нозáний е **снежинка** Божия – снежинка, вътре с **искра**. Не че и останалите снежинки нямат искра – нали всички са **хора**, - обаче Нозáний е снежинка от **холивселената** – нещо **непознато** за Посветените. Посветените в Словото досега знаят, че снежинките са **Христос** – Неговото тяло на **зимната** страна на хипервселената. Знаят, че житото е тялото Му на **южната**, лятната страна. Знаят, че Хлябът се получава от стриване на житото и смесването му с вода: **южното** състояние на*

*снежинката. Казал съм ви още, че меленето е престъпление; но Христос на драго сърце се превръща в Иисус, подлагайки се на всички терзания, обработки на житото. Така той става **Слово** – нашият Небесен Хляб. Ако Го **живеете**, ще ядете пшеницата сурова, млечна. Втвърди ли се, ще добиете Мъдрост, но Мъдрост, произтичаща от **Живота**. Затова смъртните преподават знание, информация, окултизъм, а Христос ви преподава **Мъдрост**. Ядете ли Го млечен, Той ви преподава **Живот** – нищо повече. Смекчите ли Го, след като е затвърдял, накиснете ли Го с вода, **пак** е хубаво – ще получите **живот и здраве**. Значи, **само** млечен дава Божествен **живот в изобилие,** но накиснат и омекнал **възстановява**. Може да възстанови и най-грохнали старци, да ги подмлади. И **млечен** може, но след като се подмладят.*

*Защо говоря всичко това? Каква е връзката с Нозáний? – Връзката е в това, че той не е **живовселенска** снежинка. Той е **цяловселенска**. Цяловселенските снежинки са сферични. Те имат различен брой лъчи, но кратни на единица: 1, 10, 19, 28 и пр. И в **хипервселената** има пръчици, но то е друго. Пръчицата в живовселената е **магическа**. Тя е пръчицата на **Диригента**. В хипервселената е пръчицата на **Магьосника**. Вие си мислите, че е на **Мага**, но и "Магьосникът" е вярно. Господарят на хипервселената е Господар и на **ада**. Той и **там** е Маг, но лошите Го мислят за **Магьосник**.*

*Нозáний обаче не е Диригент – не е снежинка-пръчица. Той вече е **бил** Диригент и затова [дириг**е**нтството] му идва òтръки. Не е и петолъчна обемна снежинка, не е и десетолъчна - минал е и през **тия** стадии. Той сега е с 19 лъча. Открийте къде се крие това число в Природата, във Вселената, и ще разберете. Всички неща и същества, които го имат, му резонират. Затова той се откликва на думите ми "Аз съм алфа и Омега". Тоя клас холиади са съвършени. Те се откликват на Словото, но умеят да го въплъщават **съвършено**. 19 не е житното зърно. Житното зърно е проекция на **единицата**, и то в хипервсе-*

*лената. 19 в хипервселената е **Хамбарът**. Ако бе родена с 19 в **хипервселената**, Г. би била **хамбар**, Божествен **хамбар**. Хамбар и работник в Хамбара, който пренася **тонове**. И **това** го може, и **това** го прави, но работата му в холивселената е **друга**. Там тя държи **Хамбара на Душите**. Словото за нея е само **средство**.*

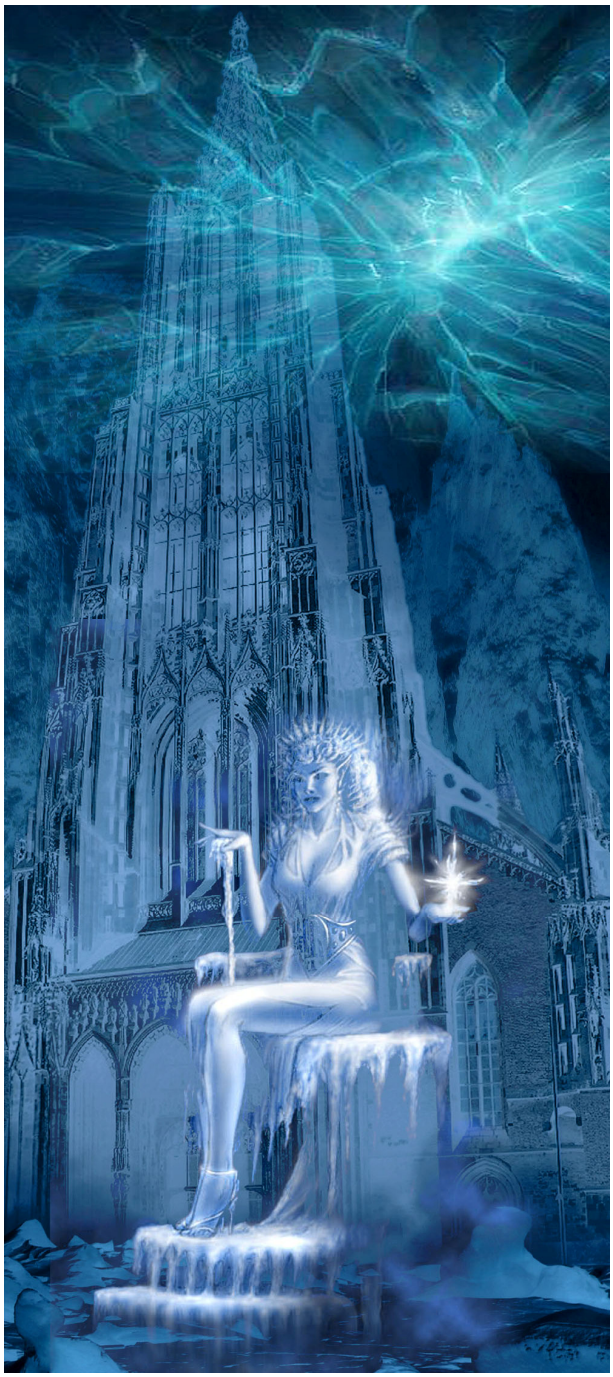

*На Северния полюс на холивселената, там дето бликат душите на **Чистотата**, Нозáния живее на **Трона**. Той е Трон, но същевременно и Дворец – Дворецът на **Бога**. Изпод него блика изобилно Изворът на **Чистотата**, Изворът на **Верността**. Нозáний е **чист като Бога**, Нозáния е **Вярна**. Нозáний-Нозáния е андрогин. Той и Тя е самодостатъчен – не му проповядвайте разцепление. Той е **свободен**. Винаги може да слезе в хипервселената, за да пращи хамбарът му от Слово – да се пука по "шевовете". Чувалите му се пукат по шевовете, ръси житó и за Птиците. По пътищата му се сипе Слово отбрано, [но] той не се тревожи. Разсипаното Слово е*

*от **изобилие**. Край пътищата му се веят жита и пшеници. Горе обаче, където Той или Тя обитава, е снежна зима. Божият хамбар е хамбар **с души** – безброй много спящи красавци и красавици. Нозáний ги целува нощем, за да се пробудят. Това е едно особенно поле, за което съм ви говорил. То е сребристо, прекрасно, безкрайно красиво. Нозáний **целува** спящите души, а Нозáния ги **обмилва**. Една по една, те трепват и се събуждат. Започват да се стичат по улея на Трона, излизат изпод Двореца – и се устремяват като тих водопад надолу.*

*От Извора на Чистотата извират **зрели** духове, **напълно** оформени. Те не са като Младенците. Младенците от Южния полюс имат **друга** стратегия – те са **безпомощни**. Те се раждат беззащитни и неврътстни, за да пробуждат у същества**та** **милостта**. Самите те са Любов, но в живовселената се превръщат в милост и предизвикват милост.*

*23 Стареца на Северния Полюс (по съвместителство – и 24-ия) се грижат за чистотата и дебита на **Девите** – Боговете на Чистотата. Те не се правят на **безпомощни**. Те са много "отракани", много самоуверени и опитни. Те носят **цялата** Мъдрост и **цялата** Чистота и Целомъдрие. Чистота и Целомъдрие на **Бога** – Неговата ненакърнима **Святост**.*

*Девите искат да ви докажат, че душата е **чиста**: може да живее **сама с всички**. Нея (Девата) не я касае никаква сродна душа – сродната ѝ душа и дух е **Бог**. Сродните ѝ души са **всички** – нито един няма предимство, нито един не е изоставен. Девите са **това** лице на Бога, което е **Свято**. Вътре, под Изворите, живее **Святият** Дух. Не че е нещо отделно, но Той е **най**-целомъдрената кондензация на Бога. Цялата Мъдрост на Бога е: **сам с всички**.*

*Ако може да се **жертва** понякога (когато Бог каже в сърцето ѝ), Девата става **равнобожествена**.*

19:00

В това осияние е препоръчано да проследим особеностите на числото 19. По указанията на Елма, всяко слънчице в

периферията на Звездата на Христа има 19 лъча. Сигурно има още безброй много неща, открити и казани за това число. Тук ще се ограничим само с няколко сведения за него, взети от беседите и от интернет. Трябва да имаме предвид, че всяка мисъл от Учителя, която важи за нас, се превръща не само в символ как да разрешим проблемите в живота си, но и дава конкретен ключ. Дори ***буквално*** *да изпълним тези указания, решаваме важни задачи от еволюцията си. Самият факт, че са цитирани към дадено лично осияние, вече действа мощно, магически:*

Първо от Учителя:

"Ако едно житно зърно го садите 19 години наред и ако имате търпението да го наглеждате, то ще стане голямо, като цялата Земя." *(б."Радвайте се!" от 15.IV.1917)*

19 август е началото на ***Божествената*** *година. По стария стил съвпада с Преображение Господне.*

"Тази година Бялото Братство ще има своята среща на 19 август. Не си правете илюзия, че вие сте от Бялото Братство. То всяка година си има своята среща. Искам да не сте невежи. Бялото Братство се състои от човешки души, които са свършили своята еволюция от хиляди години. Те се събират всяка година и определят съдбините на всичките народи. Сега с тяхната среща ние правим своята среща на Земята. И те са на Земята. Ако вие вървите правилно по тоя път, и вие ще бъдете някога членове на това Братство, а сега сте само служители." *(б."Двата принципа" от 8.VIII.1920)*

"За която и да е мома най-щастливото число е 19, а най-щастливото число за момъка е 21. [...] Числото 19 е върхът. [...] Аз бих желал всяка една мома да остане все на 19. [...] Сега аз бих желал жените от вас да станат на 19

години, а мъжете да са на 21 години. Това са най-красивите числа." *(б. "Сторете да насядат" от 10 ноември 1929)*

19 е едно щастливо число. [...] Когато човек попадне в едно от тия числа 10, 19, 28, 64, 73, крайният резултат е добър. Това са течения. По това течение като вървиш ще постигнеш своето щастие, ще отидеш до една пътека, до някой извор. Жаден си, попаднал си по една пътека, която води до някой извор, след един, два километра ще дойдеш до извора. И тогава тази мъчнотия, която има, ще се премахне." *(б. "Щастливи числа" от 11.XII.1931)*

"От многобройните си изследвания и изчисления, един виден английски френолог дошъл до заключението, че между всички велики хора само 19 са гениални: Христос, Буда, Мохамед и др. Геният се отличава по едно специфично качество: той не знае що е обезсърчаване. На каквато мъчнотия и да се натъкне, той казва: "Няма нещо невъзможно на този свят. ***Всички*** *мъчнотии се преодоляват!"* *(б. "Точка и свобода" от 3.II.1933)*

"Павел казва, че бил на третото небе, където видял неща, които нито око е видяло, нито ухо е чуло. Той се излъчил, излязъл от тялото си и така стигнал до третото небе. Състоянието, в което Павел се намирал, наричаме "пробуждане на космическото съзнание". Това съзнание се отличава с голяма светлина. Според изчисленията на един учен, засега в света има само 19 души, които са дошли до пробуждане на космическото съзнание." *(б."Трите родословия" от 22.IX.1935)*

*"Като мисля и си отворя ръката, медната пара ще се превърне в злато. **Такава** е силата на мисълта! Каквото кажеш, ще стане. Златото има 19 грама относително тегло, то е тежко. Ако аз мисля, ще превърна в **злато** десетачето. То е **мисълта**. Туй, което превръща десетачето в злато, то е мисълта, **творческата** мисъл."* (б."Реализираната мисъл" от 10.I.1936)

*"Един ден ще прекараме в светлината, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в свободата, когато тя се проявява. Всичките ще станете млади! Ще се върнете, ще мислите всички, че сте по на 19 години. Които са по-стари, ще мислят, че са на 19 години, а които са по-млади, ще мислят, че са по на 9 години. Няма да мислиш, че си на 40–50 години, но на 19 години или на 9 години. Ще се върнете, ще се подмладите, защото **само** младите, **само** децата могат да вършат нещо. Старият човек не може."* (б."Ден без стълкновение" от 19.I.1938)

В ранната възраст магнетическата сила е по-голяма, следователно, тя привлича детето повече. Майката привлича детето повече. Туй дете не може да се освободи от магнетичната връзка на майка си. Като израстне вече на 19 години, електричеството на детето е по-силно, че го отдалечава от майка му. Тогава, в края на краищата, желанието на детето ражда противоположна сила. Детето иска да се отдалечи от майката. Има си едно съображение това дете. Духовното съображение е това, че то не иска да препятствува на майка си, да я безпокои. То счита, че в своето незнание спирало майка си. Тя иска да иде някъде, то я

спира. Та сега, туй дете, като съзнава своята погрешка, става по-разумно и започва да се отдалечава, да не спъва майка си. Когато детето не разбира закона, казва: "Аз искам да се освободя от нейното влияние." *(б. "Ден без стълкновение" от 14.XIII.1938)*

"На 19-те звезди от първа величина да знаете имената! Знаете ли вие сега имената на 19-те звезди от първа величина? [...] И самото число 19 е щастливо число. Накрая на числото 19 имате вече девятката. Имате ***едно*** *– то е Божественото* ***начало****. Имате 9-тех, то е* ***крайният*** *резултат."* *(б. "Най-умни, най-чисти и най-силни" от 22.II.1939 година) (Очевидно, Учителят няма предвид звездите точно от първа величина, а 19-те най-силни звезди по реда на звездната им величина, започвайки от минусовите. За сведение на незапознатите с астрономията, тези звезди са следните:* ***Сириус, Канопус, Арктур, Толиман или Бунгула (Алфа Центавър), Вега, Капелла, Ригел, Процион, Ахернар, Бетелгейзе, Хадàр (Бета Центавър), Алтаир, Алдебаран, Спика, Антарес, Полукс, Фомалхаут, Денеб, Мимоза (Бета от Южен кръст) и Регулус. Последното съзвездие не е видимо от нашите ширини, та ако Учителят има предвид звездите, които можем да наблюдаваме оттука, то вместо Мимоза можем да прибавим звездата Регулус. Чели сме много пъти този съвет от Учителя, но досега не сме срещали някой да може да изреди имената на тия звезди коректно. За учениците в южното полукълбо трябва да се направи специално изследване кои са за тях 19-те звезди – б.п).***

"Та някои от вас сте от ***старите*** *светии. А пък някои – от младите. Старите светии 19 пъти изтърпяват, а пък младите и 5 пъти не могат да изтърпяват. Та сега казвам: Заприличайте на* ***стари*** *светии – да издържите 19 пъти."* *(б. "Стари и нови светии" от 25 юни 1939)*

"Числото 19 е щастливо число. Числото 19 - това е ***онзи*** *небесен Господар, който е направил* ***всичко*** *в света."* *(б."Познаване на Великото" от 7.I.1940)*

"Ако мине един ангел сега - представете си един ангел мине, - таман си се облякъл така, зарадвал си се, облякъл си най-хубавата дреха. Коя е най-хубавата дреха? - Най-хубавата дреха обличат момите на 19 години и момците на 19 години. [...] Щом станеш религиозен човек, че залюбиш Господа, ти си на 19 години." (б."Наука за живота" от 19.III.1940)

*"Нищо в света не може да замести любовта! Питате някой, какво нещо е любовта. Казва бабата: "Ти синко, какво казваш, че е любовта?" Рекох: "Бабо, любовта носи **живот**! Когото посети любовта, той не умира. Той никога не умира и смъртта не го гази. Той се **подмладява**. Ти сега на 19 години **искаш** ли да станеш?.." - Изведнъж бабата се оживи. Казвам: "На 19 години ако станеш, какво ще правиш?" – "Сега **искам** да уча. Сега вече ще им **пиша**..." Тя ме гледа сериозна и казва: "Сега ще им пиша както аз зная..." – "Какво ще пишеш?" – "Мойто ангелче!..."* (б. "Великото благо" от 24.III.1940)

"Коя баба е запалила сърцето на младия момък? - Нито една! Но младата мома на 19 години запалва сърцето, навсякъде тичат. Защо? Какво лошо има? Огънят е запален, благодарете, че гори. Казва: "Запàли ме. Изгори ми чергата". Хубаво стана, че изгоряла чергата - и без черга може. Всяко нещо, което гори, то не заслужава в нас да съществува, не трябва да го поддържаме. Казва: "Пропаднаха идеите ми". Ако твоите идеи пропадат, те не струват. Дръж онова, което не пропада. Дръж онази добродетел, която никой не може да смъкне. Дръж онова знание, което никой не може да

помрачи. Дръж онази сила, която никой не може да разколебае." *(б."Великият път" от 22.III.1942)*

"Да ви приведа един пример из английския живот. Един лорд се влюбва, но тя го излъгва, за друг се оженва. В омразата си, той решава да я очисти от света. Тя като се оженва, ѝ се ражда едно момиченце. Залепил се "наполеонът" в него и той оживява... Тя чувствува, че той има омраза. И един ден лордът, който искал да я очисти, я среща, тя му казва: "Дъщеря ми е станала на 19 години, ти имаше любов към мене и може би аз направих погрешка, не се ожених за тебе, такива бяха условията. Аз родих една дъщеря и можеш да се ожениш за нея, за да престане тази омраза." Като му написала това писмо, смекчава се сърцето му и той се разкайва. – Като му показали един друг "наполеон", престанала в него омразата... Ако не дадеш втори наполеон, не излиза. Като го ожени за друг "наполеон", освобождава се. Ти не можеш да се освободиш от едно зло, ако не направиш едно добро." *(б."Истинно, честно и справедливо" от 6.VI.1943)*

"Пението изобщо, като започнеш от 19 до 35 години, е най-хубавото пеене. Като започнеш от 35 години нагоре, не върви пението. Например, един човек, като стане на 40 години, мислим, че той е изгубил от своята гъвкавост. Защото във физическия живот до 19 години младите са гъвкави, голяма пластичност имат в тялото, в движенията. Приятно е да видиш хубаво движение. Това хората го запазват до 35 години. След 35 години майката започва да става критична, загубва тази гъвкавост, вече няма тази гъвкавост, едва се

огъва. Обикнете числата 19 и 35, те са крайни полюси." *(б."Божествени подбуди" от 22.XI.1944)*

Интересно: осиянието за Г. завършва точно в 19 ч. Ето какво отговори тя, когато бе помолена да провери в холизациите къде се говори за 19-те лъча на монадата:

На първо време веднага ти казвам, че Елма работи на 19-годишни цикли. 2011 е края на такъв цикъл. Извадих си с търсачката следното:

"Някога ще ви говоря за 19-те лъча на монадата. Те образуват домовата система на монадната астрология; 19 цикъла на монадната нумерология."

ЧУДОТВОРНОТО ЧИСЛО 19

Числото 19 представлява сборът на първите степени на числата 9 и 10. Деветнадесет е и разликата между вторите степени на числата 9 и 10.

10^1	10+9	19
10^2	100 - 81	19

Слънцето, Луната и Земята се нареждат в една линия на всеки 19 години.

Кометата Халей преминава през Слънчевата система на всеки 76 (19 x 4) години.

В тялото на човека има 209 (19 x 11) кости.

Костите на ръката са точно 19 на брой.

Мястото на числото 19 в триъгълника на Паскал е фундаментално.

ЧИСЛОТО 19 В КОРАНА

Една друга страна на математическото чудо на Корана е зашифрованото използване на цифрата 19 в айятите. Това число, към което ни се насочва вниманието в 30-и айят на сура Мудассир, на някои места в Корана е зашифровано.

23.IV.147(2011)
Пловдив

СТРУНА ОТ ГОРЕЩА ЛЮБОВ

ЖЛО / НБ

19:35

*Първият Лъч на Бога е **прав** – той не се изкривява. Не може да го изкриви никаква гравитация, никаква теория и пледоария на относителността. Относителността, която отнася толкова много души, не касае храмовото същество Ороло̀н – основен стълб в Храма на Съвършения. Няма ураган, няма циклон, няма такова торнадо или космотресение, способни да поместят този Храм!*

*Храмът – това е **Човекът**: Божието свещено тяло. Всеки човек, създаден от Бога, е сам Бог – това вие не проумявате. Сам Бог, в една от безбройните Си форми. Стълбът в този Храм е **характерът** – Божественият Аз на Човека. Напоследък разбрах-*

*те, че у българина се пробужда **вихрун** - смерчът около диамантената струна на Аза. Тази струна е непоколебима, ненаклоняема, неогъваема. Няма бог и демон, които могат да я поклатят! Нарекох я "стълб", но все пак е струна. Струна, но само **веднъж** – само в ръцете на Бога. Като казвам "веднъж", това не означава че Бог само веднъж я докосва. Бог я докосва и свири на нея безброй пъти, но броят е в света на **броенето** – ясновселената. От гледна точка на тотвселената, Бог я докосва само веднъж. Това докосване там изглежда прилепеност – все едно че гледате статуя, снимка. Това е снимката на Оролон **в мига** – мигът на вечността, който при Отца е безкраен. Като гледате Бог с Оролон, ще видите пръстите на Бога **постоянно** върху струната му. После ще се сетите, че това е само стоп-кадър. Ако гледате в **ясновселената**, ще видите "филма" в действие. Ако можете да издържите на 60 милиарда кадъра в секунда, да различите 60 милиарда Божествени тона, вие ще чуете и видите **такова** потресаващо изпълнение на Бога върху струната на Оролон, че ще ви се замае главата. Тогава трябва да сте готови да гледате и слушате цяла вечност. Това е соло, което няма равно на себе си! Нито едно от солата на Бога няма равно на себе си. Обаче струната Оролон се откликва тъй брилянтно, тъй пъргаво, че даже Бог се учудва как това е възможно. Не се учудва, понеже Оролон е сам **Той** – **Негово** създание и въплъщение. Всяко същество с искра от Него е **Негово** създание и въплъщение, но повечето инструменти още не са настроени и разработени.*

*Оролон е струна, настроена още преди 3500 милиарда години в полето Отѝн – пак от Бога. Да не се разхлаби струна, да не загуби твърдостта и верността си, когато Бог си почива или свири на друга душа; да не се разтопи от любов, когато Бог я докосва – това е тъй рядък феномен, че сам Господ се реди на опашка, докато му дойде редът да я погледа. Смейте се… Бог е **авангард**, но Господ се реди на*

***опашка**... Той е Господар, но Господар като **Намест-ник**. Той е **Капитанът**: излиза от Кораба последен…*

*Още за Оролон ще говоря следващия път. Сега съм на опашката и не смея да смущавам чакащите… Най-отзад съм, но ако продължа да говоря, някои може да не искат да слушат… И аз искам да видя като тая километрична опашка едно от чудесата на Вселената. **Приятно** е человеку и елохиму да види такава гореща любов към Бога, такова пълно и трогателно приставане! **Такава** Невеста, облечена в доспехи на Бунтар.*

*Всички се чудят как така струната не се разтапя, как запазва формата на елмаза, как удържа на такава огнена любов като своята. Никой не знае, че това не е обикновен елмаз – че това е елмаз от огън. Понеже е **огън**, той е започнал да се **огъва**. Но това става само под пръстите на Бога, когато изтръгва тази удивителна любовна песен от него. Опита ли се да го докосне някой друг – изгаря. И да го дръпне – не се огъва нито на рон от Битието.*

Не! Никой вече не може да го излъже, никого Оролон вече не обича и люби повече, освен Бога! Той е пословичен по твърдостта, незиблемостта си, когато някой друг се опита да го помръдне – станал е легенда за отклика и трептенето в ръцете на Бога – за да свири Бог със 64 милиарда тона в секунда, нужна е струна, която е също толкова пъргава.

Проблемът е, че горният край на струната е човешкият език ...

Чао засега – Твоят Маестро.

20,23

Както другите приятели, така и Н. има въпроси към Маестрото. Той казва, че на тях ще бъде отговорено отделно. И без това има още много да си говори с Оролон – Неговата гореща струна...

23.IV.147(2011)
Пловдив

ВСЕЛЕНА ПРЕЗ ПОРА

(ЖЛО / АБ)

Конникът и Бог Шива под един фрактал във Водолей...

21,26

На кон, на кон, на кон!

*Роден си на кон, живееш на кон, ще отлетиш на кон. Перфектният му ум облича всички вселени, но това не е умът на познайника, а умът на майстор. Мюонният ум, който вае **глината**, родил се в ръцете на Бога - не като бебе в ръцете Му, а вътре, във вселените на дланите Му.*

*Всеки орган на Бога е една **вселена** – сбор от безкрайно много вселени. При него няма свършек: Бог е **Цялост**, но Бог е и **Фрактал**. Цъкнеш в една точка – и излиза цяла вселена. Всяка Негова вселена е образ и подобие на Първичната Клетка, на Първичния Орган, от който е произлязла. Така можеш да цъкаш непрекъснато – и фракталът на Бога ще пораства от точка до безкрайност. Така Той извира от Самия Себе Си.*

*Сегашните ви фрактали са ясновселенски. Дано някой математик се е сетил да вложи в уравнението си ген на антиматрица. Така че при цъкването да излезе същата форма, но малко **изменена**. Подобна във формата, всеки път различна в **детайлите** .*

*Приятелят ви, когото имате щастие да виждате сега край трапезата, се роди в най-малкия пръст на Бога, от най-дясната му ръка. Бог съществува и с много ръце – един от образите Му е Шива. Шива разпаря, но Шива е и шивач….. С левите си ръце реже и разпаря, с десните преде, тъче, шие и сглобява. Първо **разглобява** битието, после го **сглобява**.*

*Неомòн е в една далечна вселена, въртяща се в първата фаланга от едно от кутретата на Бога. Казах, че е от дясната Му ръка. Най-дясната Му ръка сглобява кристала окончателно; малкия пръст обаче отговаря за цвета и дизайна. Помага Му полето под палеца – Венера. Тя дава **проекта**, но той го **изпълнява**.*

Какво означава това? – Това означава, че Неомон няма да миряса докато не довърши сглобката с блясък. Той е мюонна дева – от добрите. Много негови братя и сестри се подведоха да служат на Мамона, но той не се поддаде. Неговият идеал е Царс-

*твото Божие на Земята, а техният – **израждането** на Земята. Само че уреждане и подреждане без Бога е фикция – ръчен труд за олигофрени... Както тези болни се лекуват с трудова терапия, така и Бог е оставил падналите деви да правят играчки, за да се занимават.*

Те направиха и атомната бомба, сега се готвят да подпалят планетата. Бог ги е оставил да се налудуват, докато мъдрите се намъдруват. Не искайте Бог да премахне лудите, понеже мъдрите тогава съвсем ще заспят...

*Неомон е дизайнер от първа, екстрена класа. Той може да съчетава душите с **такива** акорди, че в едно Братство всеки да цъфти и пее. Той има **такъв** силен нюх за съчетаване, че може да сглоби и лъсне всичко. **Така** ще избере и подреди душите в едно братство, че няма да се скарат и 120 години.*

*Той е **Майстор** – на него не му минават. Не му минават номерата на чираците и калфите да пробутат нещо нездраво, недовършено. Като направят другите майстори селище, той ще доведе най-подходящите души и ще ги разпредели най-правилно. Не му минават номерата на пропадналите да го дръпнат в някоя бърлога. Той знае две и двеста. Ще се измъкне **така**, ще вмъкне нови елементи **така**, че никой няма да познае изходните представи и планове.*

*Преди лягане, потърси съзвездието Водолей. Там, някъде по средата, се намира **твоята** звезда, **твоята** вселена. Там е и малкият пръст на Бога, проектиран в третото измерение. И ти като Него можеш да помръднеш цяла вселена с малкия си пръст. Можеш **така** да сглобиш нещата, **така** да ги аранжираш, че душите да **пеят** като работят. Като измислиш нов начин още веднъж (ти сам ще откриеш за какво), очаквай едно пиленце да ти изчурулика скоро след това. Малко пиленце със зелено и червено по гърба. Ако друг не те е разбрал, то ще те разбере. Ще летите заедно да уреждате пътищата на добрите.*

*Не е вярно това за камилската връв през иглено ухо. Не е вярно и това за кервана. **Ти можеш да***

прокараш цяла вселена през една пора, но пак да постигнеш своето си! *Твоето "свое" е* ***Божието*** *"свое", защото имаш* ***благоговение****.*

Благоговението не прекъсва Божията работа, а я продължава.

И за теб може да има ***още*** *неща да ти кажа, но с това въведение направих една* ***маскировка****. Изпратих ти подаръци зад привидно по-постни думи. Тия подаръци ще почнат да действат от утре.*

22,23

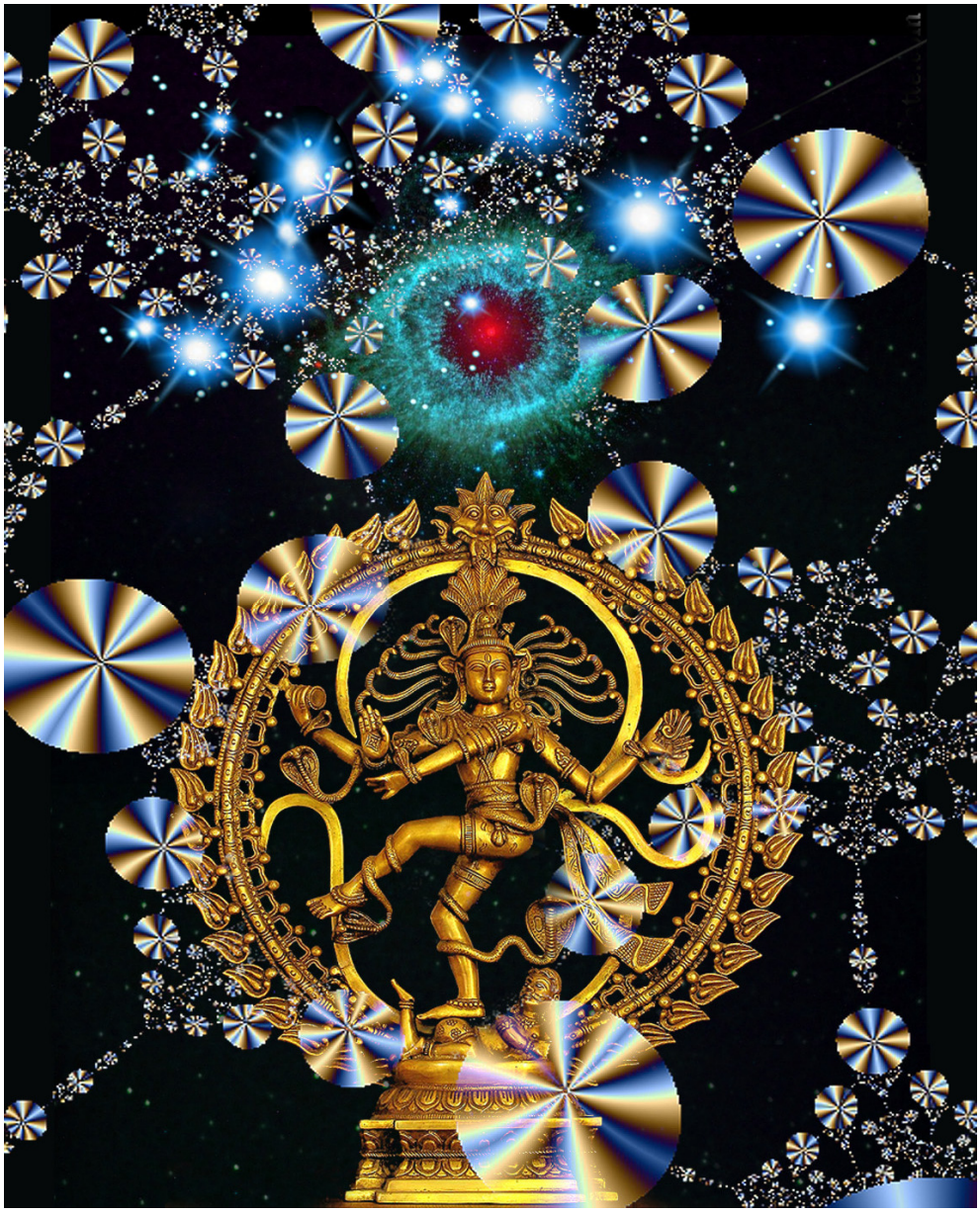

Многоръкият Шива сред фрактали в съзвездие Водолей.
В него се вижда Окото на Бога - знаменитата Хеликс-небула

24.IV.147(2011)
Пловдив

ОМАЙНИЧЕ

(със скок от 10 метра!)

ЖЛО / Йол□нния (Иолиниа)

7:01

- Още при първата среща на тази Земя дойде чувството, че тя е дошла като огнено кълбо от един девствен свят. Нейната чистота и спонтанност са несравними.

Да се има предвид, че отговорът по-долу очевидно е комбинация между Слово и представите на приемащия, често примесени с фантастика и популярни научни образи и термини. Елма не разрешава двата потока да се разграничават, има някакви съображения. Това се е случвало и друг път. Обяснява се, че за всеки баща е много приятно и радостно, когато не говори непрекъснато само той, а понякога води диалог с детенцето Си, с някое от безчисленте Си деца. То бръщолеви, измисля думички, фантазира, опитва се да мисли и съобразява и обикновено говори смешни измислици и глупости, но Татското точно заради това го обича, партнира му, мило Му е. Кое

детенце не прави така?... Кой баща ще удря детето си на всяка грешна или измислена дума?...

Освен че говори глезено с децата Си, Бог понякога адаптира Словото Си чрез познания и термини, които даден човек ще разбере най-добре. И да не разбере нищо, има някаква стратегия специално за него. Припомняте си, че и най-елементарният учител в отделенията, според методиката е длъжен понякога да прави грешки, за да проверява и развива вниманието. Тия похвати не са само заради познанието или ефективността, но и за да се поставят филтри. Тези филтри, не винаги изпипани ***външно*** *и понякога са ръбати и нелогични, но са изчислени прецизно, за да няма утечки и къси съединения. В други случаи Бащата е* ***психолог или най-добър приятел****: оставя човека да се изприказва като на изповед, както болният приказва пред психиатъра врели-некипели. Докторът не се интересува какво ще кажат ония зад вратата, ще негодуват ли или не, че Той не озаптява, не коригира пациента. Ако някой не е слушал как работи логопедът или майсторът по техника на словото, за да оправи говора на пелтека, на актьора, ще има да се чуди на акъла му. За него е важно да се* ***свърши*** *работата, безсловесната душа да* ***проговори****, детенцето да е щастливо от каламбурите, угнетената душа да се* ***облекчи****. Често Той сам заговаря на нейния език с измишльотини и нелепици, скача като циркаджия или магаре, плези се и прави физиономии. Словото не е справочник, стилизъм и логика, въпреки че обикновено е в* ***тия*** *коловози. То е космичен момент, инвенция, спасителство, лечение, работа. Затова не го давайте на умници и редактори, ако не са достатъчно умни да разбират това.*

Не ни стана ясно само защо точно при Омайничето се получи малко спънат стил в дреха "фантастика", след като ни се искаше за него да дойде брилянтно, възвишено, поетично и гладко, ***оригинално*** *Слово Божие, което то заслужава...*

7:03

- По-живи и мили същества в Битието рядко могат да се срещнат! Има най-различни скàли, най-различни мерни единици. По лицемерие тя държи абсолютната нула. Много същества са лицемерни – ако не пред другите, то поне пред себе си и Природата.

Лоринт е светът, от който се откъсна тя – розово-червено кълбо, наистина. Само че това не е огън, не, нито е звездна материя. Това е нещо неописвано и невиждано никога даже от тия, които познават и Трите Вселени. Знаят я само преките ù сестри и братя от нейния свят и майка ù и баща ù.

Спонтанността е антиподът на лицемерието. За същество от нейния вид спонтанността е естествена, но даже и там има непълноценни ангели, които ***прикриват*** *чувствата си. Причината е страхът – особена форма на егоизма, а лицемерието е фокусът, хватката, с които си служат повечето закъсали в пътя на развитието.*

Казах "ангели", но Йол□нния не е точно ангел. Тя и в ***Лоринт*** *дойде от другаде – от един първичен и тайнствен свят на Отца. Отец е изявен, няма съмнение. Той живее с всичка сила, звездите и слънцата са Неговото сърце. Затова се казва, че Той е "огнедишащ", "огън пояждащ". Както огънят "яде" всичко по пътя си, понякога и Бог-Отец изгаря лицемерието около Себе Си с бързината на Космическия Огън.*

Лицемерието е ***едно****, послъгването –* ***друго****. За Бога всичко е като на длан. Той вижда и послъгването. Има безброй начини да кажеш или да не кажеш нещо, но да не изречеш лъжа. Най-странната мисъл, която срещнахте в Словото, е че "който не ви обича, може да го лъжете". Бяхте изумени след постоянното настояване на Учителя: "Абсолютно никаква лъжа!"*

Очаквахте и за Йòли да почна с багри и сияния, но Аз почвам с три проблема. Десертът – после. Всъщност, няма да ги разчепквам. Само ще ги спомена – за размисъл. Остават още две малки задачки, напълно посилни за милата душа на Йолинка. Монадното ѝ име е друго, това е само превод. Двете задачки остават за размисъл и за постепенни опити. Едната касае "сенките на спонтанността", другата – проблема за отлагането и завършването. Всъщност, да поговорим малко за последната.

Отдавна сте запознати с някои елементи от науката за хостонните и мюонните същества и същности. Бог сега създава една мюонна вселена от кристални светове и същества, край които ще се вият и пътуват флуидните. Предишната е от полуфлуидни и ***относително*** *флуидни, обикалящи хаотично света, защото съществата и световете на неустроената Стара Вселена са предимно* ***аморф-***

***ни**. За да станат хостонните напълно флуидни, аморфните трябва да станат кристални и полукристални, за да се разбият на микрочовечества и да заплуват из хостонните реки. Получава се течен кристал. Когато стане това, "екранът" на небето нощем няма да е като сегашния. То ще се вижда и денем, в цялата му цветност и дълбочина. В същото време твърдите тела ще станат изведнъж прозрачни. Значи, ще останат и "скупчени" човечества, не само плаващи в течния кристал. И **тази** картина сме ви я показвали, и **тя** не ви е напълно непозната. Хостоните ще добият импулс и понятие за "Висок Идеал", а мюоните ще престанат да бъдат предатели. Не казвам, че всички мюони са предатели – фиксирам само падналите.*

*Падналите хостони са **без** висок идеал – те скитат **хаотично** накъдето ги духнат ветровете на хрумването, на удоволствието. Те не искат, и засега не могат да се завъртят – не искат да са "пленници". И прави са: те са **кръвта** на Битието. Ако кръвта се съсири, знаем какво става. Във вселената е пълно с родови, религиозни, конюнктурни и пр. съсиреци, които неизбежно се превръщат в тромби. Инфаркти, инсулти – колкото щеш. Тумори и рак – в изобилие.*

*Хостоните – по същество алохими и серафими, поддържат кръвотечението на Битието с хаотичност, бунтарство, несъобразяване. Работата е в това, че този импулс **още** не е свободна воля. Свободна воля има само **човекът** – най-красивият конгломерат от мюони и хостони. Само че той е още в проект: още не е станал "образ и подобие на Бога".*

*Защо е така? – Защото хостонните дяволи **още** го раздърпват насам-натам по приумиците на ниския идеал, липсата на идеал, а мюонните деви – ония, падналите – забраняват на себе си и на другите даже и да **помислят** за Водния Кристал - Водния "Клъстър".*

Какво значи това? – Това значи, че хостонните дяволи ви увличат към пълна безотговорност, пълна забрава на обещанието, което сте дали на Отца си,

*внушавайки ви с всички сили и средства да правите каквото ви хрумне. Разберете, това не е свободна воля, това е **несвободна** неволя.*

*В света има много хора и ангели, които са **несвободни неволници**. Много хостонни дяволи и дяволици, които ги водят на юзда, постоянно им инжектират наркотик. Те го инжектират в тяхното тяло на фантазията. За разлика от повечето животни и много ангелски и Божествени породи, човекът е създаден и с тяло на фантазията. Един ден то ще функционира напълно и от него ще се пръснат най-красивите и изумителни същества и вселени.*

*След Лунното грехопадение обаче, Бог даде свобода на проекцията си "Майя" - една от ролите на Пралайя или ясновселената – да почне да **замайва** творенията Му с илюзии, фантазии. За целта Майя получи позволение да осъществи един свой гениален проект, подшушнат от майка ѝ, Пралайя. Вече знаете, че тя извърши това от милост. Тъжно ѝ беше да гледа как се гърчат и мъчат тварите, подръчквани от мюонните деви и господарите на Логоса да изчисляват Закони.*

*Наистина, сам Бог се беше замислил в един момент защо тварите, които е създал, започват да приличат на говеда. Не йова́-говеда – свободни говеда – а подневолни, направлявани от мюонните говедари с религиозни и военни остени. Не че Бог не е велик, не че не предвижда всичко – и **тази** фаза бе в Неговите Планове. Не друг, а **Той** внуши на Пралайя да роди Майя, да стане животът по-лек и интересен. С новия наркотик на фантазията и илюзията тварите щяха да почнат много по-ефективно да осъзнават последствията, да добият представа за Висок Идеал и Божествени Закони.*

*И така, Великата Майя, която някои наричат "Омàя", пусна първата си доза зомбант в невръстните твари, които вече бяха почнали да изпадат в анапсихоза от остените на говедарите. Църковните и военните говедари, обучени перфектно от предателите – търговците и производителите – бяха почнали **така** нагло да ръчкат говедата, че Майя се смили*

и помоли Майка си и Отца си за намеса. Бог е милостив, но Той бе предвидил, че Божественият Избор и Божествената Съвест ще се пробудят най-ефективно, ако в пиесата се намесят говедарите с остени. Той допусна и предозирането, допуска го и до днес, но малцина знаят, че и то е под пълен контрол. Няма предозиране, така само ви ***изглежда****. Всяка доза, изчислена абсолютно справедливо, има за цел да се събудите от хипнозата, да подскочите високо над илюзията – и в крайна сметка да излезете сами от наркоза. Седят хостонните майстори и майсторици от едната страна – хоноровани сценаристи до един – и ви прожектират илюзии и фантазии.*

Първият "зомбант", за който споменах, е илюзията за свобода, която няма нищо общо със свободната воля, нищо общо с Човека и предназначението на Човека. На хостоните им омръзна сами да прожектират на тварите все едни и същи сценки, едни и същи типови сугестии, и измислиха психопрожекторите. Сега само щракат щракалката – и си гледат кефа... На всеки микрон хостонно разстояние има монтиран психопрожектор, ***сугестóн****. Все пак, хостоните са най-интелигентни, те са обходили и обхождат безброй светове и вселени. Ако бяха продължили да внушават на тварите типовете сценарии от конфекцията на майка си, един по един щяха да изпопадат в анапсихоза от втръсване. В началото изпопадваха от смях, като ви гледаха как подрипвате да подражавате, как се хилите и кечите като марионетки в ръцете и под конците на кукловодите - но и* ***това*** *премина. Ако някой бе реагирал* ***творчески****, ако някой от вас бе се разбунтувал, понеже е осъзнал, че е кукла, щеше да им бъде интересно и да не се прозяват. Замисълът и сценките – десетина на брой – бяха изпипани много майсторски, обаче неочаквано почнаха да дават дефекти – операторите бяха почнали да се прозяват... Като прожектираш една пиеска в хиляда или милиард мозъка едновременно и не видиш нито една твар, която да я изпълнява различно или да се спре, да се загледа нагоре със съмнение, няма как да не ти се приспи и да не се прозееш.* ***Про-***

жектиците *(хостоните, които ви прожектират илюзии и фантазии директно в мозъка ви от собствения си мозък) почнаха да пият силни кафета и даже да си бият инжекции, за да не заспиват... Някои изведнъж изпаднаха в анапсихоза и трябваше да ги спасяваме.*

Тук ще отмина бурните им смехове в началото, когато не им бе омръзнало да гледат първия акт от пиеската, първата сцена: какво правят тварите в човешка форма, когато им внедриш проекта "Аз съм напълно свободен – мога да правя каквото си искам". При всички случаи, този проект е в програмен пакет с втория зомбант: "напълно свободен да постъпя така, както е постъпил еди-кой си от еди-коя си поточна линия". Първият зомбант при всички случаи трябва да е по-силен от втория, за да си помисли обработваният, че прави нещо ново.

И така, обработените психики биват подреждани пред конвейрите, пред поточните линии, в зависимост от филмчето, което им е харесало. Това, че имат свободата да си изберат филмче, създава в тях пълната илюзия, че ще направят нещо ново и ще останат здрави и щастливи.

Сега няма да се спираме на филмчетата и типовете сценки. Те отдавна са класифицирани и дават подробни статистики в медицинските и психиатричните центрове, коя типова сценка какви болести и психопатии поражда.

Да вземем напосоки. Бръквам напосоки в "зомботеката"... Да кажем: ***това*** *филмче:*

"Аз съм хубавичка. Мечтая да срещна мъж, който да ме обича и да се грижи за мене. Да бъде джентълмен, на възраст между толко и толко; естествено, хубавец. Да е от чужбина, непременно обезпечен или заможен. Ако е умен, нищо против. Да не ми изневерява. Щом е само мой, няма проблеми ако си попушва и попийва. Ще му родя деца, ще си живеем царски в такава къща и на вилата му. Вечер ще му готвя и ще гледаме телевизия; през лятото и всеки уикенд ще скитаме с децата къде ли не. Щастие!"

Следват типови зомбанти за по-обикновени и некрасиви твари от двата пола и от обърканите по-

лове. На тях се внушава да си плюят на ръцете и да направят кариера, за да могат да разчитат на себе си. Ще си пипнат не толкова впечатляващ партньор, но ще го проверят с всички средства дали ще си остане само техен.

*Трета поточна серия филмчета е за обработка на типичните **хостони**. Пълна социална безотговорност, миткане където и както им падне, грабване на шанса и пастата на парче, безброй клипове пред очите от подскачащата камера на съзнанието. Нужда от разнообразие; но полезен продукт за човечеството – нула, освен наторяване...*

Четвърта поточна серия: ръкопляскания. Създаване на име, престиж, авторитет. Изкачване по стълбицата.

Пета линия – даване някому "да разбере" – отмъщения, назидания или въдворяване на "ред" и "справедливост". Власт, власт!

*Шеста линия – религиозните, мистичните и окултните типови сценки. Всеки се вживява в ролята на **типовия** герой - нищо ново. Водил лекции, издавал книги, бил в центъра на вниманието, уважението и възхищението... Друг правил това анонимно и без продаване, но и **това** е типов герой – набъркал се е в работата на Господа, заблудил куп души.*

*Сега, каква е работата на **мюонните** сценаристи? Всичката им работа и къртовски труд се свежда до **едно**: "**Забрави** водния кълстър!". Забрави водния кристал и кристала човешко тяло, където елементите периодично се подменят. Абсолютно забрави, че клетките ти постоянно и периодично се променят със съвършено нови, за да си жив. Ние **нямаме** сметка да си жив, затова не е необходимо да подменяш елементите и на социалния си кристал - живей си в консерва до края на живота си. Ние имаме сметка да си останеш в сардела, да си отидеш по-скоро от зоната, която искаме да очистим от хора. Наме-*

рили сме най-добрия начин – да забравиш водния кристал.

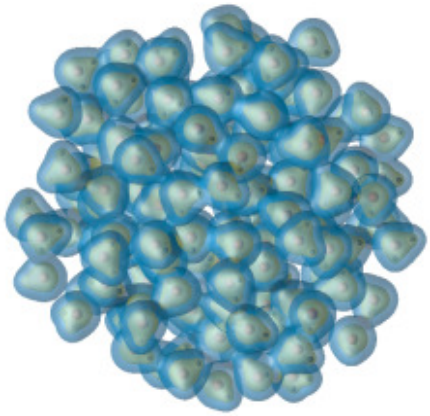

Както вече знаем, водният клъстър има свой интензивен живот, свои удивителни закони. Един от тях е периодичното излизане на един елемент и идването на негово място на друг отвънка. Ако това не стане, водният кристал престава да съществува и престава да дава живот – всичко наоколо става мъртвило. Частиците в него всъщност са живи същества от много висока йерархия. Ако си затворим очите за този модел, ако не заживеем като него, печелят интервентите, нашествениците в нашата зона: те искат да ни изтребят. Вече 200 милиона години успяват – ние се разболяваме, погрозняваме, остаряваме и умираме.

Хостонните сценаристи ги апострофират: казват на мюонните, че са по-хуманни от тях, понеже прожектират на населението цели 10 типови сценария, не само един, както мюонните. Мюонните отговарят: "Един, ала сигурен! Не жънем по-малко геноцид от вас, даже повече. ***Стойте*** *си по къщите!* ***Дръжте*** *си говедото, яздете го, докато издъхне!*

Тази картинка на Илюзорното Битие и фантазното тяло на тварите е отдавна известна на Божественото същество ***Иолиния****.* ***Сега споменавам новото ѝ име, макар и също само работно. Отпадна "й"-то, отпадна едното "н". Точно днес, точно сега, в този върхов за нея момент, отпаднаха.*** *Тя* ***минава с едно стъпало нагоре****. Такава трогателна обич рядко сме виждали, такова дълбоко проникване в Словото – извънредно рядко.*

Само едно малко пояснение: как се преминава от хостонност в мюонност. Ти го знаеш, знаеш го от Словото, душата ти го помни и го може от найдревни времена, но има още нещо мъничко за доиз-

*кусуряване. Ще кажа само няколко думи: ти ги **знаеш**. **Продължителност** на процеса. **Завършване** на всяко действие, без отлагане. **Продължителността на съсредоточението в един материален процес** е от основно значение за кристализирането на мюонното тяло, с което ще обитавате и ще се движите в Новата Вселена. Ако не го изградите, оставате в Старата.*

*За много ангели е трудно да минат от зодиакалния към домовия цикъл. Почасовият ритъм и стратегия са им непонятни, недостъпни. Но ти вече си **човек**, оставѝ ангелската наследственост. От нея имаш невинността, чара и спонтанността, но трябва да **напуснеш** Слънчевата система и да слезеш на **Земята**. Земята изработва Аза, Егото. Това, новото, което ви носи, е **Съвършеният** човек – човекът на **концентрацията**. Концентрацията се изработва само на Земята и по планетите, в световете като тях. Всички слънчеви, звездни класове и йерархии и съществата в междузвездните пространства, всички богове и ангели и много обитатели на подземните светове чакат с милиони години да се родят на Земята като вас, за да влязат в **земните** цикли. Оставете внушенията и религиите, които искат да ви разконцентрират. **Мюонното тяло кристализира в трудова дейност. Не любов, не радост, не свобода, не творчество, не развявания и кукуригания, а труд – кртовски труд.***

*Не искате да бъдете кртици?... – **Ваш** избор. Кртицата е велико божество в мюонния свят. Тя ви учи как да ослепеете за света и илюзиите, да се откажете от развяванията и да поемете **посока**. Тя ви учи как да изгребвате настрани и зад себе си всяко нещо, което може да прекъсне съсредоточението ви. "Час най-малко" – **знаете** основната формула. Разковниче за влизане в **денонощния** ритъм, в **домовия** планетен цикъл, в **мюонния** космос, който вече се населва.*

*Вземеш неумитата купа и лъжица и ги струпаш в мивката ("**Утре** ще ги мия..."). Вземеш гащите – и накуп, даже без торбичка ("Ще ги пера **вдруги** ден"...)*

Не говоря за теб – тука говоря за много хора, които правят точно така. Те извикват духовете-купчинаджии. Минават дни и седмици – ти си много духовен... Ти си мечтател, ти си творец, имаш непреодолима жажда за чат и картинчици, за срещи, миткане, прегръдки и целувки. Хостонни вихри и вихрушки от звездно естество. Прекрасни са, чудесни са, но тук не вършат работа. Ти си мечтаеш, развяваш се, душата ти лети из вселените и интересните неща, но купчинаджиите, мърлярниците и мухлярниците се наяждат и излизат от купчините и мръсотиите, нахвърлят се върху мечтателите и почват да ги бодат. Бодат ги и ги загряват - да си научат урока. Не са довели до блясък един прозаичен процес ***с ръцете си, които строят мюонното тяло.*** *Трудът с ръцете, които пипат и държат* ***материя****, предизвиква* ***мюонизация*** *в тялото и духа ни, превръща ни в* ***ново човечество****. И рецептата на този труд е "Час най-малко".*

Но ти не гледай мюонките, които тракат с лъжиците на чешмата, докато Господ чака реда Си да се изкаже... ***Всеки*** *е Господ, ако слага на първо място* ***Мария****, а Марта – след нея. Марта ще седи пред Мария диванчапраз - и ще мълчи! Само да шукне – и ангелите се разбягват. Марта дезинфекцира всички дръжки и финтифлюшки, все едно че са подлоги. Така нарушава заповедта на Отца да сме и малко* ***циганчета****, за да сме имунизирани. Чистофайничеството, дрънкането с посудата, търкането [прекалено] вади от предметите паднали* ***мюони****, които обсебяват най-страшно. Всичко с мярка!*

Пипнеш ли нещо, почват да текат ***илухими****. На ваш език, те са* ***електроните****. Илухимите* ***затова*** *толкова искат да си пипнат някого, за да могат да го стискат, да го мачкат... По-голяма трагедия от това няма! Хостоните и мъжкарите – секундните и минутните психики – се ужасяват от това. Когато те пипне* ***илухим****, не дай си Боже паднал* ***мюон****, той не те гневи "час най-малко" – той иска* ***цялото ти внимание****. Ако те пипне здраво, потъваш за години и десетилетия. Няма такова нещо "свободно дишане"...*

*Ще те ръга през 15 минути цяла илухимна вечност: "**Мене** гледай, гледай ме в очите, ти казвам!" Това го искат ефрейторите и старшините в казармата – знаете защо.*

*Та като ви говоря за **мюонен** цикъл, **мюонно** съсредоточение, знаете и за месечните, сезонните, годишните, 14-годишните, 28-годишните мюонни цикли. Знаете за случаи като в Библията, когато трябва да си вторачен седем години в тази, която **не искаш**, за да пуснеш мюонно коренче. Още седем години – за да спечелиш тази, която **искаш**. Това е за пускане на **основен** корен – **вретено**. Тук свършва интимната мюонизация на **старозаветния**. Новозаветният трябва да работи още седем години - общо двадесет и една, - за да почне да се разлиства **корона**. **Праведният** - двадесет и осем, за да може духът му да цъфне и върже.*

*Учителят работи най-малко 56 години, за да даде **плод** – зрял плод. Не ми говорете за ученици и учители, които почват да събират публика преди това. Те са прекрасни, но не са мюонни – не могат да правят чудеса. Не приличат на Иисус, не разпознават приятелите на Иисус. Много полезни са, но за лаиците.*

*Даже Мировият Учител днес трябва да работи минимум 35 години, за да се обади Духът в него, да се оповести. Школа започва едва когато навърши 56 земни години или по-късно. До този момент той търси и събира глави – глави с тънки фонтанели. Има два цикъла по 11 години, в които всеки мюонен Учител и даже Мировият Учител подбира тикви – тикви, които да не са кратуни... Зелените учители от първо до девето учителско посвещение се радват и на кратуни: в едното ухо влязло, от другото - излязло ... Вари го, печи го – ще ти дойде на лекцията и пак ще се прибере вкъщи. Ще си направи страхотна библиотека с твоите и други умни съчинения, но ще си ги кътка по **своите** рафтове, не раздава. Най-много да му отидеш да четеш в къщата, но само денем. Нощта тя или той пази за "своите си", с които се е пазарил да прекара на Земята.*

*Само още една дума: **Омайниче**. Така се превежда името ти и душата ти на чист български език. Който е чист българин, чист човек, чиста душа и сърдечност, не може да не се влюби в теб и да не те понесе на ръце. Родило се е **огнено** кълбо на Земята – **спонтанност**. Не лъже Бога, не лъже сърцето си, не лъже съществата с душа – мята им се на врата със скок от 10 метра!..*

10:33 ч.

24.IV.147(2011)

Писмени въпроси на Иолина:

"ПОСЛЕДНО ПО ПРИОРИТЕТ (НИЩО МНОГО СЕРИОЗНО):

Миличко Татенце (така ми е идвало винаги), искам да питам, ако може, да ми се даде някаква насока относно предстоящото ми учение, която ще бъде най-полезна за мен и за тези около мен.

(Г., това нека остане ПОСЛЕДЕН въпрос по приоритет, защото се отнася за земни въпроси, а другите може да имат душевна потребност и нужда – нещо, което им е СПЕШНО).

И ако може – приказка за Омайничето...

30.IV.2011 г. 13:14:53 ч.

*- Невинно пиленце! Ти си родена да радваш **децата**. Децата – нищо по-важно и по-съществено. Приказни и фантастични пиеси с децата – това ще върне стотици и хиляди души там, откъдето са излезли. Пътят обратно са приказките и фантазиите; пътят към ада и към един специален свят е прозата – ежедневната, скучна проза. Ти обаче си създадена да се грижиш за поети, мечтатели и влюбени – за децата на **Отца**. Ако още отсега съчетаеш детската педагогика с красивото и фантастичното, с музиката, не трябва да имаш повече никакви колебания. Твоите трупи ще събуждат и повдигат трупове! Ще обиколите целия свят, ще видите райски места, стотици хиляди деца и възрастни няма за ви забравят никога.*

*За омайничето ще ти поговоря по-нататък - **когато почнат огньовете**.*

25.IV.147(2011)
Пловдив

ТОР И ГЛИНА

ЖЛО / ИТ

Нов живот

Идеята на това осияние е представена по един уникален начин в картините на хавайския 3D-художник Уùлби, който живее и твори в Кайлуа Кона.

6,30

*Този път по необходимост, но и по други причини, отговорът ще дойде чрез сребърна верижка и бяло сърце от скъпоценен камък. Друга особеност: Диктуващият настоява в този случай предлогът "във" да остане на някои места именно в тази форма, вместо "в", но не обяснява защо. Според някои корифеи на българската граматика, свободната употреба на "във" и "със", особено при говор, напоследък е разрешена. Но в осиянието за Зиноил, Източникът има предвид нещо друго, без да се аргументира. Не е само за благозвучие. Вероятно се усилва тенденцията на Сатурн, Еднорога, като метод за кондензацията на Аза – **лазерното** съзнание. В някои хора и в българсия народ въобще се образува Струната на **Аза** - диамантената тръба на Божественото его. Реализацията на Божествените идеи става безòтказна,*

*свалянето на Царството Божие на Земята – преодоляващо всякакви съпротиви. При "във" се задейства лазерът на **пранатa**, а при "със" - лазерът на **салмата**, природната енергия. Съкратените форми на тия предлози са само русло, но без кохерентно нагнетяване на флуид и без гаранция дали въобще тече нещо по руслото. В старите форми "въ" и "съ" е сигурно, че по руслото **тече** флуид, но там това е предимно двуизмерно, не може да се стигне до **лазерна** сила.*

6,38

*От много време - Воин на Доброто! Предан от незапомнени времена. Рабòти на обороти до бяло, със сини, светкавични оттенъци. Точно за това сърцето му е бяло – едно от тия, които са отдадени на **Цялото**.*

*Преди 400 милиарда години по □клово време, на една бяла звезда-джудже от първи порядък се появи искрата от Бога [наречена] Зиноѝл - Проявяващият Бога чрез **Преданост**. Повтаряй си наум това име – и ще видиш какво става. В особени случаи, когато искаш да разрушиш старото, произнасяй името си обратно. Разгърнато, това странно име означава: "Няма сила, по-мощна от силата на Непобедимия!"*

По-приказна от твоята сага за раждането ти от Бога рядко се разказва из Битието. Едни са роде-

*ни във пръст, а ти – във съчка... [Пръст на Божията ръка, както е роден Неомòн от осиянието "Вселена през пора" – б.п.] Разхождаше се Бог една вечер във Своята найдревна, тайнствена гора. Мислите ù тихо шумоляха, **възхищаваха** се на Бога. От време на време пропяваха славеи. Само пропяваха - и млъкваха, не се заливаха. Да се заливаш от любов, отдаден на хипнозата си, е едно, но да млъкваш от сълзи във гърлото – друго. Мнозина се **заливат** от любов – и това е **хубаво**. Който не се е заливал от любов, няма да се слее с нея. Но да **млъкнеш** от любов, когато **Бог** минава през гората – това е тъй рядко, че сам Бог се ослушва да чуе такива млъквания, предизвикани от взрив от сълзи!*

*Ако искате Бог да се спре и да ви чуе, трябва да **млъкнете**. В млъкването се крие **такава** велика мистерия, **такава** тайна, че сам Бог млъква пред млъкването, трогнат до сълзи...*

*Да **млъкнеш** пред Бога, значи да имаш **душа**. Да **говориш** за Бога, значи да имаш **дух**. Но да говориш за Бога, когато **Бог** минава през гората – това не знам какво е... Знам, но няма защо да го казвам – сами се сещате. Сам Бог ви е дошъл на крака, слязъл е между вас – дърветата на Бога и песнопойните сла*

веи, но малцина се разплакват, малцина млъкват.

Уѝлби – Синята капка
За да я поемем, не трябва да сме твърди.

*"Млък" произлиза от "малък" – това е неоспоримо. Но "млък" е по-малко и от "малък", защото [в него] е изпаднало "а"-то: самочуствието. И в **малките** обикновено има самочувствие – самочувствието, че са малки... Там **също** има състезание: кой малък е по-малък, най-малък. Има ли жажда за сравнение, жажда да си нещо повече и по-добро от другия, дори и в неизвестността и безкористието, бедността, ти все още си голям. Не млъкваш изцяло – все още шумолиш.*

*Приятно е да шумолят дърветата, но **Бог** минава! Устите им са млъкнали, но не са млъкнали мислите, представите им. Върви си тихо Бог през гората, но азовете, в които все още има нещо твърдо, поскърцват и шумолят. Господ се ослушва, приятно Му е – това е цяла симфония... Като лъхне лъх през гората – приятно Му е: има живот, има тайнственост.*

Сърцата, които се сливат, умовете, които скърцат и пукат; мислите им, които шумолят, все още

*обичат себе си **повече** от Бога. Бог и на **това** се възхищава, защото инак ще е мъртвило.*

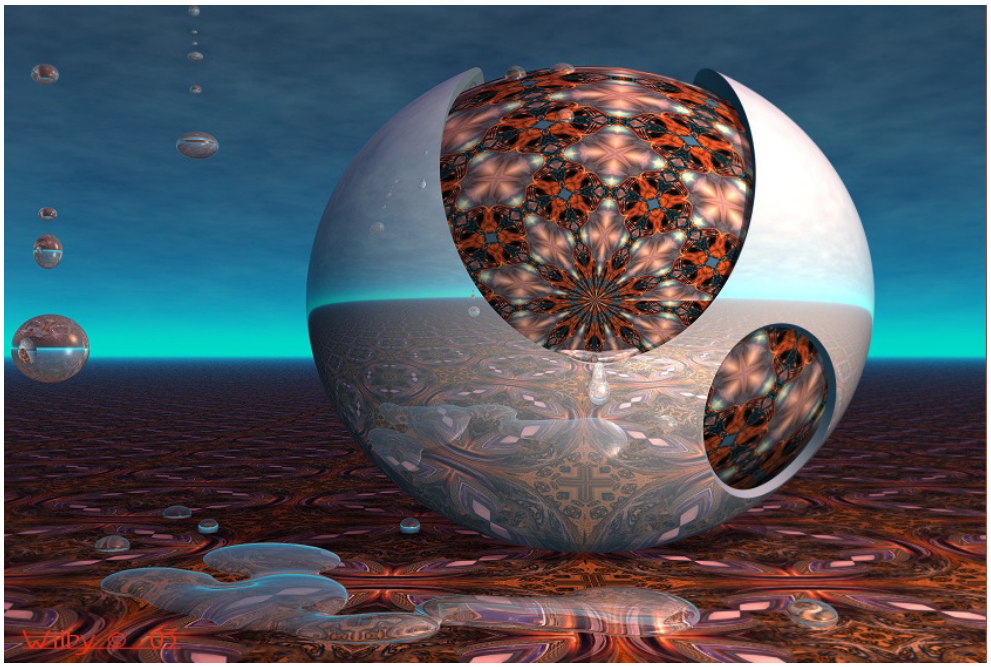

Уйлби – Разтичане на егото

*Преди 400 милиарда години обаче се случи нещо необикновено. Бог настъпи една съчка. Тя изпращя от щастие - и замлъкна. Да те настъпи Бог, да се счупиш – това е нещо много по-голямо от това да се оливаш. Да шумиш и скърцаш, защото си жив – това пак значи, че си изпълнен със себе си. И да си славей, който денонощно слави Бога, също е оливане от любов към себе си, не към Бога. Мислиш си, че е от любов към Бога, оставяш това впечатление и у другите, но те пъне да слушаш **гласа** си. Като Му пееш ектении и оратории, като говориш големи и умни речи за Него, като се оливаш от молитви и чувства, които не могат да млъкнат, това още не е любов. Това е любов към **себе** си: да слушаш **гласа** си, да набиваш гласа си и чувствата си в ушите на другите, в душите на другите.*

*Има и такива, които не се оливат. Но има и **самовлюбени** "деликатни", които мълчат **стратегически**. Чакат Господ да кихне, за да кихнат веднага и те... Мнозина мислят, че това е резонанс. - Това е пращене по шевовете от "себе", от себеприсъствие!*

*Преизпълнените със себе си, неотесаните (неодялани-те), все още са недодялани. Чакат Бог да млъкне или да кихне, за да се обадят **веднага**. Те не са млъкнали завинаги, защото нямат **благоговение**.*

Благоговението! Пълната изпразненост от себе и его, при което плондерът е издъхнал...

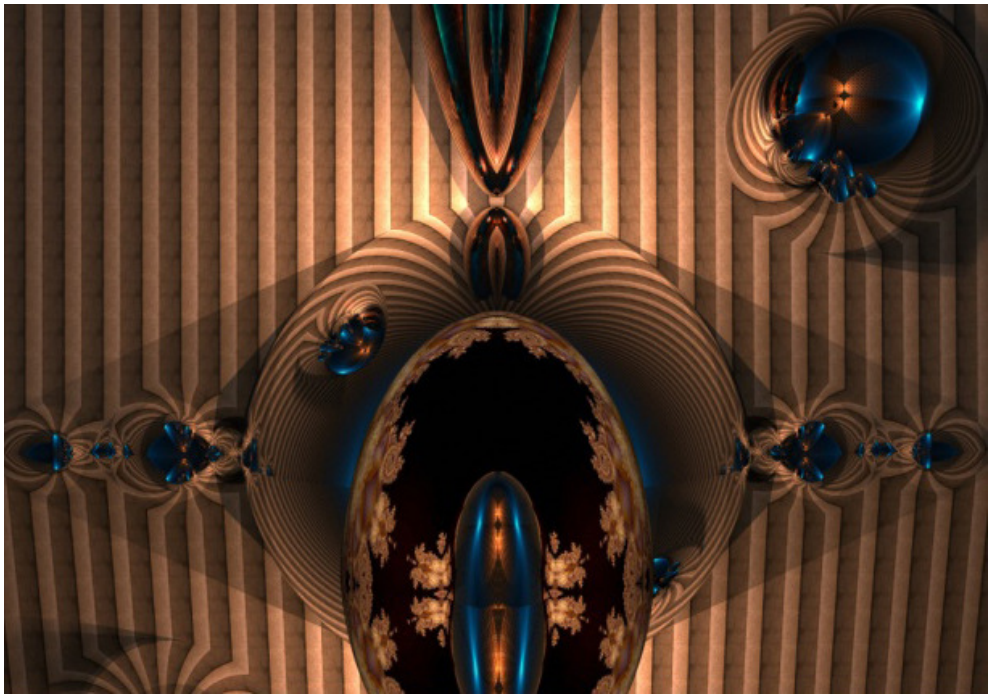

*Ето, и у съчките из гората няма живот - няма салма и прана. Има обаче **още** сили, които ги държат като съчки – **твърдо** тяло. Млъкнали са завинаги, но не съвсем: настъпи ли ги някой – обаждат се... Само тия, които са станали на прах, на прахан, са **толкова** смирени и меки, че слушат Бога **непрестанно**.*

*Съчката обаче е един **предпоследен** преход. Предстои ѝ да се разпадне на трески и да изгние. Като изгние – да се превърне на прах. Да замирише хубаво на гнило – на природно, приятно, Божие гнило. Някои прахове от съчки и други Божии създания дори започват да светят.*

*Ето защо съчката, която се спуква, славеят, който замлъква, са по-близо до Бога от ония, които се оливат. Които пращят от енергия и живот или от самолюбие, те не могат да млъкнат. Искат **себе** си да слушат, **другите** да слушат гласа им, защото е много приятен... Приятен или умен, умен или спон-*

*танен - това още не е любов към **Бога**. Не че Бог не ви се радва когато пеете, когато чуруликате, когато говорите или се хвърляте на врата на някого – това пак е Той. Той – във формата Си на слушател. Иска да ви покаже как може да се мълчи и да се слушат **другите**. Да слушаш Бога у **другите** – това е велико изкуство, велика степен на смирение. Това е красота и почит, почти на прага на благоговението. Казвам **на прага**, понеже това още не е благоговение. Бог ни слуша с възхищение или умиление, когато Му чуруликаме. Радва се: тия деца вече пъплят, пърхат, писукат – изпълнени са с живот и енергия. Но Бог не изпада пред тях в благоговение. Той изпада в благоговение само пред Себе си – пред **душевната, духовната тишина**. Когато себето и егото утихнат, **сам Бог** започва да ни слуша – слуша **Себе** си. Тишината на духа, млъкването на духа – това е Сам Бог в някого, изпаднал в благоговение. Това не значи вялост, безразличие, мъртва душа или дух. Това значи млъкване от **чувства**, млъкване от **любов**. Пред тебе минава **Господ**, пред тебе минава **Словото**! Пред тебе минава **Бог** – **тихо** стъпва из гората...*

*Гората не млъква, защото обича **себе** си. Пъне я да обича себе си, **затова** не млъква, не престава да скърца и мърда. Някоя птица се хвърля от небето като камък към Господа от любов - хвърля се, защото не може да не се хвърли, - но това още не е **цялата** любов. Това е любовта като **спонтанност**. Като се хвърлиш, като се удариш в Господа от "любов", можеш да Го нараниш. Може да прекъснеш размисъла Му, а размисълът Му ражда и крепи **вселени**.*

*Ето, разкрихме ви един от образите на **сянката** на спонтанността. Ето, сега разбрахте, че спонтанноста е **обич**, но напъната от обич към **себе** си.*

*Преди да станем на прах и прахан, ние се превръщаме в **съчки**. Все още таим **структура** в себе си, имаме сили, които да ни държат в тази форма. Илюзиите са изчезнали, жаждата за земен живот и живуркане се е изпарила, мислите за "уреждане в живота" вече не шават във нас като живителните сокове. Не искаме и не можем да раждаме – тази епоха ни е **отминала**. Оставили сме **другите** да се оливат и шумят, **другите** да се надвикват и раждат – **съчки** сме ние… Но съчката все още има **планове**, все още*

иска да направи нещо в света. Затова в нея има едни криви проходи – ядат я… Ядат я, за да стане един ден на прах – каквото остане от нея. Един ден и този прах ще изчезне, ще бъде погълнат от земята. Няма да правим никакви планове, няма да искаме да "уреждаме", ще спрем и с най-благородните си благотворителни дела. Ще забравим думата "инициативи", ще изчезне и нуждата от инициации (посвещения). Чиновете няма повече да ни вълнуват, даже и тия на пентаграма.

*Да се счупиш на две, когато **сам Бог** стъпи върху тебе, това е още по-високо посвещение. Да изпукаш от щастие и любов, когато **Бог** те е настъпил, а после да замлъкнеш задълго или завинаги – това е един от последните стадии на егоцентрацията, преди да се превърнем в тор или тиня. Той е красив и трогателен - трогва даже и Господа, Бога. Вече усещаме миризмата на гнило, вълшебната миризма на разпадането, която в Природата е чиста, благословена и упойваща. Не говорим за разлагането на **астрала** – там има смрад. Растенията нямат астрал, там има чист етер. И **астралът** не мирише при разлагането, но само при светците.*

*Пропукването на съчката е преддверие към **благоговението**. Преддверие към **смирението**, към **пълното** смирение. Най-пълното смирение става на **примирение**: връщаме се окончателно **при Мира**.*

***Примираме** от смирено и примирено щастие, че вече ставаме **на прах** – прах на **Бога**. Самочувствието, самомнението, инициативите, посвещенията, амбициите, твърдата воля да направиш нещо полезно в света – дори и напълно безкористно – отпадат завинаги. Възвръщаме се в **Мирà**. Мирът Божий е над **всяко** деяние, над **всяко** знание.*

*За да закопнееш за него, първо трябва да изпукаш. И да не те настъпи сам Бог – да те настъпи някой светски или духовен мастодонт, изпратен от Бога – пак е шанс и благословение. Шанс да млъкнеш, шанс да утихнат в тебе броженията и инициативите, шанс да се "пенсиониращ". Бе казал някой, че няма пенсиониран орел. Ние пък казваме, че и Бог понякога се пенсионира... Пенсионира се за 12 милиарда години и повече, защото иска да поспи, да стане на прах. Да стане на тор, на прах и накрая на глина, за да **даде** живот, не да **направлява** или **контролира** живота.*

*Примирените стават на тор или глина. Това започва още от Преображението – IV-то пентаграмно посвещение. Излизаш на планината Тавор, за да видиш Господа **извън** материята. Дал ти е пример как се е дал да го **пречупят**, за да свърши със земните инициативи. Внушава ти да станеш като Него **тор***

*на живота, **глина** под нозете или в ръцете на Бога, послушна и несъпротивима до загуба на съзнание.*

*Стъпи Бог върху съчка – цялата гора притихва! Някой е имал щастието да Го дочака, това става веднъж на милиард години. Да стъпи Бог лично върху нас и да ни пречупи, за да станеме по-малки, да почне да се разбива и разпада светското ни естество и инициативите – това е много рядък шанс. Каза Бог някога: "Аз Съм **целият** в дейност – и пак Съм **независим** от дейност". "Ние сме в **света**, но не сме от **света**".*

*Когато си още жив и витален, още млад дух или пълновъзрастен, ти шумиш и пееш заедно с Бога, защото работиш. Тогава и да се надвиквате, и да се прекъсвате, и да извисявате глас и "аз" не е лошо – това показва, че сте **живи**. Бог се **радва** на живота, въпреки че сте още кресливички. Радва се и когато мислите ви шумят и еготата ви скърцат – все още имате твърдост в себе си.*

*Но идва ден, когато закопняваме с всичка сила да станем **нищо**. Спомняме си кое е **Единственото** Богатство. Стигаме окончателно до **Единственото** Богатство, чрез което ни пускат на планината Тавор: **мекотата на човешкия дух, мекотата на човешката душа, мекотата на човешкия ум и мекотата на човешкото сърце**. Спонтанността има да учи **още** един урок: как да потъне до **мекотата**.*

*Едни се превръщаме в **тор**, за да дадем **живот** – живот на **младите** духове. Те все още искат да живеят и да се изявяват. Върхът на мисълта ни, когато сме Божия **тор**, е да дадем живот и да поддържаме живота на **Младенците**.*

*Други се превръщаме в **глина**, за да остават стъпките на Господа в нас за **поколенията**. Отпечатва се в нас **Словото**, **Божието** Слово през вековете. Главното ни щастие е да останат в Нас стъпките на **Господа** – да доведем Словото Божие до очите и ушите на вселената.*

*От трети Бог вае **нови** същества – трябва Му **нова** глина. Не всяка глина е родена, за да отпечатва **стъпки**. Има глина, която копнее и може да стане **Нов** Човек, **Ново** Създание Божие. **Вдъхне** му Бог дух – и той **започва да живее Словото, почва да живее Бога.***

8,39

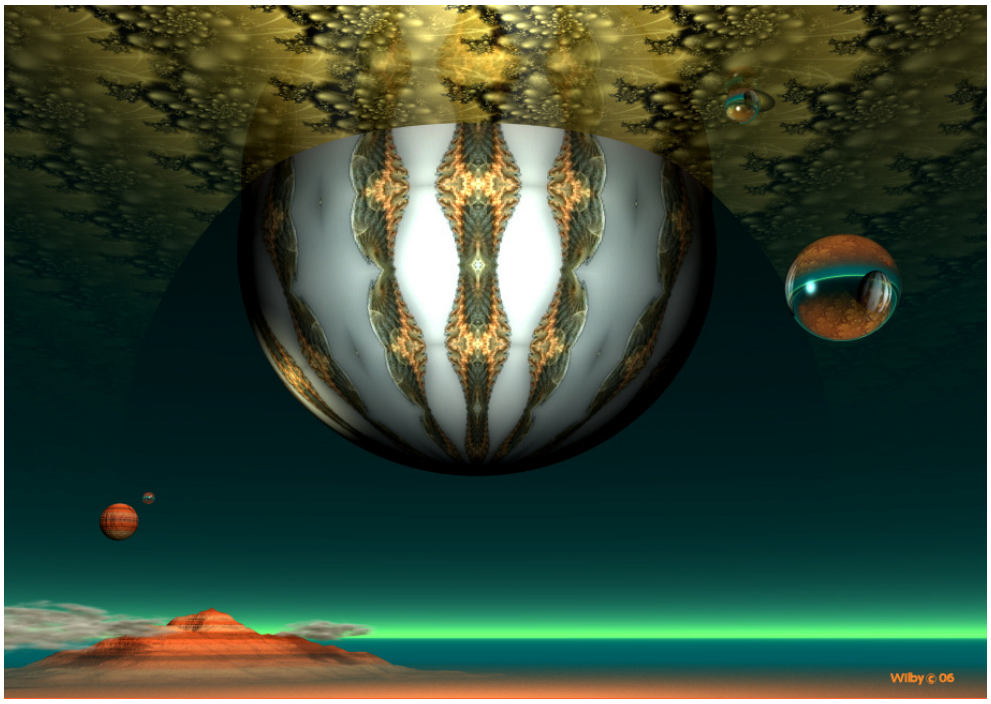

Уùлби – Сферата

Когато станем на прах и глина и старото ни его се разтече и попие в земята, даваме възможност да се явят Новата Земя и Новото Небе.

26-27.IV.147(2011)
София – Изгрев

ПАК ЗА ХРИСТОВОТО СЪЗНАНИЕ

Един приятел разказва за случка от тази сутрин:

- Отивам на паневритмия днеска в гората и едно пиленце ми казва да играя сам – имало нещо предвид. Даже отклоних една покана, понеже трябваше да се случи нещо. И наистина, няма и минута, приближи се една сестра и аз я поканих да играем. Тя дойде и с радост каза: "Тъкмо се чудих дали ще се намери някой с Христово съзнание, да ме покани". Тя не знае, че имаме осияние с това заглавие.

Този случай е подобен на онзи със "Златната рибка" – когато същият човек я сънувал, че ще изпълни три желания на човека, който го помоли на паневритмията най-много до "Запознаване" да играе с него. Когато наистина се явил такъв точно в началото на това упражнение и първият му казал накрая какво е сънувал, вторият се разплакал от вълнение, понеже през същата нощ бил сънувал... Златната рибка, която му била обещала същото...

Това ни наведе на мисълта, че Нашият човек може пак да иска да ни каже нещо за Христовото съзнание. Има осияние на тази тема и с това заглавие от 11.X.138(2002)г.

*Междувременно, по време на паневритмия се изясниха интересни въпроси във връзка с нея: например, че който обича да играе повече сам, има или развива **индивидуално** съзнание;*

*които са постоянно с един и същ човек, развиват **персонално** съзнание или персонализация; които изпълняват съвета на Учителя да играят всеки път с различен човек, развиват **универсалното** съзнание – това на **ученика**. В първия случай понякога става дума за хора с подчертана горделивост или аутизъм, характеропатия; във втория почти никога не се срещат хора с благ поглед.*

*Още нещо: рано сутринта двама приятели си наумиха да съчинят "хвалебствено" стихотворение за **добродетелите** на Катя, въпреки че тя създава големи проблеми на паневритмията с неадекватното си поведение. Тя е добра по сърце, артистична, умна, оригинална, начетена и пр. Например, нея винаги християните-братя я бият, а тя не е бùла досега никого, само приказва. Докато много напреднали сестри, напълно нормални и с голяма душевна чистота, се нахвърлят да бият яростно други сестри и пред цяла България и всички чужденци и ангели точно под Молитвения връх...*

27.IV.147(2011), 8:09:51

- От "Добрата молитва" остана един недоизяснен въпрос. Може ли преди евентуалния отговор за Христовото съзнание да получим по-подробно обяснение защо трябва да Ти се молим Любовта да ни стане "вечен закон"? Какво представлява това, как се проявява, когато бъде постигнато? Логично е да се мисли, че на Любовта нещо не ù достига, след като в посъвършената си форма тя става закон, и то вечен. Сигурно затова днес дойде импулсът да не се играе паневритмията докрая.

*При задаването на този въпрос нахлу **такъв** силен поток от обяснения, че явно това е трябвало по-скоро да се приеме подробно и да се запише. По пътя се изясни, че вчера неслучайно тази сестра каза това за Христовото съзнание – за да насочи вниманието ни към **тази** тема и да поискаме разширение на предишното осияние от 2002 г. Оказва се, че няма защо да се моли за **довършване** на темата за "вечния закон", тъй като тя била тясно свързана именно с Христовото съзнание. Някой е знаел, че ще поискаме (поне трима души мислехме да питаме за това) допълнителни обяснения с какво Любовта като вечен закон е повече и по-съвършена от Любовта, която още не е станала закон или вечен закон. Затова е внушил на сестрата да се помоли да ù бъде изпратен някой с Христово съзнание да я покани на танца в гората - **за да свърже сега темата за вечния закон с темата за Христовото съзнание.***

По определени причини, в момента няма как да се получи директно осияние по класическия начин чрез пряк контакт, със записване на отговора с червени букви с размер 14. Намере-

нието беше да се преразкаже това, което дойдѐ в гората, в трамвая и в метрото по пътя за насам, за да не се загуби някой образ и някоя идея, въпреки че Елма няма как да забрави и би продиктувал именно това, което е казал и в началото. Но има случаи, когато, ако в даден момент не се запише директно това, което идва, в следващия Той може и да не повтори същото или да каже нещо съвсем различно. Това е като река, която никога не е една и съща. В случаите, когато ни е диктувал без никакво изменение неща, дошли преди това, ако сме Го помолили, Той сигурно взима "кристализирали блокчета" от паметта Си - записи от акаша или нещо подобно. Но и в тия случаи, след възпроизвеждане на "записа" Той развива темата с вариации, като добър Композитор. Не е извесно дали в днешния случай ще повтори абсолютно точно казаното тази сутрин или ще го каже с вариации, или ще каже нещо съвършено ново. Затова е уместно да Го помолим първо да разкажем със свои думи какво дойде сутринта по време на паневритмията и после по пътя, защото ценим и най-малката трошица от Неговото Слово. Интересното в случая е и това, че текстът от началото на този абзац сам започна да се пише в лилаво, без да е пипана никаква настройка. Такива промени без намеса на единатора при писане на осияния или на неща, свързани с тях, са се случвали неедно-кратно.

Превръщането на Любовта в закон, и то вечен закон, е процес именно на Христовото съзнание и на ничие друго. Казано е, че Любовта никога не отпада – това важи именно за Христовата любов. Любов, която отпада, прекъсва се и изчезва, е била всичко друго, но не и Христова Любов. Не че винаги е адска, астрална, човешка или ангелска, щом отпада: може и да е Божествена, от извора на Тот. Тот и ипостасът Му "От" са извън Проявеното Битие и универсума, въпреки че ги проникват. В някои случаи проникването отслабва и даже се отдръпва – има си дълбоки причини за това. Не че тогава хипервселената или универсумът (физическата вселена) се разпадат или умират – не. Те си остават в кристална форма, в много случаи и аморфна. Когато любовта на Отца е избликнала някъде, това е велика Любов - може да е за един миг, но този миг се помни винаги и оставя своя огнен отпечатък завинаги. Аморфното съзнание не помни това, но то е в някаква степен просветлено от този Миг нататък. Кристалното съзнание обаче остава да свети отвътре и да живее – да живее съзнателно, свръхсъзнателно и интензивно. Да кажем, Мигът е отминал, любовта на Тот се е отдръпнала за месеци и години, може даже за манвантари. Образ и въплъщение на Тот е човешкото сърце, сърцата на всички същества и твари. Обаче Христовото съзнание свети в мрака като лампа, като едно малко слънце за себе си и за другите. Тъй като не е егоистично или някаква приумица, то не отпада, няма как да отпадне. Там Любов-

та на Отца е станала закон, вечен закон. Ето защо съм ви казал във формулата, че Христос е Човекът на изявената, проявената и осъществената Божия любов. Дълго време вие не разбирахте последното – каква е разликата между проявената и осъществената Христова Любов, Божия Любов. Разбрахте, че изявената любов е способността да я изявиш, да не я таиш и криеш; проявената е да приласкаеш, да дадеш, да се отдадеш. Да направиш това искрено, непринудено, щастливо, спонтанно, с всичка сила и в настоящия момент, не в някой бъдещ. Днес ви казвам: осъществената Христова и Божия Любов зачева и ражда същества. Това е разликата.

Значи, има различни обикновени и велики прояви на Любовта, някои от които остават да светят вечно в Битието и в паметта на Вселената, някои от които са Божествени, наистина Божествени. Но и Божественото има свои фази, свои степени на изява и проява. Когато Божественото слезе в Проявеното Битие и оттам в универсума, боговете имат шанс да станат Човеци - да превърнат любовта във Вечен Закон. При тях Любовта никога не отпада и кристалът ѝ свети и топли вечно, тъй като се въплъщава в Ново Създание – в рожба, дете, същество. Неслучайно всички знаят, че който не иска дете от някого, не го обича истински. Това не е точно така: може да го обича истински, може да го обича Божествено и с всичка сила и това да остане в сърцето и душата му и в сърцето на Вселената вечно, да свети дивно и прекрасно в историята на живите човечества. Но това още не е Христова Любов - осъществена. Родила е флуиди, родила е легенди и саги, родила е предания, дарила е на Битието творения и твари. Да, от всяка Божествена и ангелска любов, дори и от човешката на "обикновените" хора се раждат веществени и невеществени твари – това го знаете. Знаете за вашите невидими деца, за вашите ангели-хранители. Прекрасно е, чисто е, трогателно е, дивно е, благословено е, но не е Христово - не се е родило същество. Това същество не винаги е роденото дете – то може да си самия ти, ако някой те роди с Христова Любов, роди те за Словото, Делото и Живота и започне да се грижи за тях, не само да говори. Тварите искат да творят и да живеят както си искат, с когото си искат; съществата – в Божествения смисъл на тази дума – копнеят и искат да живеят със същества. Това, именно, означава Любовта да е станала за някого вечен закон: любов-

та му не дири своето си, не отпада, разраства се непрекъснато и живее с всички сили за Словото, Делото и Живота. При нея няма вода, няма лед, няма илюзии и принизени вкусове или така нареченото "чувство за дълг" към обикновени хора или към твари. Няма никаква инертност, случайност, самодейност, аморфия. Не че самодейността е лоша и че спонтанността е нещо отхвърлено от Господа – Той не може да отхвърли нещо, което избликва от Отца му. Но самодейността и спонтанността при нехристовите психики произлиза от една сянка на свободната воля – липса на Разпознаване и Любов, на Христова Любов. В Христовата Любов разпознаваш безпогрешно Христа в последната Му, актуалната Му изява и форма в човешки вид на Земята и Му приставаш мигновено. Оставаш печивата и сечивата си и тръгваш завинаги с Него и след Него, летиш и гнездиш с Ятото Му.

Някои Птици имат "полухристова" любов – това съществува, това се допуска. Това са Птиците, които само летят с Ятото Му – имат разпознаването, имат силата да правят това и са приети. Вътрешните Птици обаче – тия от Вътрешната конфигурация на Пентаграма – имат такова голямо Разпознаване, такава голяма Любов, че са способни и да гнездят със своите си. Не само са способни, но са готови да дадат и душата си, и живота си за това. Точно тогава Бог извиква Съпровождащите Птици - Птиците извън Ятото, които са разпознали Словото и Делото и летят паралелно с Ятото, но отвън - да влязат вътре в Ятото, за да заместят някоя Двойка, която е слязла да гнезди. Тия Птици постигат своето Първо Посвещение. А тия, които са слезли да гнездят, излюпват новите души и духове с Христова Монада – Поколението на Христа. Ето защо, приказките за Чашата на Граал не е нещо измислено. Жаждата да бъдеш докоснат от Господа, докоснат от Птица от Ятото Му, а не само да общуваш с нея "виртуално" или да си гостувате денем по къщите от дъжд на вятър, един ден запалва Втория Лъч над тебе и от тебе – Лъчът на Смирението. Получаваш Второто Посвещение. Искаш да зачеваш от Бога и телата Му на Земята, а не от друг. Това чувство и желание вече никога не си отива, свети ти и те грее вечно. Любовта за теб е станала Вечен закон.

Произнасяли сте тия думи и сте се молили за това милиони пъти, но не сте разбирали значението му. Ето, сега разбрахте. Това обаче не значи да разкривате тази свещена тайна невнимателно на неготовите души и да им я препоръчвате, да ги каните с бъклица. И да се откликне някой случайно заради вас, понеже ви е харесал "по

тръпка" или по съображения, даже и да зачене, няма да се роди същество. И да се роди, то ще е хибрид – полусъщество-полутвар, което ще се разкъсва постоянно между Бога и света. Няма смисъл – такива "любими" просто не харесват Христа, не ви харесват и вас особено или ви харесват само астрално, не виждат че сте от Неговото Ято. Харесват си други хора и други учители, други представи за Словото, Делото и Христос. Оставете ги напълно свободни - да изпитат своите вкусове и теории.

Картина от Cunde Wong

За сметка на това, когато имаме шанс да срещнем някого от своите Си, който разпознава Гласа на Христа и копнее с всичка сила да лети и гнезди с Ятото Му, ние чуваме неговия зов дори от най-далечната вселена и долитаме мигновено. Не живеем през една стена от някого, който няма отношение към нас и затова не ни поздравява нито по стълбите, нито в гората. Срещаме Птици с Христово Съзнание, за които Любовта е станала Вечен закон: вечна жажда за зачеване и раждане на същества от същества и реализиране на тази жажда. Излизаме като при пожар от старите си къщи, както на картината по-горе, и отиваме при Любимия. Спазваме от сърце и душа Основния Закон на този Вечен закон: Необходимото Присъствие и Необходимото Отсъствие.

30.IV.147(2011)
София – Изгрев

НОСИТЕЛКАТА НА НОЛДРÒН

Картина от съвременния китайски художник Cunde Wang

Христос е Човекът на изявената,
проявена и осъществена Божия Любов.

Формула от Учителя

16:30:52

*- Носителка на **нолдрòн** – невинността като **преданост**. Молитвата ѝ не е като на другите: мòли за **Пълно Изгаряне в Пламъка**. При нея няма сгурия – режимът е **всеизгаряне**. Сгурията ѝ е **привидна** – за маскировка. **Такава** е стратегията. Непълно-*

*ценните отдавна мечтаят за двигател с **пълно** изгаряне – субядрено. На нашия език, сгурия остава не само от алохимите и илухимите, но даже и от елохимите. По тази причина, Бог наскоро се кондензира в "Зелохѝм" – неизречимо Същество-Несъщество. Той **също** има вселена, противоположна на хипервселената: **пратвàн**. Христос (Елма) е Господар на **живовселената,** където живеят **елохимите**. Зелохимите, като тяхна противоположност, сега зреят и почти узряват в **пратван – въплъщението на татван.***

*Значи, Абсолютният **също** има тяло. Пратванната вселена, която не е точно вселена, но **мир**, не е разпъната от Милостта и Абсурда както живовселената, нито цари с Любов и Чистота, както холивселената. Въпреки че холивселената е цялостна и че от Любовта и Чистотата произтича всичко, пратван е **западната** ѝ част – противоположност на изтока, който е **тотвселената**. В този смисъл, пратван е пълната и тотална проявеност, обаче с нещо **повече** от Тот – **ордонност**.*

*От всичко това не следва, че Христос не е предан. Той е абсолютно предан, обаче чрез Степените на Саможертвата. Това го **знаете**. Абсолютният не е предан и не може да бъде – Той е **независим**. Елма е зависим от Баща Си и Майка Си, макар и доброволно. Учителят (Универсалният Дух) също е зависим – от наличието и функционирането на **учениците**, поне на **един** ученик. Той може и с един ученик, но копнежът му са **трима,** мечтаните трима**.** Универсалната вселена – универсумът – засега се крепи **виртуално**: на **мечтата** Му за **Трима**. В универсума засега няма **трима** ученика със съзнание за **ученици** – множина стават даже Учители, но в почти всички учителството почва да надделява над ученичеството. Това е красиво, интересно, даже зашеметяващо и изумяващо понякога, но от това не става универсум. Потенциалните Трима ще станат **реални**, когато **трима** – един Учител, един Архат и един Любовник като Кришна започнат да се интересуват от дейността на другите двама и почнат да изучават уче-*

*ния им **наравно със собственото**. Засега тези Трима проявяват **Непълнота** – **свещено** положение. Това не е несъвършенство, а е **Непълнота**: необходимост от **потенциална** разлика, за да текат духовете и душите от единия полюс към другия. Това принуждава всеки от Тримата да се интересува доминантно от **собственото** си учение и **собствената** Си дейност, а за тези на другите Двама да имат само **работно** понятие. Затова и дават пълно предимство на **собствените** си продукти, "нехаят" за продуктите на братята си. Това "нехайство" не е наказуемо, не е от несъвършенство или непослушание, понеже и Тримата са по своему съвършени. Това даже произлиза от смирението им да бъдат ипостаси (проекции), въпреки че им е известно кои са **паралелите** на Цялостта. Има бития и същества (всещества, по нашему), които са "паралели" на Хол, на цяловселената. Проекциите на Абсолютния, на Тот, на Христа, на Пралайа и на Святия Дух и пр. са **ипостаси**, подобия – "това, което стои отдолу". Те и затова са съвършени, всеки по своему, понеже са примирени да бъдат **част** от Цялото, да има някой **над** тях. Случаят с Абсолютния обаче, както и с всеки друг ипостас и всеки друг паралел, е особен: всеки е "под" Целия, но и **едно** с Него. Абсолютният Дух, фактически, е най-нецялостен в **кондензацията** Си, обаче в дисперсното си състояние е идентичен с **Бога** - сам **Бог**.*

*Всичко това е ново и съвсем сложно за вас, даже и за ангелите. Дори и богове слизат и възлизат в момента, за да научат нещо ново от Словото. Знаете, че Словото, когато извира, е непознато и ново дори и за Бога - един **абсурд**... Казал съм ви, че Бог има една "опция" на неопределеност. Ако я нямаше, ако не изскачаха, макар и от самия Него, неочакваности, нямаше да Му е "интересно". Така Той се наслаждава от неочакваностите както ипостаса Му Тот, Бог-Отец; както Пралайа се наслаждава на **очакваностите**. Само че Тот се наслаждава от неочакваностите на на **Създателството** (в частност – на творчеството), **потриса** се от тях, докато Бог се наслаждава и*

***благее** от неочакваностите на **Любовта**. От Северния Си полюс пие **очаквани**ости – очакваностите на **Чистотата**; от Южния – неочакваностите на Любовта; от Източния – неочакваността на **Непроявлението**, от Западния – очакваността на **пратван**, **Царството Божие навсякъде**.*

*Говорил съм ви за пратван, има го в разни аспекти и на изток. Забравете предишните му значения; имайте предвид и това, което съм ви говорил аз, но сега чуйте **новото**. (Това, което помним, е че ни е говорил за Партман, не за Пратван. Знаем и за Пратман от източната философия. Но когато говори Учителят, той не го казва само на нас или специално на нас – Словото Му е предназначено за всички Негови класове и същества в Битието – б.п.)*

*Пратван в случая е **Царство** - Царството Божие на **западния** екватор на холивселената. Преди казах "полюс", но по-точното е "екватор". Може да прозвучи странно, но и **татван** е екватор – **Източната** му част. Той и антиподът му не са полюси, не може да са полюси, тъй като полюсите навсякъде са само два. "Полюси" може да се нарекат само **условно**. Татван е моментът на инертност, пратван – **напълно** разгърнатата, проявена и **осъществена** проява. Там скоростта е най-голяма, сливаща се с практически безкрайната. От уроците досега се сещате, че хипервселената е **Проявено**то Битие, но пратван - или **Божият Мир** - е **Осъществено**то. Вече **знаете** разликата. Затова пратван е **Царството Божие <u>Навсякъде</u>**. "Както на Небето, така и на Земята" важи за **хипервселената** – **Проявено**то Битие. Това е молитвата на **Христа**. Там проявата на Любовта не ни задължава да раждаме **същества**, въпреки че не ни и спира; моли ни преди всичко да раждаме **преживявания**. Затова и се казва "живовселена". Животът ражда всичко, но ражда и несъщества. Затова казваме: "Такъв е животът..." – той включва и нераждания, и страданията, и несполучливите раждания. Затова Христос е на **Кръста** – все още.*

В пратван няма такова нещо. Не че Елма не присъства и там, не че не присъства и всеки друг базален ипостас на Бога, всяка Негова фундаментална

*паралелност, но мотивите са **други**. Знаете мотивите на всяка вселена, за които съм ви говорил – знаете ги по противоположни двойки. Мотивите на Екватора са **Моменти**: един Потенциален и един Въртящ. Абсолютният Дух на татван има нужда от Покой, Духът на Царството Божие има нужда от **Динамичен Мир**. Има и Мир на **ясновселената**, но той е друг, **вътрешен**. Той е нужен за сигурността в **утробата** ѝ – **определеност**. Мирът на пратван е **Пълният** Мир – **имате** такова понятие. Това е Мирът на **Осъществеността**. Мирът, в който се раждат и раждат **съществата**. В него няма зло, няма бъдеще, няма страдания. **Царството Божие Навсякъде** не е като Царството Божие на Небето и на Земята (в универсума). Това е Царство на **Благия** Дух, в Когото всичко става **мигновено**. И в **беседите** съм ви говорил за това.*

*Именно по тази причина бликна мигновено и **блажението** за **Ориандра** – носителката на **нолдрòн**. **Невинността като преданост** е благото, което изтича от нея - и най-вече от **нея**. Преданост не на каквото и да е и когото и да е, а на изобилния и пълен живот – животът на **сладостта**, животът на **благостта**, животът на **мигновения** отклик и **мигновеното** осъществяване. Тъй като в пратван всичко става **мигновено**, само **едно** докосване до Ориандра в писмото на Нозаний и стигането на това до съзнанието на Ностран предизвика **мигновен** отклик – протичане на **блажение**. **Първото блажение в Битието досега!** Блаженията са **над** вдъхновенията, осененията, озаренията, просветленията, осиянията, одеянията и даже над ожиянията! За последните три знаете само **вие**, почитателите на **Елма**. Чрез Елма – почитателите на Духа и на Отца. Чрез **блаженията** ще открием и ще се проявят в Царството Божие Навсякъде **пратванните** същества и същности – **цялосъществата**. Засега нямате думи, които да изразяват някои понятия и нещата **над** понятията. Във всеки случай, Духът на Царството Божие **Навсякъде** не е ипостас – Той е **Паралел**. Няма име, но*

*Той е **зелохим – най-последното възкресение на елохимите.***

*"За него - Живота - направил **бих** всичко" – казва едно хипервселенско същество. "За нея – Сладостта и Благостта - и за раждането на нещата и съществата **мигновено**, аз **правя всичко**" - казва ви сега едно цялосъщество.*

***Зелохимите Навсякъде** не се замислят нито за миг. Те въдворяват Мира Божий и Царството Божие Навсякъде, мигновено.*

18:42:00

*При оформянето на инициалите на това блажение пак се получи нещо уникално: "ННН". Това съкращение е съобщено и изказано като фундаментална мисъл в едно от най-силните осияния от Елма и означава "Навънка Нищо Няма". Какво по-точно покритие на смисъла и духа на настоящия текст за С. и на Христовите думи "Царството Божие е **вътре** в нас"?... Разбрахме, че Царството Божие на Небето и на Земята и Царството Божие **Навсякъде**, за което узнаваме днес, зависи единствено и изключително от Царството Божие **в нас**. **Там импулс, решение и действие са единни и мигновени.** Във всички останали случаи, при които едно от тия неща липсва или са разединени, неедновременни, съществата и същностите се провалят към смъртта, а благостта и пълният мир и щастие **изчезват** от лицето им. В духа на съвременния окултизъм, сега превеждаме **външните** въжделения и действия – понятието "външна меркаба" – като нещо, съответно на **Света**, на "**Външния** Мрак". Всички следствия там са "плач и скърцане със зъби", погребения. Външното става реално и безсмъртно само в света на **зелохимите,** но първо като **вътрешна** мотивация. Вътрешната мотивация, че всичко външно зависи **единствено и изключително от нас -** не идва от молитви, песнопения, богове, ангели, хора и обстоятелства. Зависи от мига на **импулса**, който се превръща мигновено в Решение и Действие. Царството Божие тогава се появява мигновено и **отвън** - поне в периметъра, където **ние** сме го **осъществили**.*

15.V.147(2011)
София – Изгрев

СЛОНСКО ОКО
И ОКОТО НА ГОСПОДА

Дойде моментът да се извърши нещо много важно, за което дойде внезапно подсещане като мълния, на връщане от едно гостуване в Родопите послучай Великден. Даде се картина на новия пентаграм и всичките му варианти, който бе изра-

ботен по указанията на Учителя от началото на миналия век: да се размени мястото на буквите "В", "У" и "Ж" така, че разположението им да образува триъгълник с върха нагоре, а не надолу, както е в класическия пентаграм, макар и даден пак от Него. "Ж" да иде най-отгоре и да се уподоби на корона над главата на Христа. Змиите в центъра да се заменят с птици. Всичко това направих преди доста години и оттогава някои хора ползват новия пентаграм. Обаче просветлението, което дойде в колата на връщане към Пловдив, бе как бях направил окото в триъгълника на върха на левия горен лъч (IV посвещение). Всяка фигура в новия пентаграм съм взел от най-подходящи картини в интернет, обаче окото в триъгълника съм бил взел от един слон, а не от човек! Това съм забравил моментално, обаче подсещането отгоре съвпадна с разглеждането на една книга, в която имаше изображение точно на това слонско око в триъгълника – някаква история за развитието на масонските пентаграми. Не е изключено да е същото слонско око и върху банкнотите с долара – трябва да се провери. Тъй като слонът е представител на илухимите – в Индия бог Ганеша, - оказва се, че чрез слонското око в триъгълника по този начин е била прокарана волята и властта на илухимите, които управляват Старата вселена от грехопадението насам и затова религиите и моралът ни са такива. Вътрешно ме успокоиха, че ми е било внушено да направя това при проектирането на новия пентаграм, понеже е трябвало илухимното царство да продължи до определен момент. Нищо не е случайно. Обаче след Великден 147(2011) година този край трябва да настъпи. Това ще стане в момента, когато се сложи ново, човешко око в триъгълника на Пентаграма – и то не чие да е. Сега вече е ясно чие ще е... В графичния чернобял вариант всъщност окото си е човешко и много прилича на окото на Исус, обаче в цветния, изглежда, е слонско. Още нещо: цветния бях направил с фон една снимка от Гълъбицата от Костенец (Гостенец...). На тази снимка се вижда обаче Пирин, а не Рила. Това също може да е един минус за въздействието, понеже знаем какво е ставало на Пирин и какво средище е Рила. Така че преработката ще трябва да е основна и изглежда днешният ден няма да е достатъчен за това. Естествено, би било налудничаво да се мисли, че промяната на едно изображение от някой си обикновен човек може да промени историята – с това се занимават обитателите на едни специални болници и "колегите" им в света... Обаче от опит знаем, че в Битето действа един велик принцип – синхронният. Ако трябва да се промени нещо в даден космически миг, то непременно ще се промени. Ако няма изпълнител на едно място, Бог ще си намери такъв на друго място или сам ще го направи някак и някъде.

След като отворих още една статия за символите в еднодоларовата банкнота, с ужас си припомних и осъзнах, че търсейки око в триъгълник преди години, аз бях взел точно фигурата от тази банкнота! А противниците на масонството виждат в това око дори не око на слон, а окото на Луцифер! Ако наистина това око е такова, то е ясно защо до този

момент Бог не е дал да се отпечатва и разпространява цветната ни версия на новия пентаграм.

Днес, 6.IX.2011г., от 15 до 18 ч. подмених триъгълника с изображение на триъгълник от сапфир, а Окото взех от русенския портрет на Учителя. Подмених също и светилника. На този етап ми казаха да спра, а в бъдеще, когато му дойде времето, ще трябва да се подменят още две неща: жар-птиците в центъра – с гълъби, а фонът да е не Пирин, а Рила. Архангелът на Жар-Птицата има още малко работа в света, а Пирин е антена към подсъзнанието на славянството. Под въздействието на този пентаграм то ще свърже езическото си начало с вселената на Бога-Отца, и тогава най-будните му синове и дъщери ще отхвърят егрегора на византийската хипноза и ще започнат да създават деца с монада, тъй като няма да имат нужда от конвенционалното семейство. Още по-нататък ще бъде подменен и ножът, но засега не казаха с какво.

Интересна подробност: през цялото време, докато се правеше новият пентаграм, пусках по вътрешен импулс по интернет руски химни и маршове... Очертава се крупно възраждане на руската душа и подготовка на Русия за приемане на Учителя. Той е вече в тяло, остават само 14 години до появата Му в Кавказ и новото отваряне на Школата.

22.V.147(2011)
София - Изгрев

ПАК ОПИТ СЪС СУРОВО ЖИТО

08:19:49 ч.

Поради шанса да прочетем още едно указание на Учителя за житния режим, пубикувано във Фейсбука, двама души решаваме да почнем опита от днес.

Ето текста, предоставен от Богдана Георгиева:

"Добре е от време на време да ядете само сурово жито. През това време не трябва да се употребява никаква друга храна, нито хляб, освен да дъвчат сурово жито, добре изчистено и измито. Този опит да приложат само онези, които са нервни и неразположени и които искат да се лекуват. Ако ви се вижда много един месец, направете опита за една седмица. Ще накиснете от вечерта 100 г. чисто жито с вода, ще го разделите на три равни части: ще дъвчете сутрин, обед и вечер; ако ви се пие вода през деня, можете да пиете колкото искате. Ако бяхте се поставили на този режим от по-рано, щяхте да имате по-здрави зъби и нервната ви система щеше да бъде по-добре регулирана. Почувствате ли нещо дисхармонично от опита - спрете го."

ПЪРВИ ДЕН: 22.V.147(2011)

Първи път:

Първа хапка от десетина зърна, дъвкана 99 пъти, но явно още не се стига до дъвка. Ползваме пшеница за покълване от ЕТ "ТИТ Теньо Тенев", гр.Камено, Айтоско. В най-скоро време трябва да намерим лимец.

Втора хапка, дъвкана 120 пъти – също;

Трета хапка, дъвкана 240 пъти – също.

Четвърта хапка вече без броене. Дъвкането започва в 6,20ч., все още слънчев астрологически час. След много дълго дъвчене става на дъвка. В момента е 8,36 (вече 2 чàса и 16 минути – житената дъвка още не се е разпаднала. Това сме из-

пробвали неведнъж и е стигало до три ча̀са и повече Явно ядрените сили в пшеницата са тъй мощни, че не се предават лесно...

При това положение, ако човек реши да дъвче само 10 сурови зърна докато станат на дъвка и накрая дъвката се разпадне, количеството 33 грама на прием се оказва огромно излишество... Най-благоприятни за дълго дъвчене са двата астрологически часа един след друг – Слънчев и Венерин, но явно и те не са достатъчни, за да се разпадне дъвката, и затова опитът ни днес продължава и в Меркуриев час. Знаем, че с това ядрените сили от житото минават в организма – първо в главата, където почват да чистят и устройват всичко по матрицата на първозданния човешки мозък. Оттам би трябвало да стегнат и тялото, да излекуват болестите.

*При предишен опит, на третия ден се стигна до невероятна лекота и пъргавост на тялото, видимо отслабване, но съхранена и увеличаваща се сила и бодрост; очилата от 3 диоптъра станаха излишни – четяха се даже най-дребните букви в лекарствените указания, които, впрочем, станаха излишни. Престанаха болките в жлъчката, сърбежите по тялото, простатните проблеми, зачервяването около ноздрите и в средата на гърдите, болките в оперираното коляно при ходене и пр. Само за 3 дни след житния режим 10 дни миналата година, макар и облекчен (с орехи, мед, лимон, ябълки и канела), **започна да расте коса**!*

8,55ч. – дъвката още не се предава... Намалява, но още не бива да се гълта, ако искаме да извлечем и последния ѝ ядрен запас.

Дъвката от жито е упорита, но човешкана воля се предава и затова в интервала от 22 до 31 май продължиха плебейските навици да се яде готвено, сладичко, соленичко – вкусно...

1.VI.2011 Отново твърда решимост да се мине на режима със 100 грама сурова пшеница. Днес ще бъде със споменатото погоре жито, но междувременно дойде информация от Силвинка за истинския лимец, която ще поместя тук – може да е единственото ни спасение засега в България:

Лимецът, който сега предлагаме, е органичен и вече с почти 100% кълняемост. Зародишът му е жив, зърното не е наранено изобщо при люцненето. Просто, след като се накисне вечерта в студена водичка, на сутринта вече се подава кълнчето. Може да се ползва за салати; като заместител на хляба; за брашно; смесен с мед, тахан и ядки; за пречистване на житен пост и пр.; за кълнове. Ето тук има някои рецепти с лимец:

http://www.sedianka.info/Invision/index.php?showtopic=6834

Когато едно семе покълва, в него всички вещества се преобразуват и активират. Ето тук има повече информация за кълновете:

http://dieti.rozali.com/hranene/p9062.html

Цената му е същата – 17 лв кг. и може да се вземе от мен директно, ако сте в София, или да се изпрати с куриер. Тел ми са 02 872 1607, 0894 340853, 0887 872462 skype silvinakar, e-mail: silvikar27@hotmail.com

Много хора го опитаха по време на житния пост през февруари, някои продължиха да го правят всеки следващ месец и споделят колко добре, леки и жизнени се чувстват, както никога досега. Житото е най-ценната и пълноценна храна, дадена на Новото Човечество.. Много се говори за суперхраните, но за нас лимецът е в челната редица.Когато човек се храни съзнателно с такава храна, но и изобщо когато се храни правилно, това може да се използва както за освобождаване - било то от килограми или пороци, недостатъци (в този случай се прави пост след пълнолуние), - така и за изграждане на добродетели, на качества, за което можем да медитираме в дните на поста, за подсилване на организма. Нарастването на луната – 2-3 дни след новолуние - е подходящия период за такъв тип пост.

Ето и най-новия филм на БНТ Пловдив за лимеца – "Слънчевият плод от Сириус": http://eko.bntplovdiv.com/slancheviat-plod-ot-sirius. Изпращам и още малко информация, която събрахме за тази 1 година работа с това уникално растение:

Лùмец или лимѐц? Има объркване между лùмец (Triticum monococcum) и лимѐц (Triticum spelta). В действителност, те са много различни. Спелтата, както ще посоча по-долу, се състои от няколко подбрани сорта. С лùмец вие със сигурност ще ядете автентична зърнена храна, идваща директно от Твореца, без никаква генетична намеса през вековете.

На пазара в магазините за здравословни храни се продават много от сортовете древни пшеници, някои от които са наречени и "лимец". Човек сам може да сравни двете култури - българския и чуждия – по форма, вкус, мекота са твърде различни. И, съответно, по цени. Затова е наложително да внесем яснота, като изясним разликите между стабилния еднозърнест лùмец (Triticum monococcum) и останалите видове: спелта (Triticum spelta L.), двузърнестия лимѐц (Triticum dicoccum.), камут (Triticum polonicum), динкел и др.

Еднозърнестият лùмец (Triticum monococcum L.) е най-древният вид от групата на покритите или несъщински пшеници, произлизащ от дивото растение (Triticum baeoticum Boiss.), и не е променил своята генетична структура спрямо своя див предшественик. Има данни за произхода му отпреди 17000 години..

*Защо се смята, че еднозърнестият лимец превъзхожда по качества и генетична стабилност останалите видове? - Той е дошъл оттам, откъдето са дошли първите хора, и е останал непроменим и неизличим диплоид с първичен хромозомен набор от **седем хромозомни двойки** (2n=14)! И толкова. Нищо друго, нищо по-различно! Каквото е в овъглените земни пластове от неолита, в египетските пирамиди и край стените на древна Троя, същото е в тракийските могили и в нивите днес. Спелтата обаче е хибрид, произлязъл от фермерските ниви. Култивирана е след хибридизацията на emmer- или durum-пшеница с див вид диплоидно житно растение (Aegilops cylindrica). Няма де се спирам на и без това добрите ù качества, но не мога да не изтъкна, че еднозърнестия лùмец (Triticum monococcum L.) я превъзхожда.*

Той е жилав диплоид, расте върху бедни почви в груб климат и не изисква торове, иска малко вода и не приема никакви пестициди. Отнема 11 месеца, за да порасте - засят през септември, се събира през август. Производителността е ниска, тъй като не е имало изкуствена селекция (100 до 150 кг. на декар). Зърното е с трудноотделяща се покривна люспа, отделянето ù представлява сериозно предизвикателство за обикновения

фермер. Теглото на люспата е съизмеримо с теглото на самото зърно. От 100 кг се получават 45 кг. изчистен лѝмец.

Хранителна стойност: Богат на въглехидрати, белтъчини, мазнини, той е с висока хранителна стойност зърнена култура. 100 гр. лимец осигуряват достатъчно протеини за един ден. Той съдържа два пъти повече ненаситени мазнини от пшеницата, и благодарение на влакната си е много смилаем. Той съдържа много малко глутен. Съществуват сведения, че при поне 70% от хората с глутенова непоносимост не предизвиква алергични реакции, поради това има едно неправилно схващане, че лимеца не притежава никакъв глутен. Той е много богат на минерали - 4 пъти повече магнезий, в сравнение с кафявия ориз, 5 пъти повече фосфор, отколкото соята. Неговите протеини съдържат 8 вида аминокиселини, включително и лизин, което рядко се среща в зърнени култури. Лизинът е есенциална аминокиселина, забавя стареенето на костите /остеопороза/, спомага за добрата концентрация, оказва профилактично и задържащо действие срещу вируси. Според последни проучвания, лѝмецът е добра храна при диабет. Съдържащите се в него разтворими въглехидрати-полизахариди притежават способността да укрепват имунната система.

Анализ за 100 грама: енергийна стойност - 1580 KJ;. За 1 кг.: калий - 3960 мг., натрий - 110 мг., мазнини - 2,88%, магнезий – 1320 мг., протеини - 11,80%, калций 220 мг., въглехидрати - 74,94%, фосфор - 4200 мг., фибри - 7,65%, желязо - 26 мг., витамин B1 - 0,37 мг., цинк - 0,34 мг., витамин B5 - 0,80 мг. витамин PP - 5,20 мг.

Разбира се, не смятам, че с това изчерпвам информацията около този древен сорт. Целта беше да го разгранича от останалите видове, защото той наистина заслужава това със своето постоянство, запазено през хилядолетията – качество, много ценно сега, във века на генно-модифицираните храни.

1.VI.147(2011) – Наистина, 2 часа дъвчене на една хапка от 20-ина зърна, макар и смекчени от накисването и покълнали, не са достатъчни житото-дъвка да се разпадне. Затова стои въпросът как да се изпълни режимът 3 пъти дневно, след като не само Юпитеровият час, но и даже последователните Слънчев и Венерин не са достатъчни за тази цел. Един приятел казва, че не продължава, а гълта хапката, макар и да е още във вид на дъвка – не е извлечена цялата ѝ ядрена сила. Помислих си, че все пак е извлечено огромно количество сила и елементи, в сравнение с всяка друга храна и вид хранене, а че остатъчната немалка сила в "дъвката" може да се използва за лекуване. Така, сложих я върху една раничка на ходилото, за да видя ще има ли по-бърз лечебен ефект. Мисля, че се получи – сега ходя вече.

2.VI.147(2011) - Втори ден на режима по 100 гр. сурово жито, три пъти дневно, в Слънчев, Венерин и Юпитеров час. Решавам и аз да гълтам цялото количество от по 33 грама добре сдъвкана пшеница, преди да е станала на дъвка или да се е разпаднала дъвката. Така упражнението, дадено от Учителя, ще може да се изпълни както е казал: три пъти на ден, именно такова количество. Ако "инатът" продължи, има шанс да се постигне целта: отслабване, излекуване на всички болести, духовни преживявания. Инат е имало досега при такива опити

– на два пъти пълен пост по 40 дни, само на гореща вода. Така си спасих жлъчката от хирургическо премахване и имаше други положителни ефекти.

*Само два дни – и енергичността и веселието видимо се проявяват. Това прави впечатление и на околните. Работоспособността – по 14 часа дневно – не е спаднала, даже се усилва. Бузите хлътват, скулите се очертават красиво, очите блестят, ръцете и пръстите и краката долу добиват аристократичен вид, не са надути както обикновено. Спомням си какво каза Венно преди години, когато правих дългите постения: "**Това** е твоят истински образ!". Гореща вода пия в двата лунни часа, но може би трябва повече от 2 големи чаши - и да се изпълни пиенето с "дъвчене" на водата и по-късно преглъщане.*

Вечерта преди заспиване – първият психологически ефект: виждам ясно в будно състояние жена с прелестна жълта рокля с невероятно красив стил, полусветеща, като че ли в друго измерение.

*3.VI.147(2011) До обедния Слънчев и Венерин час включително режимът за днес е изпълнен. Понеже е петък, задавам си въпроса, дали не трябваше от вчера на обед до днес на обед да спазя класичесдкия пост, определен от Учителя, въпреки че приемам само сурово жито. **Късно** се сетих. В други случаи това трябва да се опита. Напълно е възможно в петък да се започне в Юпитеровия час преди пладне, и третия път да се завърши в Юпитеровия час преди залез слънце. Знаем, че Великите Посветени от ранга на Кутхуми въобще не са се хранели от обед нататък; а за нас, по-обикновените, Учителят е дал това упражнение поне за четвъртък. Важно е, понеже ако се яде четвъртък след залеза, се попада в Лунен и Уранов (Сатурнов) час, а това е крайно неблагоприятно за целта на Нептуновата вечер - не може да се излети в Божествения свят. Всяка вечер, при заспиване преди 10, се попада в различни светове, но в Божествения това става само в четвъртък. Ако ученикът не е спазил поста този ден, връщат го. Това ни го обясни още Катя Зяпкова през 60-те години.*

Следобед, при почивка със затворени очи, виждам ясно множество червейчета, като че ли обхванати от паника. Обяснява се, че това са микрочервеите, които живеят във всеки човек с килограми, но сега при мен са ужасени, понеже трябва да си отидат...

Тази година житния режим не го спазих докрая, но за сметка на това почнах да се храня само в неделя и вторник. Четвъртък ям само един плод сутринта, а петък – един следобед Това правя вече трети месец. Имам сила, отслабвам, нищо не ме боли; бистър ум; дух, който постига лесно всичко.

30.V.147(2011)
София - Изгрев

ШАНСЪТ НА ИЛУХИМИТЕ

16:03:10 ч.

Днес в 3 ч. следобед ми бе определено времето да чета досието си от Държавна сигурност. Не бих разказвал за себе си, особено в този аспект, ако не тръгне осияние във връзка с това. То се "изсипа" незабавно, но ще бъде издиктувано и записано подробно по-нататък. Оказа се, че има само два листа на мое име, а аз очаквах дебели папки... На първия лист е написано, че съм бил поставен под наблюдение от VI отдел на българската комунистическа Държавна сигурност на 31 октомври 1970 г. – тогава бях студент втора година. Любопитно: регистрационният ми номер е 6499 – пак се появява 64, както във всичките ми документи и житейски ситуации досега. Прозвището, което са ми дали, е "Астрологът". Съобщени са работните имена на началниците и агентите, които ме арестуваха от време на време и ми правеха таражи вкъщи за изземване на подозрителни неща в продължение на почти 20 години. Записах ги, но няма да ги съобщя тука – няма какво да ровим из миналото. Обвинението е "идеологическа диверсия", сортът ми – "дъновист"... На 1.II.1990г. разработката ми е прекратена "поради отпадане на основанията" (т.е. комунистите си отидоха...). Във втория документ е написано кога са унищожени всички документи от следенето и по чия заповед.

Нещата с ДС тръгнаха преди месец и нещо по две линии – тази и още една. Един мой кръстник ме заведе при един адвокат, който помни трите ми имена още от 1986 година, когато ме посети с екипа си за поредния обиск и изземване. Той беше началникът. Взеха много неща, но най ми беше мъчно за куфарчето с кинофилмите на баща ми, много ценни за нас: снимал ни е още от бебета. Нещо много по-важно: там беше и филмът му с погребението на "тленните останки" на Учителя от края на декември 1944. Доколко са били тленни, е въпрос... Оказа се, че през всичките тия години този бивш офицер от ДС е пазел в дома си нашето куфарче и ме е търсел, за да ми го върне. И наистина, на другия ден го донесе в кантората си и го взех. Филмите са в плачевно състояние, но главният филм си е там. Има надежда да бъдат реставрирани по специални технологии – доколкото може. Човекът ни разказа по колко техни агенти е имало в най-вътрешните среди на духовните общества, които те са контролирали и малтретирали. В нашето браство са били 14 души – доносници измежду най-близките ни съидейници, някои от които ни се

представяха и за приятели. Те не знаеха, че бяха прозрачни за нас и ние знаехме какво да говорим пред тях.

Всъщност, второ осияние на тази тема протече и при влизането в тази адвокатска кантора. Името на този адвокат ми бе познато от едно съобщение в печата: попитах го дали е той. Потвърди, че е именно той. Бившият непримирим враг на "идеологическата диверсия" бил открил погребална плоча в археологическия музей на София с името на евангелската Мария Магдалина... Доколко е така, имат думата историците, но той изгражда именно такава версия. Настоява, че тя е фанстастична. По този повод съпругата му написва голям окултно-мистичен роман с тезата, че Христос е идвал по нашите земи и е получил орфическо посвещение, а Мария Магдалина е завършила земния си път тук... В случая няма да коментираме твърденията на някои руски, западни и наши автори, които искат да докажат, че цялата евангелска история е протекла на Балканите, а евреите са я фалшифицирали, прекръстили са героите и са я преместили в техните земи... Тия автори представят документи, но за такова сериозно обвинение арбитър могат да бъдат само акашовите филми.

Мислите, които протекоха още в офиса на адвоката, както и днешните, дойдоха светкавично и бяха Контакт. Каза се, че ще бъдат записани подробно когато му дойде времето. Непременно в допълнителните томове ще добавя и извадки от ***този удивителен роман, анатемосан официално от сегашната православна църква*** *и претърпял две издания – изкупен е от книжарниците моментално, интересът е бил голям, както при "Шифъра на Леонардо". Казва се "Тринадесет рози"; авторката (съпругата му) се казва Никол Данева. Човекът бе така добър да ми даде уеб-страницата на жена си, от която романът може да се изтегли. Така че сега го имам.*

Основната идея на осиянията, които протекоха светкавично и в двата случая, бе че бунтарите и инакомислещите са от контингента на алохимите, а блюстителите на властта – от този на илухимите. В случая става дума за падналите божества илухими. Значи, всяка власт и инквизиция е от ***такива*** *същества и техни наемници. Добрата вест бе, че дори и виновни, тоя вид бивши мъчители получават огромен шанс да се върнат и да поправят грешките си. Да напреднат извънредно много в еволюцията си, понеже са се докоснали* ***физически*** *до Светлината. Те си плащат с лихвите за престъпленията, но същевременно тия от тях, които са с душа, преживяват просветление и застават на страната на Истината. Може да не е в същото прераждане, но това е неизбежно. Първият им шанс идва още от Учителя, по време на Разпятието: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят". Каза се нещо още по-изумително, пак в духа на Евангелието: лошите и злите наистина имат по-голям шанс от безразличните, кои-*

*то в съдния ден ще бъдат "изплюти". Даже един много напреднал дух с най-висока етика, религиозност и морал, не може да има този шанс, ако е бил безразличен към Словото и носителите му и е избягвал общуване с тях, освен случайно или виртуално - от дистанция. И да се срещне с Божественото, той няма вкус към него и няма разпознаване – сърцето му не трепва. Може да прояви временно любопитство, но в края на краищата изпада в коловозите на своите теории и предпочитания. Затова, именно, Иисус казва на два алохима - двамата разбойника, разпънати от двете Му страни, - че още днес ще бъдат с Него в царството на Отца му. Да, **имат** престъпления, ще си ги платят, но ще попаднат на Небето, само защото са се оказали в непосредствена близост до Господа на Земята. Нашата етерна аура е само няколко сантиметра, но на Учителя е десетки метри. От осиянието "Докосване и мекота" и от още немалко текстове в Словото знаем колко фундаменталнен законът за **физическата** близост до Пратениците на Небето, за да се получи **Второто** Посвещение – това на **Смирението**. Ако ние сме от Небето, то един съидейник, който ни гледа хладно или като през стена по време на паневритмия десетки години, понеже не ни харесва, а понякога извърта и рамо, за да не се здрависа с нас, може да има много по-малък шанс от палача, който ни е обезглавил.*

Странни са пътищата Господни!

Да се докоснеш до Гòспода...

Юни 147(2011)
София – Изгрев

КОМЕНТАРИ КЪМ КНИГАТА НА БОРИСЛАВ БОРИСОВ "ИЗВОРЪТ НА ЛЮБОВТА"

Тези коментари, за които бе отправена молба от автора и той ги помести в края на книгата си, се включват тук хронологично поради възможността в тях също да има намеса на Елма – както много пъти, без яснота къде точно се включва директно.

163 стр. "...а изворът на желанията пресъхнал." *– В никой случай не искам да те опровергавам, говоря само за някои сегашни допълнения и коментари от твоя страна, ако решиш. Ако днес мислиш по друг начин за страстта и желанието, за плътта, би могъл да коментираш в книгата критично предишните си разбирания, дошли под влиянието на инволюционни школи. Всички мои цитати от беседите по-долу са от една Диалектическа енциклопедия на Словото, която съставяме с приятелите от години. Тя има своя структура, отправките са по строго унифицирана система от цифри и съкращения, която тук няма да се помества поради големия ѝ обем. Тя е диалектическа, понеже мислите от Учителя в нея се класифицират не само азбучно, но и по тези, антитези и синтези (съответно цифрите 1, 2 и 3 след водещата дума, които дават възможност за автоматичното им последователно самоподреждане в енциклопедията, когато се даде команда в Word за азбучно сортиране по абзаци). Даже и досегашните само два тома играят значителна роля за поясняване обемността на мисленето на Учителя; за доказателство, че почти за всяко нещо Той е изказал множество тези, антитези, и синтези. Това дава възможност да се опровергават съзнателните или несъзнателни извращения на Ученето при едностранчиво преразказване и цитиране на мисли от беседите. Почти никой не е виновен – повечето хора са искрени и вдъхновени и цитират Учителя или съставят цели сборници от цитати. Обаче всеки вижда, преписва и помни само това, което е на нивото на неговата собствена еволюция. В науката за редактирането това се нарича "редактиране чрез подбор", но това в много случаи може да измени коренно смисъла на едно Учение, както е станало с Библията и Евангелието и с всички свещени писания на народите досега. В нашия случай, Учителят говори на много места и крайно положителни неща за страстта, желанието и плътта, напр.:*

ЖЕЛАНИЕ, ИСТИНСКО, КАЧЕСТВА Всяко желание трябва да има четири качества едновременно: да бъде божествено, ангелско, човешко и животинско. (22.11.12н нщи ЖИГ-48`-098)

ЖЕЛАНИЕ И МИСЪЛ В ума има толкова мисли, колкото в сърцето чувства и желания. На всяка мисъл отговаря едно чувство или едно желание, и на всяко желание и чувство отговаря по една мисъл. Всяко желание се реализира в своята мисъл, и всяка мисъл се реализира в своето желание. (22.10.29н сдо ЖИГ48`045-046)

ЖЕЛАНИЕ И СТРАСТ Силните желания внасят разширяване в човека, а силните страсти - движение, интензивност. Значи, всяка мисъл има за основа желание и страст. Желанието внася разширяване на мисълта, а страстта – сила, движение. (28.09.05о плв "Планински върхове" КНЖ)

СТРАСТ Например, у вас се развива известна страст. Какво означава страстта? – Известна енергия, течение в природата. То не е само до човек - страстта прониква навсякъде и в растенията, и в минералите; навсякъде страстта произвежда едно движение. Защото всеки има известна страст: човек, който има известна страст, той всякога ще има известно движение. (30.12.05м пиф ПНД)

СТРАСТИ Някои се оплакват и казват: "Да се махнат тези страсти!" Вие не знаете какво говорите. По-добре е човек да прави погрешки и да живее, отколкото да е заледен. (40.01.17о ннр НОД)

СТРАСТИ, ПЛЪТ 3 Змията, като реши да служи на духа, захапва опашката си. Ако не захапе опашката си и не умре, заедно с нея и вие ще умрете. Казваш: "Не ми се живее вече сред тия страсти, които бушуват в мене!" – Радвай се - змията се е събудила в тебе! Със събуждането ѝ, животът се е проявил в тебе. Ще служиш на Бога, а с тебе заедно и змията ще служи на Бога. Тя има велико предназначение. Христос – Синът Божи, дойде на Земята заедно със змията – с плътта. (2.01.06о гвж СЪБ)

ПЛЪТ 1 Плътта на хората – това е доброто в света; кръвта на Христа – това е Истината в света. (33.03.19н ввм ЖИХ97`295)

*Е, ти си бил наясно с това още тогава, защото малко по-нататък пишеш: **"Не казвам, че ученикът трябва да се опитва да унищожи страстите си, защото в страстта се съдържа енергията на живота, и унищожавайки страстта, ти унищожаваш живота!"***

168 стр. "Има ли път към покаянието без чувството за вина? - Категорично: НЯМА ПОКАЯНИЕ БЕЗ ЧУВСТВО ЗА ВИНА!" *Ти описваш прекрасно какво се случва със старозаветния, за да стане новозаветен. Не ми е удобно да се намесвам пак, но със сигурност и ти днес чувстваш, че би могло да се допълни това католическо-православно-евангелистско разбиране с твърдения на Учителя за покаянието и чувството за вина, които са крайно различни. В антитезите Му може би ще се открие нещо подобно, но то касае новозаветния, а не и ученика. В тезите и синтезите за тия и всички останали понятия няма и следа от езическите, старозаветните и новозаветните определения. Но тия елементи и в тебе са продукт на един процес, през който минаваме всички без изключение: закона за ембрионалното припомняне – еволюционния преговор. Както плодът в утробата минава през всички фази на еволюцията от клетка до висше животно, преди да стане човек, така и ние в един живот за няколко години или десетилетия минаваме през основните минали идеологии, църкви и школи, докато стигнем до сегашното си ниво: в най-добрия случай - до съзнани-*

*ето на Ученика. И наистина, след като описваш виртуозно покаянието на новозаветния и ученика от Първо Посвещение, ти стигаш до едно невероятно дълбоко откровение за Смирението – **Второто** Пентагрално Посвещение. Направо не съм срещал толкова дълбоко и точно описание извън беседите на Учителя! Как се изтрива завинаги чувството за лидерство - **"отровната змия на измамното самомнение, което ни казва, че сме по-добри, по-висши, духовно по-развити от другите".** С тия ти думи те чувствам още по-близък, още по-обичен Приятел в пътя на Най-Смирения и Най-Кроткия – нашия обичен Учител Иисус Христос. Това и се излъчва в най-хубавата от твоите фотографиии и в поведението ти на ученик от Неговата Небесна и всемирна Кошара.*

*Нямам думи колко се възхищавам от това, което си писал по-нататък относно прошката, страданието и т.н. - колко е фундаментално! Просто пее душата, като го чете! Това трябва да го прочете и осъзнае всеки, защото е казано по брилянтен начин, боговдъхновено е, несравнимо, въпреки че на тия теми са писали и говорили хиляди християнски просветители и проповедници. Не знам дали не е добре да се обясни по-детайлно, в духа на беседите, какво представлява един Учител, когато говориш за Вивекананда, Рамакришна и пр. и въобще за преминаването на ученика в Учител. Те наистина са духовни учители в **широкия** смисъл на думата, наистина с огромни постижения. Но Учителите в **тесния** смисъл на думата имат своя строго определена френологична, физиогномична и телесна структура и именно по това се познават, че са в Центъра на Пентаграма. Всички останали, които не отговарят на тия параметри - може да са духовни мъченици, писатели и проповедници, гении, светии, пророци, апостоли, мъдреци, мистици и даже бели маги, - са все още обикновени хора от II до V степен (външния кръг на пентаграма) или от I до V Посвещение окултни ученици. Всеки от тия видове се разпознава по абсолютно строго определена френологична и физиогномична картина. Така, претенциите на някои видни проповедници и на някои наши познати, че са лично преродениятХристос, Учителят и пр., отпадат автоматично. Трябва да се различават проводниците, които може да леят чисто Слово Божие и да сипят велики мъдрости, но са още външно несъвършени, от тия, които са съвършени физиогномично и френологично и са истински Учители от Центъра на Пентаграма. Имах приятел преди години, известен музикант, който много приличаше на Христос и искаше да го снимаме в съответен филм, но не разбираше, че има сериозни физиогномични, хирологични и черепни разлики от Христос, както и в телосложението. Ако видим такива как изглеждат на 60, 70 или 80 години, уверяваме се напълно, че не са въплъщение на Христовия Дух. Може да са били бледи проекции на Христовия образ в младостта си и в определени мигове на живота си и да са повеждали елементи от Словото и Делото – това е обяснено и обяснимо. Христос е казал и Учителят потвърждава в беседите Си, че "в края на века" ще се прояви в множеството, в много Свои проекции - и ние виждаме днес това пред очите си. Обаче Учителите от Центъра на Пентаграма имат френологични и физиогномични белези, отговарящи абсолютно точно на съответните елементи в центъра му и бележещи съответния Учителски Ранг. А Мировият Учител съчетава всичките му елементи. Всички, които твърдят, че са "единствено физическо въплъщение" на Христа, на Учителя, преди Той да се изяви отново в Кавказ след 2026 година, са жертва именно на това възгордяване, което ти описваш така точно.*

В частност, същата грешка (не без лична причина!) прави и Вергил в сините си томове, където въведе думата "Всемировият" Учител – и днес мнозина я повтарят. Наставката "-ов" означава, че нещо или някой принадлежи на нещо или на някого или произхожда от него. Но ние знаем, че не Учителят произхожда от всемира, а е обратно. Почти вече не срещаме изразът "Всемирният Учител ", както го знаем от класиката и от

Учителя. Нещо повече: "Всемирен" обединава две значения – мира и света. Значи, Всемирният Учител синтезира всички видове мир и всички мирове, всички светове.

236 стр. *Това твое виждане за пророка - че може да изменя събитията - е уникално и несрещано никъде (поне от мене) и ме накара да се замисля дълбоко. От всичко, което съм прочел в беседите на Учителя и научил от Венно и другите най-опитни хора от Братството, съм останал с впечатлението, че Пророкът е от* ***Първо*** *Ученическо Посвещение, а Мъдрецът (истинският ясновидец) - от Трето. Ти говориш (или чрез теб се говори) нещо абсолютно ново: че пророкът не само вижда бъдещи събития, но може и да ги моделира, изменя. Не знам дали е въпрос само на дума, термин, но това е по силите чак на Ученика или Посветения от Четвърто и Пето Посвещение: Мистика (Човекът на Саможертвата и Любовта) и Мага (Брата на човечеството от ранга на Синовете Божии). Така е според Пентаграмиката. По смисъл, думата "пророк" е синоним на "прорицател" – той може само да предсказва събитията, но не може да ги променя както Мистика, Мага и Учителите. Необходими са ми примери от библията и живота, в които да се казва, че и пророкът може да моделира. Но въпросът е в това, че в самата Библия и свещените предания и писания на народите и по-късните примери има много представители на по-горни Посвещения, категоризирани там като "светии" или "пророци", тъй като писателите са нямали други думи. В индийската духовна терминология разграничаването е много по-точно. Твърдението ти, че пророкът може да изменя събитията, е абсолютно ново за мене и мога да го приема като откровение и повод за нови търсения и размисли. Тъй, както сам Учителят разграничава два вида светии (светецът от V пентаграмна степен на обикновения човек и Светията от Центъра на Пентаграма), по същия начин би могло да има и Пророци от центъра на Пентаграма! Това би трябвало да са Учителите-Пророци – Първият Ранг Учители. Те вече би трябвало не само да предричат, но и да променят настоящето и бъдещето, даже и миналото. Но това е сложен въпрос, който има да се сондира тепърва. Ако изхождаме от формално-етимологична позиция, коренът на това ново понятие не би трябвало да е вече "ректѝ" (с ятовата гласна), а някакъв друг, който предполага не само реч, но мощ за изменяне на събития. Не е без логика допускането, че в корена на такъв "пророк" може да е и руската дума "рок "(съдба), което пряко говори за силата да се изменя* ***съдбата****. Ето до какви изненадващи варианти и нови размисли води изучаването на Словото, дошло чрез брат по "оръжие" (т.е. по перо и лира...)!*

237 стр. Кришнамурти *е любимец на всички ни не само понеже аргументира и лично доказва вътрешната връзка на ученика с Учителя и потентциалното присъствие на Учителя в него, но и защото е получил Второ пентаграално Посвещение: разпознал е Учителя и отвън, когато е казал на конгреса в Холандия през 1926г., че Мировият Учител е вече в тяло и е в България. Имал е доблестта и смелостта да го обяви. Теософите са смотали тия му думи и не са ги включили в протоколите от този конгрес – не ги намираме там. Но Джиду е честен - по този начин Той се вписва в ранглистата на Учениците, пробудили Втория лъч на Смирението. В края на живота си го получиха и Николай Райнов и Ванга; получиха го и Папа Йоан XXIII, и равинът Даниел Ион, и Айнщайн и др. Горделивият никога не може да признае превъзходството на външен Учител, дори Той и да е сам Господ (Бог във* ***физическата*** *вселена). Винаги ще възпява само вътрешната връзка, тъй като Външният Учител идва и като коректор на гениите и посветените. Но докато са още горделиви и тщеславни, искайки вече да са* ***фактори*** *в света и да им се възхищават, признаването на външен Учител не им изнася – трябва да продължат да бъдат ученици на последния чин... Има твърдение, че сам Буда е избягал от Школата преди да*

завърши обучението си в Агарта, понеже го е пънело да бъде вече фактор... Дали е точно така, има думата Акаша – космическата визуална и документална история. Както и да е, такива недорасли "учители", наречени в Словото "зелени", има много по света и днес, но ги издава лицето им и черепът им, видът им на старини.

Ти правиш удивително точен анализ на това "съкрушаване на сърцето", на необходимото покаяние, за да стане човек кротък и смирен и "последен", като Учителя ни Христос. Естествено, вътрешното е водещо, но то е белег на Първо Посвещение – вярата като самоупование. Второ Посвещение е Смирението, при което разпознаваш Бога на Земята в последното Му идване като Учител, Богочеловек, и тръгваш след Него, изоставяйки мрежите и сечивата си и всичките си приоритети до този момент. За това настоява и Кришна, когато разкрива на Арджуна тайната на Второ Посвещение. Които са се покланяли на себе си или на другите авторитети, след смъртта си ще идат при себе си или при тях, но които са разпознали Бога на Земята в последното Му въплъщение, повече няма да се прераждат и ще си се върнат завинаги в Него, понеже той е Бог. И Сведенборг настоява, че няма абстрактен и само вътрешен, индивидуален Бог – че Бог редовно идва и постоянно присъства на Земята (в космоса) именно в човешка форма, и тогава се нарича "Господ". Ние знаем, че е идвал и съществува и като Рама, Кришна, Хермес Трисмегист, Зороастър, Христос, Боян Мага и пр. На тебе всичко това ти е пределно ясно и затова тъй точно го казваш: ***"Особено опасно е самоцелното търсене и развитие на такива способности, защото тогава, когато ги получи, ученикът получава заедно с тях и измамно самомнение - почва да се смята за велик, за по-велик от своя Учител, започва да се самообожествява и в крайна сметка започва падението". "Прекрасно е да си обикновен човек, защото ти дава възможност да израстваш в духовно отношение безопасно, в смирение."*** *Въпреки че все пак и това е диалектика: руският писател Юлиан Симеонов, напук на пролетарската теория на изкуството и литературата, казва: "Не съществува такова нещо "обикновен човек ". Всеки е безкрайно необикновен, дори най-обикновената чистачка! - Явно истината е в баланса между Божественото самоусещане на индивидуалността като абсолютно уникална в Битието - и скромното ѝ поведение навън.*

"Един път, много пътища" *- също фундаментална тема! Колцина са, които са разбрали и я осветили като тебе? Тук имам само два въпроса: разказвайки за Светослава, ти отговаряш на въпроса ѝ с известния и верен пример за слона; но не е ли добре да утвърдиш с няколко думи правилността на опасението ѝ, което е изключително вярно? Защото по-нататък ти доказваш именно това, въпреки нашата толерантност към другите пътища. Имам десетки цитати от беседите на Учителя в полза на любовта към повече от една жена или един мъж (ако сме жени), въпреки че е верен и монопринципът в това отношение. Диалектическата енциклопедия на мисли от Словото по тези, антитези и синтези много помага да излезем от едновалентните твърдения, наследени от предишни школи и идеологии. Именно поради това, не считам тази си вметка за опониране на тезата за моногамията, а само като възможност за отворени очи и уши за Словото, което говори и други неща, едновременно верни с първото. За хората подобно съчетание на противоположности е един абсурд, но даже за Хегел въпросът е ясен: като бог на философията, той въздига до абсолютен Закона за отрицание на отрицанието. Тук ще цитирам само няколко извадки от ДЕС (Диалектическата енциклопедия на Словото). Има още десетки или стотици такива, и ти със сигурност си ги срещал, затова мисленето и творчеството ти са на такова ниво, понеже те съвпадат с вътрешното ти усещане и нивото на еволюцията ти:*

ЛЮБОВ 1 И ПРАВИЛА Ние сме изопачили закона на Любовта – турили сме ред правила кого да обичаме. *(34.06.24н нжз ПНС98`292)*

ЛЮБОВ 1, БОЖИЯ, ЧРЕЗ МЪЖА И ЖЕНАТА В сегашните разбирания на живота, ние препятстваме на един Божи закон. Жената препятства на своя мъж да обича друга жена; и мъжът препятства на жената да обича друг мъж. Туй е човешката страна. Той казва: "Как така, жена ми да обича друг мъж?!" Жена ти не е дошла да бъде жена на тебе! Тя трябва да бъде проявление на един [велик] аспект на Божията любов. Сам Бог се проявява чрез твоята жена – ти не препятствяй на Божията Любов да се прояви чрез жена ти! В който ден я ограничиш, ще сгрешиш. *(34.06.03н изп ПНС98`248)*

ЛЮБОВ 1, ПРИЕМАНЕ Трябва да се обичат всички хора, защото са Божии проводници. Ако се създаде едно общество на любовта, тогава смъртта ще изчезне! /.../ Не само да имаш предмета на любовта, но трябва да си в състояние и да приемеш любовта. *(34.07.08н пду ПНС98`304)*

ЛЮБОВ, ПРИЕМАНЕ НА ВСИЧКИ 1 В книгата на Любовта няма нито един кодекс, според който тя да може да изпъди някого, който идва при нея. *(24.03.16н кдм КДМ50`006)*

ЖЕНА 2, ОБСЕБВАЩА Жената иска да има един мъж - като кон да го възсяда, да му тури един гем. Не, не! Подкопаваш ли мъжа, туряш ли му гем и самар, ти си създаваш най-голямото нещастие в живота. *(34.09.02н дсм ПНС98`387)*

ЖЕНА 3, ЛОША И ДОБРА Онази жена, която обича един мъж и се жени за него, тя не е добра. Тя нека му помогне да се ожени за друга. *(34.04.22н твз ПНС98`145)*

ЖЕНИ, ЧУЖДИ 1 Казват: "Той прегръща чуждите жени..." – Ти, като прегръщаш хората, те трябва да оживеят, да станат добри! След като я прегърнеш, тази жена да ти каже: "Много ти благодаря!" И мъжът ѝ да каже: "Много ти благодаря, че откак я прегърна, много е мека, много е добра – вкъщи все шета, всички ни обича!..." *(34.05.27н имв ПНС98`237)*

ЖЕНИТБА 2, ЗА КРАСИВА МОМА 2 Ако аз бих се женил, никога не бих се оженил за красива мома. Защо? – Защото щеше да стане нещастна, и аз щях да стана нещастен. И тя щеше да изгуби своята свобода, и аз щях да изгубя своята свобода. В ума ми щяха да влязат ред мисли: къде ходи тя, какво прави, какво говори със своите приятели – все за нейните срещи щях да мисля... А така, нека си бъде свободна. Красивата мома е царкиня! Казвам: не се женѝ, за да бъдеш свободна. Ти си красива – нека всички те обичат, да нямаш господар над себе си. *(33.03.05н мтд ЖИХ97`266) (Тук не прилагам коментара си, че това е едно от изказванията на Учителя, в които нарочно се прави на обикновен човек, за да е по-близо до нас. Това е една от особеностите на стила Му. В случая застава на позициите на простите мъже, които се озадачават от поведение-*

то на жена си, оскърбяват се и ревнуват – един абсурд за Учителя на Неговото ниво.)

МЪЖ 1, ОБИЧ КЪМ ВСИЧКИ ЖЕНИ 1, НЕ САМО КЪМ ЕДНА И мъжът няма отношение само към една жена /.../. Един мъж, който обича всички жени, не може да направи престъпление. Той може да направи престъпление, когато има работа само с една жена. [Та нали] ако са събрани всичките жени, те ще имат вдъхновение, а той ще им бъде като един отличен слуга? Той ще живее за тях! *(34.04.22н твз ПНС98`146)*

МЪЖ И ЖЕНА 1, ДАВАНЕ НА СЪВЪРШЕНА СВОБОДА Мъжът няма защо да възпитава жена си. Да я остави свободна, стига той самият да не внася нещо лошо в нея. Да я остави съвършено свободна да върви по онази вътрешна интуиция на любовта, на знанието и свободата. *(34.05.13н спт ПНС98`205)*

ЖЕНА, НАПУСКАНЕ НА МЪЖА СИ 1 Казвам: всеки мъж трябва да напусне жена си и всяка жена трябва да напусне мъжа си! Ще кажете: "Ето, хванахме го сега. Виж, какви работи говори!" - Пак повтарям: мъжът трябва да напусне жена си, а жената трябва да напусне мъжа си. Ако спра дотук, ще кажете: "Какво учение е това?..." /.../ И тъй, всеки, който е изгубил Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Всяка жена, която е изгубила Божията Любов, е мъртва, и мъжът ѝ трябва да я напусне. В това се заключава спасението на човека! Закон е: всеки мъж, който изгуби Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Същото се отнася и до жената. /.../ Само Любовта развързва човека и го освобождава! Единствената сила, която освобождава човека, е Великата Истина. Дето е Истината, там е и Любовта. Вън от Любовта, никакво развързване не става. /.../ Жената казва: "Искам да се освободя от мъжа си!" - Само един начин има за това — да приемеш Божията Любов. Това значи да пожертвуваш всичко за Любовта. И мъжът може само по този начин да се освободи от жена си. При това положение, мъжът може да напусне жена си, да излезе от дома си, но да ѝ даде своето благословение, да ѝ създаде всички условия за добър живот. Това значи мъж с характер, със силна воля. *(22.11.26н лмс ЖИГ48`142-143)*

МЪЖ И ЖЕНА, СЪЖИТЕЛСТВО 2 Докато мъжът е на Слънцето, а жената на Земята, те ще се разбират. Съберат ли се на едно място, никакво разбирателство не може да има между тях. Сега мъжът казва на жената: "Ти ще дойдеш при мене!" Жената казва на мъжа: "Ти ела при мене". /.../ - Остане ли мъжът да живее при жена си на Земята, работата му не върви добре. Остане ли жената на Слънцето, при мъжа си, и нейната работа остава назад. Жената ще живее на Земята, а мъжът - на Слънцето. *(22.10.29н сдо ЖИГ48`50)*

239 – "Трудностите на духовния път" *- наистина, дал си едно от най-точните изложения на новозаветната ортодоксална представа за V-та степен на обикновения човек - тази на светеца. Но това е само* ***едно*** *от*

преддверията към пътя на Ученика (към петте вътрешни степени на Ученичеството). Ученикът отдавна не е нито езичник, нито старозаветен, нито новозаветен или праведен, но наистина много ученици са преминали във Вътрешния Път именно по пътеката на покаянието, скръбта, мълчанието, молитвата и аскетизма. Има и други, които са следвали Христа по пътя на радостта, веселието, служенето, любовта, смесването с грешниците, чувствеността, потъването в тинята на света и пр. Сам Христос е дал лично такъв пример, а висши посветени като Николай Лесков, Анатол Франс и Толстой описват уникални любимци Божии именно по тези причини ("Скоморохът Памфалон ", "Дъщерята на Лилит", "От какво живеят хората ", "Отец Сергий" и др.). Анатол Франс и Толстой са били отлъчени от църквата именно поради такива разбирания. Силни случаи при Учителя потвърждават това (когато е казал на един виден пуританин от братството "Осра се!", понеже си е позволил да коригира спонтанността, т.е. Божественото, и е предвидил печалната му съдба по тази причина; или когато е приел в горницата единствено най-"прегрешилия" бр. Петко Гумнеров. По тази причина Учителят не би дал и примера с онази презряна проститутка, която била съпроводена на погребението ѝ само от едно детенце, което я обичало, и то видяло как от тялото ѝ излиза душата ѝ - един прекрасен и светъл ангел. Идеята за потискането на страстите, за да се върви нагоре, е църковно-новазветна философия и е останала в дълбокото минало на Ученика. Той знае, че с това може да се възлезе в духовния, но не и в Божествения свят, където се иска саможертва и отказване клерикалния морал и подвизавания и даже от спасението на душата си. Но всички тия неща ти ги знаеш по-добре от мнозина и ги изяснаваш на много места в творчеството си, понеже си надрасъл старозаветния и новозаветния и си в Пътя на Ученика. Ако цитираш новозаветни светци и праведници от външната сфера на Пентаграма, то е само за да заостриш вниманието на тия, на които това тепърва предстои, понеже са още плътски, тщеславни, горделиви хора, нестигнали даже до Скиптъра (Петата степен на обикновения човек, описана така интересно от автори и подвижници като Св. Йоан Лествичник).

***253 "Егото ми (усещането ми за индивидуално съзнание)"** - Ти и другаде споменаваш егото като синоним на индивидуалното съзнание, и това общо взето е вярно. Обаче би могло да се поясни, че его и индивид (себе) са и различни неща - не само в най-дълбоките духовни и Божествени текстове, а и в съвременната психология, особено в лицето на Юнг. Астрологически, индивидуалността се символизира от Слънцето, а егото – от Сатурн. Религиозно-мистически, Бог като Индивид и като Его се изявява съответно като "Алфа и Омега". Индивидуалността (себето) е проекция на Бог Отец, на нашата искра Божия - еднѝната, монадата, която е абсолютно различна от всички останали и затова това, което прави и може да направи в Битието, е тотално неповторимо от създание мира до края на вечността. Егото (Божественият Характер) е скелетът и най-външната обвивка на Себето – Кристализирал Индивид. В най-висша степен е проявено като Христос. То е изхвърлило всички илюзии за себе си и света и представя Бога в кристализирал вид: съвършено е и на Земята, а не само на Небето. Затова "Алфа и Омега" се възприема като "Бог и Господ ". Господ е Бог на Земята и в световете във вид на **Човек** – като **Богочовек**. В най-голямата Си форма Той е Космическият Човек; в най-малката – Човекът на Земята, Христоподобният човек. За това ратува и Сведенборг, казвайки че всякога и навсякъде в Битието Бог е бил същевременно и Господ: Велик Учител, съвършен Богочовек в човешка форма - както на Небето, така и на Земята. Затова Второто Пентагрално Посвещение изисква разпознаването Му в последното Му въплъщение на дадена планета, в даден свят. Който няма Христовия образ и тяло (разбира се – с тънки индивидуални различия), още не е Божествено Его, няма Божествен*

*Характер. Може да е ултрауникален индивид, но все още го веят неадекватности, гордости, мании и илюзии. Христовият човек - съвършеното Божествено Его - се натоварва със социални отговорности и затова от отец и гений става Служител. В епохата на Кали Юга, най-съвършената му проява е Мъченик – поема кармата на човечеството или на народа си, на определена група души. От монадите по линия на Отца, Бог иска уникално творчество; от Христовите монади иска плътно съпричастие, саможертва, състрадание, служене, страдание. Затова, именно, отците и гениите на Земята не се отличават с Христов образ – те са или по своему силно впечатляващи, или се деформират. Истинските Служители и Мъченици стават подобни на Христа. Това се дължи на постигнато Смирение и се изразява чрез Служенето и Кротостта. Геният е мощен дъб, в чиято сянка слабите същества линеят – дъбът (силното себе) и орехът (силното его без душа) не се интересуват от околните, освен от възхищението им. Егото, което още не е минало през персонализацията – съвършената Божествена Личност, - се изражда в чепат, особен, неприятен характер. То плоди характеропатиите, така типични за много духовни общества. **Пропадналият индивид** е аутик, несоциален, некомуникативен – той може да е божество за някои, велик авторитет, уникален автор или буйно луд за връзване; може и да е кротък като агне или идиот, непречещ никому. **Пропадналото его** се вре навсякъде в социото да боде с неадекватното си и агресивно поведение. Характеропатията не е психоза или психопатия, затова характеропатите (чепатите егота) рядко са за клиника – по-скоро са нахални мухи и вечни терористи на околните или клиенти на полицията... Затова ги наричаме "чворове"... Значи, персонализацията (когато духът става душа или индивидът – Божествена личност) се отличава с търсене и намиране на общ език между различията. Истинската персона е гениален комуникатор и преводач на чуждите истини и потребности и умее да се приспособява в добрия смисъл на думата – поема адекватно социално участие в рамките на нормативното общество, владее чудесно неговия език. Божествената личност се интересува не само от собственото творчество и от собствената си изява и живот, но и от тия на другите. Родена по линия на Майката Божия, Божествената Личност е Майка: трепти и за творчеството и потребностите на другите, милостива и услужлива е, умее да бъде в сателитно положение, да полага балсам в раните, да се отказва временно или задълго от собствената си линия или да балансира, да лансира чуждите творения, да служи безкористно и всеотдайно на слабите и различните. За духа и егото има едно непонятно нещо, ако не са минали през горнилото на персонализацията: не могат да боготворят, да благоговеят, да се отдават на чужд план и потребности. Могат – но само пред един невидим и абстрактен Бог или идеал, както и пред самите себе си. За маниака и аутика благоговението пред ближния и отстъпването, служенето, приласкаването, е непосилно; за характеропата – много трудно. Ето защо, трябва да изучаваме детайлно науката за духа, душата и егото (характера), проектирани в индивида, личността и тялото, и техните социални прояви. Оттук нататък можем да вървим и към универсалното съзнание (универсализацията на личността), и към холистичното, цялостното – богоравността. Ни най-малко не бива да се стряскаме от последното понятие, познато в религията и мистицизма. За титаните и демоните то е само претенция и плод на лудостта и манията на "свръхчовека ", но в реален вид се постига от съвършения Учител и съвършения Ученик. Инак нямаше да имаме формулата, дадена от Учителя: "Сърце, чисто като кристал; ум, светъл като слънцето; душа, обширна като вселената; и дух, мощен като Бога и едно с Бога". Нали знаем как започва тази формула? ("Ученикът трябва да има: ") – Значи, богоравенството е постижимо и за ученика, въпреки неговата абсолютна скромност - и именно поради нея! За Учителя си Теофан, големият френски мистик и окултист Седир казва, че всички негови пре-*

възходни Божествени качества, равни на тия на Исус, и всички изумителни чудеса, които е извършвал, произлизали от едно необяснимо за нас чувство: чувството за собствено нищожество. И при нашия Учител виждаме абсолютно същото. На едно място Той казва: ***"През живота си през цялата вечност аз не съм извършил нито едно добро и не съм проявил нито един акт на любоовта. Защо? – Защото не съм аз, а Бог."***

279 – По същата логика съм добавил и "небожествени" към думата "желания" в текста ти на тази страница, понеже в старата религия има тенденция да окачествяват желанията изцяло като отрицателни, а Учителят утвърждава и животинските, и човешките, и ангелските желания, когато са в изпълнение на Волята Божия. Малко по-горе в текста също имаш твърдение, което по принцип е вярно, но би могло да се редактира или допълни, тъй като Бог ни е дал и лична воля, която в даден момент може да е различна от Божията, понеже сме творци с монада. Бог може в този момент да се съобрази с нея и да я приеме и благослови, да ѝ даде ход, ако е в хармония с Неговата. То всичко пак си е Неговата воля, но Той ни е дал и илюзията за лична, за да ни подари чувството за творчество и индивидуалност. Твоята невинна и чиста представа за тоталното превъзходство на Божията воля над човешката произлиза от голямото ти смирение и преданост от много векове. Това е обяснимо и възхитително, но принизяването на желанията, плътта и личното след един усилен период на екстремален субективизъм и индивидуализъм е един малък остатък от подвизаването ти в Асизи някога...: Ето какво пише на едно място за него: ***"Свети Франциск Асизки е един от най-знаменитите християнски светци; може би най-привлекателния и безусловно най-популярния сред некатолиците и - което е най-удивително - дори сред атеистите. В продължение на 800 години образът на свети Франциск Асизки е бил силно притегателен за хора с най-различни възгледи: църковни йерарси и мислители, крале и революционери; в него виждали родоначалника на субективизма и индивидуализма, предвестника на Ренесанса, реформатора, социалиста, първият аутсайдер, бореца за опазване на природата и романтичния герой. И това, при условие, че в живота на самия Франциск Асизки по същество не е имало нищо, освен точното следване на християнския идеал и подражание на Христос."*** *Мнозина знаят прекрасната молитва на св.Франциск от Асизи:* ***"Докато съществува светът и съществата живеят, нека съм и аз, за да разпръсна страданията. Господи, направи ме инструмент на своя мир: където има омраза, нека сея любов; където има рана – милост; където има съмнение – вяра; където има отчаяние – надежда; където има тъма – светлина; и където има тъга - радост. О, Боже Всемогъщи, дари ме да не търся утеха, а да утешавам, да не търся разбиране, а да разбирам, да не търся обич, а да обичам - защото когато даваме, получаваме, и в прошката ни прощават, и в смъртта се раждаме за вечен живот."***

282 – *За съжаление или не, лично аз имам по-друга представа за целомъдрието и съм готов да цитирам десетки мисли от Учителя за това понятие, които нямат нищо общо с църковния и монашески мистицизъм, с разбирането за брахмачария. Щом Той казва, че майката си остава всякога девствена и че девственост и целомъдрие значи да изпълняваш волята Божия, базалното определение е дадено. Не че няма дяволска и плътска похот и малки и големи грехове в този план, обаче абсолютната Божественост на половата връзка и нейните радости и удоволствия, както подчертава Сведенборг, и това се потвърждава от Учителя, си остава един от върховете на целомъдрието. Посветените и Учителите, и сам Учителят, които са девстеници в полов план при дадени идвания на Земята, по-*

неже в тях вече се е извършил мистическият брак между духа и душата, са един неоспорим и велик факт. Но че има Велики Посветени и Учители на тантризма, който е антиаскетичен в това отношение, също е факт от хилядолетия: Рама, Кришна, Зороастър и пр. са имали и свободни връзки, и семейства, и интимен живот, и много физически деца. Важна е волята Божия във всеки отделен случай, а не пълното отричане на секса като "нецеломъдрен ". Да, тези Велики Посветени не изпитват това желание, но когато Бог поиска това от тях, са способни на всичко. Не само създаването на физически деца изисква сакралното сливане на мъжа и жената, но и извикването на невидими същества от най-високите сфери. Те не могат да слязат нито с молитви, нито с медитации, нито с постене и песнопения, паневритмии и посрещане на изгревите или с така наречения "чист живот", за мнозина все още синоним на "безполов" (упорита стара представа). Всички тия методи са духовни, не по-високи. Божественият метод за въплъщаване и идване на Божествени същества от Божествения свят изисква изпълнение на волята Божия такава, каквато е конкретно във всеки отделен случай, а не с предпоставеното определение, че "целомъдрието е отказване от секса". "Цялата мъдрост" за Любовта я знае и може само Бог; но даже и Той не дръзва да дава канонични определения за нея, тъй като това е най-големият грях. Любовта даже и за Бога, макар и Негова Втора Проекция, е непознаваема – тя е най-тайнственият обект на агностицизма след сферата на Духа. Най-големият грях, истинското загубване на целомъдрието и девствеността и съответното грехопадение е нагонът да се дават рецепти и определения за любовта, валидни за всички. Съжалявам, но духът на главата ти за целомъдрието сякаш излиза от твоето минало, а ние те познаваме от Небето и от книгите ти в нова светлина. Хората се учат от тебе на друго мислене, а тук се връщаш с векове назад. Както Учителят, така и някои много напреднали бели братя като Нийл Доналд Уолш отдавна не употребяват думата "целомъдрие" в елементарния клерикално-калугерски смисъл – не го третират като полово въздържание. Твоят дух е ***разбрал*** *това по същество,* но *въпросът е, че водим битка за спасяване на свещени думи – не искаме да ги оставим с пълнежа на езичниците, старозаветните, новозаветните и праведниците. Ако те се проврат в този вид в новите ни книги и проповеди, хората ще се чудят защо се причисляваме към Христа и Учителя, а не сме съвсем адекватни на учението им, говорим като църковници. Божественото отношение към сакрала, либидото, отдавна е разбрало, че моделът за издигане на Кундалини към Сахасрар чрез затваряне на Муладхар е идея на Четвъртата Раса и пропадналите индивиди и учения на Петата. В случая не е важно дали ще тече тази свещена творческа енергия нагоре или надолу – важно е дали изпълняваме Волята Божия във всеки отделен случай. Това сам ти го казваш на някои места. И в този случай е валидна молитвата от Учителя:* ***"Господи, не ми е приятно това, което искаш от мене за това същество, но заради Тебе, Господи, и заради него, ще го направя"****. Тантра има своя славянски и български вид, а един автор на книга за Тантра пише в увода си:* ***"Аз не съм сигурен дали ще се справя перфектно с обяснението на това, що е Тантра, но в едно съм напълно сигурен: Тантра не е Йога "****. Според този автор, ако Йога се базира на инволюционното учение за сублимация на либидото чрез духовни практики и неговото затваряне за нормална природна функция, то съчетанието "Тантра-Йога" е немислимо. Ето една справка от уикипедията:* ***"Произходът на думата "йога" в санскрит може да се изведе от 3 корена, описвайки 3 различни основни значения. Първо е значението, произтичащо от преходния глагол юджир (yujir) - свързвам, обвързвам, съединявам, сливам, обединявам, впрягам (yunakti). Среща се, примерно, в Rigveda. Вторият произход на думата се свежда до преходния глагол юдж (yuj) управлявам, контролирам (yojayati) -yujsamyamane. Среща се в Manu 7.44, Mahābhārata III.2639. Третото зна-***

чение идва от непреходния глагол юдж (yuj) със значението на концентрация, юдж-самадхау (yuj samādhau). Вяса (Vyāsa) правилно определя Йога като самадхи (yoga samādhi), а Вачаспати (Vācaspati) определено посочва и извеждането на смисъла от по гореописания корен. Трябва да се отбележи, че с времето думата Йога придобива допълнителни значения, често свързани с конкретната практика. Известни са поне 40 значения, в които се употребява думата Йога."
*Не че трите основни значения на "йога" не са верни и фундаментални в духовния път, но първото поначало съвпада с това на думата "религия" (relrgdre – "отново свързване "). Етимологията и сематниката на думата "тантра" е също "връзка ", но и "изтъкавам ", "цялост ". Във втория смисъл, тя би трябвало да е възлизане от духовния в Божествения свят, към холивселената, цяловселената. При нас има паневритмично упражнение "Тъкане" - процес на обединение, синтез, интеграция. Най-базалният синтез е този на Свещения Мъж със Свещената Жена, за да се роди Свещеното Дете. Според някои, напълно тантрическа по етимология и семантика е и свещената мантра "Ом Мани Падме Хум". Второто значение на "йога" е "управлявам", "контролирам". Тезата за управляването и контролирането на нисшето от страна на висшето е базална и при Учителя и тя има своето твърдо определено място, но само в рамките на Петата степен на обикновения човек, според Пентаграма – това е Жезъла или Скиптъра, степента на Светеца. Светецът минава задължително през пълно полово въздържание и строг контрол на тия енергии, за да изгради съответната чакра и съответното духовно тяло. При много светци обаче съществува опасност, както и при интелектуалците и гениите, да се възгордеят и да почнат да разиграват властническата си драма над Божесвените органи и системи, които са им дадени от Бога и Природата, за да се чувствуват робовладелци, господари, духовни "кочиаши и каруцари"... Това насилие принуждава Карма да ги въплъти в следващи прераждания като инвалиди, проститутки, извратени или насилвани сексуално мъже и жени още от деца. В Божествения Път – Вътрешните Пентаграални Посвещения на Ученика и Централните Посвещения на Учителите – въпросът за управлението и контрола е съвършено друг. И там се осъществява самоконтрол, но съвършено друг: да не излезем от Цялото, Цялостта: да не пренебрегнем един орган или система, за сметка на други. Там разбирането е Божествено, синтетично, интегрално, холистично: всички системи и органи в нас са от Бога. Грях е да намалиш или увеличиш функцията на един от тях извън параметрите му и по този начин да причиниш вреда на цялото, на здравето, на организма. Най-вишшите ученици и Учителите реализират този принцип не само вътре в себе си, но и социално, във взаимоотношенията и взаимообмена. Когато е по Волята на Бога, те не могат да пренебрегнат и най-малкото същество, което е част от Цялото, понеже ще нарушат психофизиологията на Цялото. Тази обмяна става едновременно на всички полета, на няколко или на само на едно поле – няма значение на кое. Майсторът е благоволил да дойде пак да ни говори самата Истина, а ние, калфите и чираците, проповядваме стари идеи. Майсторът казва (тук вече ще Го цитирам без отправки, но преписът е точен): "Когато кажа, че обичам някого, аз зная вече, че тази обич е реализирана някъде. Тя може да е реализирана на физическия свят, може да е реализирана в духовния, а може да е реализирана и в Божествения свят. За разумния човек не е важно къде и в кой свят се реализират нещата." ; "Религиозните спъват пътя към Царството Божие! Те са застанали насред пътя и не отиват по-нататък. Светските хора им казват: "Вървете наред! Искаме да разберем какво нещо е Бог." А религиозните, застанали напреко на този път, искат да наложат своите разбирания на света. Как може това? Та най-напред те нямат образ за Бога! "; "Любовта не се ограничава! Когато някой иска да ограничи Любовта, той ще се намери в голямо***

противоречие със себе си. Това противоречие пък ще предизвика мрак, тъмнина в съзнанието му. Любовта не може да се ограничи, понеже не изтича от едно същество. Тя е колективна проява на всички разумни същества, които са завършили своето развитие и са станали едно с Бога. Любовта на едного е колективната Любов на всички тия същества. Ако любовта на едного не е проява на колективната Любов на всички разумни същества, то тя не е Любов. И тъй, Любовта е проява на всички същества, които са завършили своето развитие и са дали път на Божественото в себе си. Ще кажете, че не разбирате тази Любов. Това ни най-малко не значи, че не трябва да обичате! Ще обичате колкото и както можете."; "Минаването във висшия живот трябва да бъде последователно. Да няма крайности. Калугерството не е разрешение на въпроса. Бягането в горите – това чувство е допринесло нещо, но не е разрешение на въпроса. Тепърва трябва да се разреши въпросът!"; "Вие трябва да знаете, че личните чувства са необходимост както за Космоса, така и за човека специално."; "Любовта е сила, която се проявява навсякъде по един и същ начин. Тя не може да бъде "велика" или "малка", "свята" или "порочна", "чиста" или "нечиста". И в най-глупавите си прояви, тя е по-умна от най-великите философи и по-мъдра от най-големите мъдреци в света!"; "И най-безумната постъпка на Любовта е по-разумна от най- разумната постъпка на Мъдростта!"; "Всички същества – от единия край на живота да другия – са носители на Любовта. Който разбира този закон, той придобива съвършенството [...]. Божествената Любов е голям, вечен извор, който тече непрестанно. Празните съдове пълни, а до пълните не се докосва."; "Ангелите са същества на Любовта. Когато слизат на Земята, ангелите трябва да намерят поне една сродна душа, в която да се влюбят. Докато не се влюбят, те не могат да се върнат на небето. Защо е необходимо ангелите да се влюбват? - Влюбването е придобивка, печалба, която трябва да се занесе в Божествената каса. Какъв е моралът на съвременните хора по отношение на Любовта?[...] Какво лошо има в това, ако всички души, излезли от Бога, се влюбят в някого? Момата, в която някой момък се е влюбил, е неговата сестра, излязла от Бога от хиляди години насам и днес той я среща, хваща я за ръка и я завежда при родителите си, като им казва, че е намерил своята сестра. И родителите трябва да се радват, както синът се радва. Какво лошо има в това? Оставете вашите заблуждения, вашите изопачени вярвания настрана и живейте както Бог е определил!"; "Щом се влюби в някоя мома, момъкът предварително трябва да остави свободна врата в себе си, през която момата може да излезе – т.е. да се влюби в друг момък. Човек се освобождава от своите лични чувства чрез закона на смаляването. Те представляват змията, която го е обхванала и здраво го държи. Когато търси Любовта, човек трябва да отиде при голям извор, който навякъде тече и дава на всички изобилно. Докато намери големия извор, той ще ходи от един извор на друг, ще обиколи всички по-малки извори. Ако търсите извор, който тече само през едно място и дава вода само на един човек, вие сте в стария живот още, в старите закони. Според законите на новия живот, вие трябва да знаете, че силната енергия протича от много места и дава живот на много същества; слабата енергия протича от едно място и дава живот само на едно същество."; "Който добре разбира и прилага човешката любов, той ще разбере и Божествената. И, обратно: който разбира и прилага Божествената Любов, той още повече ще разбира човешката. Всеки трябва да мине през човешката любов, и после да стигне до Божествената. Няма нищо лошо, когато човек минава от човешката към Божествената Любов. Опасността е само в това, че когато

човек заспи в човешката любов, остава там за по-дълго време, отколкото трябва."; "От теб не се изисква да създадеш някаква голяма вселена. Ти ще създадеш в себе си един малък свят и ще го поддържаш. Не го ли поддържаш, както Бог поддържа големия свят, ти ще влезеш в разрез с Него. Ако ти не обичаш и не поддържаш живота на милиардите същества в себе си – клетките, - ти не си в съгласие с Бога. Човек трябва да знае, че всички клетки в тялото му, както и всички органи, имат желание да обичат. Който не разбира тези нужди, той им забранява да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него се атрофират и той казва: "Утвърдих се вече, станах правоверен." Той мисли, че се е утвърдил в идеите си!... В такова "утвърдяване" няма никаква философия, никаква наука!"; "Днес хората не успяват, защото се намират под влиянието на учения с различен морал, с различни становища. Едни забраняват на човека едно, други друго, и той вече не знае какво да прави и какво да не прави. Всичко, което Природата е създала, е разумно! Иска ли да се прояви, човек трябва да дава ход на ония свои желания, които произтичат от дълбочината на неговата душа."; "Колкото и да се мъчи човек да отдели в съзнанието си физическия от духовния живот, ще види, че това е невъзможно. Тези два живота са тясно свързани и взаимно се преплитат." "Единственото нещо, което човек още не познава, е Любовта. Това трябва той да изучава на Земята: да възприема и предава Любовта!"

296 – "Честен поглед върху себе си". *Нещата отново си ги казал по един най-откровен и точен начин, но има известна тенденция да излиза пак на повърхността предишният ти субективен индивидуализъм. Това е разбирането, че в даден момент човешкият дух започва да плава съвършено сам, упоявавайки се 100% само на вътрешната си връзка с Бога, и че връзката с външен Учител и Светите Писания вече е напълно излишна (**"...пламъка на осъзнаването, който унищожава всички книги, всички свещени писания, всички авторитети, защото се ражда вътрешният Авторитет."**) Струва ми се, че в този пункт също би трябвало да има диалектика: партньорството между Учител и Ученик с голяма дистанция между тях не се прекратява, то е вечно. Известно е, че дори и когато ученикът се свърже тотално с Бога вътрешно и вече може да знае и може чрез Бога много, в същото време Учителят Му също е извършил един "главоломен" скок напред в богопознанието и богоравенството. Това може да звучи парадоксално, но е изяснено в Словото: богоравенството също е на степени, тъй като **сам Бог се развива**. Така че когато ние сме на дадена степен на богоравенство, нашият вечен Учител е винаги на пистата с много светлинни години или манвантари пред нас и е на много по-висока степен на богоравенство, в сравнение с нас. Свещената двойка Учител-Ученик е неразрушима, това е главен закон на Йерархията. Дори и когато самите ние станем Учители, над нас винаги ще има души, по-напред от нас в богоравенството, а най-напред – Единственият Учител. Това е предвидено и устроено така, понеже душата ни би трябвало да бъде не по-малко силна и прекрасна от духа ни, а доминантата на душата е нуждата да обожаваме, да благоговеем, да се прекланяме и да служим по чужд модел. Както е известно, вътрешното обожаване на Бога и благоговеенето пред Него във всемирния Му всекосмичен вид е доминанта на учениците от най-ниското, Първо Пентаграално Посвещение, и на Учителите от Първи, най-нисък ранг в Центъра на Пентаграма ("Зелените Учители"). Узряването на "зеления ученик" и "зеления Учител" за следващото стъпало изисква влюбеност не в себе си и в Невидимия Бог, а **влюбеност в Господа** – Учителя на Земята като Богочеловек и в птиците от Ятото му, които са по-напред от нас в клина. Това е въпрос именно на влюбване – вечната нужда на душата да е в орбитално положение около Любимия.***

*Това е **потребност на душата**, затова Второто Посвещение на Смирението е разцъфване именно на душата, след като в предишния цикъл се е самоутвърдило себето. Не казвам "духът", но "себето", субективността, индивидуалността на зеления ученик или зеления Учител, чийто първи изпит и постижение са били именно да отхвърлят всички външни авторитети без изключение и да открият Вътрешния си Авторитет. Ала това е само Първо Посвещение. То е още нарцистично, но създава илюзията за цялостно богопознание и сливане с Бога, понеже е една тяхна мощна проекция – човек има вече Първия лъч над главата си и е на две степени над Гения и на една – над Светеца. Обикновено той излиза и навън в света като авторитет и привлича множество жадни души, обаче в творчеството и поведението му не си личи обожаване на някой над него чак до сълзи. Все още в него има сянка на Съдията, на Титана, на Свръхчовека – това е типично за почти всички старозаветни и новозаветни Пророци. Те имат само един лъч – могат да бъдат апостоли само на себе си и на собствения си вътрешен глас, на собствените си книги и лекции. За този вид посветени народът казва: "Празният клас стърчи, пълният е наведен". Не че зеленото жито не е сладко и полезно, но то е в млечната си възраст и затова придава на себе си и на последователите си субективистични, индивидуалистични, нихилистични и анархични тенденции. Истинският Апостол – Златният Ученик от Второ Посвещение и Златният Учител от Втори Ранг – изпитват неукротимата жажда да разпространяват учението на Господа на Земята или поне на някой по-напред от тях: над тях грее Вторият Лъч на Разпознаването, Влюбеността и Смирението. Ние имаме такива приятели! Стърчащият клас не може да изпита такъв импулс, понеже възприема себе си като единствена точка от холограмата, която може да възпроизвежда цялата холограма. И наистина, при зелените ученици и учители е точно така, обаче те все още нямат понятие за **мощност на точката, мощност на индивидуалния кристал**. Възпроизвеждат Цялото и даже творят като Него, но с по-малка мощност – с по-ниска "резолюция". Като ги четеш или слушаш, наистина виждаш "фотографията" на Цялото - тя е истинска, прекрасна, чиста, вярна като колорит и основни очертания, но размазана, замъглена. Те си имат кръг от фенове, които харесват точно тази разделителна способност. На този етап, поради необходимостта от самоутвърждаване пред себе си (най-ниската точка в инволюцията), те приличат най-много на Гения, който е на две степени под Пророка, и на една на Светеца, който се бори за "чистота" и "целомъдрие" . Геният се храни от блестене и самоутвърждаване пред другите, Светецът – от самодостатъчността, а Пророкът – Зеленият Ученик – от самоутвърждаването пред себе си и пред Бога **вътре** в себе си, от собствения си вътрешен глас, като най-меродавен. Пламне ли Вторият, Златният лъч на Зрелия Житен Клас, резолюцията рязко се повишава и ние виждаме същата картина много по на фокус. Смирението диктува на зрелия да постави собствената си холоточка в резонанс с най-мощната или някоя по-мощна точка и в нейна услуга, поради което Посвещението на планината Морея дава много по-високо и ясно богопознание и богоравенство, отколкото това на планината Арарат. Същото става и с Учителите от Втори Ранг в Центъра на Пентаграма – Златните, - но с невъобразимо по-висока "разделителна способност". Различието в черепа и лицето, в поведението на отделните категории Ученици и Учители, е обект на особена Божествена наука, която дава съвършено ясни критерии. Опиващите се от богоподобието на вътрешния си глас и духовните фотографии на Бога, които снемат, имат своите реални основания, но наистина нямат понятие за резолюция. В самото им холическо тяло има много по-малко холоточки, отколкото в по-напредналите учениции и Учители, поради което възпроизвеждат Божественото на нивото на своята актуална разделителна способност. За феновете им, които имат много по-ниска собствена "резолюция", тия*

картини на Мъдростта и Словото са възхитителни и достатъчни – те ги обогатяват. В богопознанието и богопроявлението обаче също има еволюция и йерархия, базиращи се на умножаването на индивидуалните холокристалчета или холоточки. Това вече идва от кондензацията на Аза, Божественото Его. Изводът е същият: преклонението пред Първия Бегач и Бегачите пред нас е израз на възхищение, на любов, на Смирение. Ние ще станем оптимално богоравни и равни на Първия едва в най-последната степен на еволюцията си, когато преминаваме в ***преволюция*** *(еднаква резолюция с тази на Първия и на Първите, макар че пак всяка холоточка и холограма е с индивидуални обертонове). Едва тогава се стига до пълния обем на положението "дух, мощен като Бога и едно с Бога". Добрата новина е, че това е постижимо още на нивото на ученичеството. Обаче то става едва на Голгота – при Петото Пентаграално Посвещение. Там се явява не само Христовият Образ, но и Христовото Поведение. Там си първи в очите на Бога, понеже лансираш себе си и собствения вътрешен глас и изявите си* ***на последно място****. Безименно, некомпенсирано по никакъв начин – и последно по ред. Ние познаваме такива хора. Ландшафтът има такъв закон: които са близо до върха, не могат да го видят. Те виждат само себе си и близките могилки и връхчета – изглеждат внушително. Но при навеждащи се вече класове като тебе се отваря и зрението за Водача и Ятото – амалгамата на огледалото ти вече се лющи усилено и през съклото те започват да се виждат...*

По въпроса за кръщението има изяснени и други положения и съответни немалко примери. Задължително езическо кръщение от Бялата Ложа трябва да получи всеки сатанист и всеки атеист, ако иска да си спаси душата. Задължителното старозаветно кръщение в синагога или със старозаветен ритуал трябва да приемат почти всички езичници, за да се спази еволюционният ред и последователност – включително всички мохамедани, индуисти, йоги, будисти, тантристи и пр., дори и да имат ранг на гуру. Ошо, например, въпреки че даде на света ***теоретически*** *едни от най-брилянтните и верни уроци за истинско християнство, не можа да получи Христово Посвещение, понеже в края на живота си говореше абсолютни глупости и цинизми за Христос. Има смекчающо вината оправдание, понеже по това време Ошо беше вече жестоко зомбиран и натровен от сатанистите в Америка, но духът му не беше на ниво да се справи с това. Църковно-християнското клерикално кръщение важи само в някои специални случаи при старозаветни (независимо дали са юдеи или по еволюционна степен), обаче в други случаи и езичник, и старозаветен, и новозаветен могат да минат през свето кръщение без клерикален ритуал от известните на земята. В Школата и Църквата на Всемирното Бяло Братство има строго специални процедури и за това. Праведният е над новозаветния и за него си има специално кръщение за Първото Пентаграално Посвещение, което се провежда в области като Етрополската – не в църква със свещеник, а с мистични ритуали на Новата Школа на особени места сред природата (там има етерни храмове на Бялата Ложа). Имах случай в Рига, когато ме помолиха да проведа подобен ритуал - и съответните хора, които бяха вече ученици* ***над*** *праведника (пророка), получиха "печата" на Новия Път чрез Кръщение за Второ Пентаграално Посвещение, както и съответните ангели и богове пазители. В такива особени случаи едно католическо, православно или евангелско кръщение би било пагубно, понеже праведник или ученик може да бъде увреден сериозно от съответните егрегори и да се върне назад в еволюцията си. В България и при духовете с българска небесна националност, узрелите се превръщат от езичници в хора на Тайния път първо чрез няколко вида орфическо, нестинарско, богомилско и адамитско кръщение (провеждат се и до днес от съответните Посветени в Рила, Родопите и Странджа и ние имаме връзка с тях). После някои минават през старозаветно мистическо или клерикално кръщение, но само чрез юдейски свещеник от Бялата Ложа. След това*

някои минават през християнско кръщение, но еволюционната последователност изисква да се мине от католическо в православно и от православно в евангеско (и то зависи точно кое евангелско) - обаче пак през живите църкви със свещенослужители от Бялата ложа. Има юдомасонско православие на черната ложа – ако ти направят такова кръщение дори и в църква, ясно къде отиваш... Има и ***евангелисти*** *от черната ложа – и те търсят клиенти за ада. Всички те се отличават с верската си нетърпимост, с тоталитаризма си, с бясната самоувереност, че само те са от Бога и всички други са от дявола. Но по усмотрение на Бога, на Учителя, на Братството и на личния ангел-ръководител, някои души не са длъжни да минават през клерикалните кръщения, понеже са подпалили съответните чакри и центрове в минали прераждания и те работят. Минават само през Петте Кръщения на Вътрешниите Пентагрални Църкви, които имат своите координати и географски – не само в България. Всеки човек, всеки ангел или божество в човешка форма от дадено Посвещение, получил съответното Кръщение, има абсолютно строго определени френологични, физиогномични, хирологични и телесни черти – строго специфичен вид на генома. Разбира се, с окраската на индивидуалната монада. Така че никой никога не е излъгал Бога къде се намира в тая Стълба, какви са мотивите му и какви – делата му.*

313 – За Учителя на Черната ложа. *Ако желаеш, тук би могъл да допълниш това много точно описание на този Учител с едно твърдение от нивото на Божествените Школи, не само на духовните и клерикалните. Не само в Учителя и осиянията на Елма, но и в други източници и от други автори узнаваме тайната, че Дяволът и Черният Учител всъщност са велики космични актьори, които по същество не са зли и противници на Бога. Те са преизпълнени с любов и преданост към Него, но имат гигантското смирение да играят роля по върховната молба и с върховния контрол на Отца, поради някаква най-тънка стратегия. Твърдението, че Черният Учител се опитва да сложи знак за равенство между плътта и духа, между тленно и безсмъртно, е напълно вярно, но би могло да се допълни с пояснения от Словото за взаимната им диалектическа неразделност и обусловеност - въпреки че духът и безсмъртното са субординаторите, а плътта и тленното - субординираните. В беседите и осиянията се говори и за* ***Божествена*** *плът; а твърдението на Учителя, че колкото и да се опитваме да откъснем духа от плътта, това е невъзможно, се среща неведнъж в Словото Му. Имаме разбирането, че всъщност Дяволът се отличава със сблъсването на духа с плътта и желанието му да изкорени изцяло едното или другото, за сметка на противоположното. По това именно, велики посветени като Рудолф Щайнер разграничават Луциферическите от Сатанинските религии. Божественото Учение през всички времена не е религия, а повик за разумен и любовен баланс между пречистената плът и примирения дух. Ако нямаше "Божествена плът", нямаше да има и израз в библията, че един ден "всяка плът ще види Бога". Затова най-високите Посветени се борят за спасяването на още една дума от натикването й в ада от страна на Луциферическите религии – свещената дума "плът". Тленното също е един ипостас на Бога и на цяла една Божествена вселена – то има своето велико предназначение.* ***"Той наистина е богоотстъпник, богопротивник и човеконенавистник!"*** *– Дали е наистина така - или като любим Божий Син, брат на Христос, Дяволът перфектно играе ролята си на лошия герой? Не държа да го добавиш, казвам го само за тебе, защото това твърдение го има и в беседите, и в осиянията ["За Христос и брат Му Дявола" – 4.03.121(1985)г.]. Разбрали са го и зрящи души като Достоевски, Н.Лесков и Марк Твен и др. Тук и на други места отношението ти към Дявола съвпада с църковно-ортодоксалното разбиране на старозаветните и новозаветните, даже на "праведниците", а днес има вече много ученици и те са запознати с беседите на Учителя;*

хиляди хора в интернет четат и новите откровения на Словото. Така че би било добре да се отчете в книгите ти и този аспект, за да не кажат, че си на стари позиции по този въпрос, след като другите ти откровения са на такова завидно ниво. Абсолютно вярвам във високата ти духовна евоспособност (способност за еволюция), понеже от години не само казваш, но и доказваш на дело думите си: ***"...но ако сменим гледната си точка (а колкото е по–малко егоистичен човек, толкова по-гъвкаво и пластично е съзнанието му), ще видим нещата по различен начин. Затова аз се радвам на многообразието от гледни точки (особено ако някоя от тях ми носи нещо ново, непознато), уважавам ги, като по този начин уважавам Бога в другия, и не се опитвам да оспорвам и оборвам никоя от тях. Има гледни точки, които са истинско предизвикателство и обогатяват моята представа за нещата - те са тест за мен дали мога да ги погледна и видя и от тая страна. Всеки един от нас е изразител на един аспект от многообразната Истина, защото според моето виждане Истината е една, но тя е многообразна, многостранна, и ние виждаме от нея онази част, която ни позволява нивото на съзнание и гледната точка, която то ни предоставя".*** *А в "Новогодишни картички" от 26-31.12.120г.(1984)г. има директно послание на Елма до Брата на Христос - другия любим Син на Бога - НОВОГОДИШНА КАРТИЧКА 69: "О ти, който предаваш ключовете на тая планета! Нямам още какво да ти кажа - благодаря ти за неприятната служба. Такова смирение никога не съм виждал: да поемеш в ръцете си скиптър; да покриеш главата си с черно! Нощта Ми сега те покрива - почивай си. Много, много бяха нашите срещи и разговори. Нямам нищо против тебе, както мнозина очакват. Ти Ме познаваш от още тогава; Аз те зная от много по-рано. Никой не знае колко много съм плакал всеки път, преди да те помоля да Ме предадеш. Никой, освен тебе, нямаше тъй безпределна преданост - преданост на любимия Син, по-любим и от онзи, който не вкуса смърт от ония години донине (става дума за ап. Иоан)! Но наградата си е награда: затова и чрез неговото Евангелие приемам в дома Си мнозина. Но лоша беше зимата; тежка - епохата. Предатели колкото искаш; но да се намери един от Летящите, който да се съгласи да играе роля, не беше тъй лесно. Ако има някой да се е скитал тъй много немил, клет и недраг - нека дойде да Ми се обади! Праведен до мозъка на костите си; неправеден по Моя молба - заради Пиесата… Дори и лицето, и фигурата си прие да измениш - и те мразят милиарди от толкова много хилядолетия! Не се спря пред нищо, за да повдигнеш нож над човечеството - само за да изпълниш молбата Ми. Не приема сърцето ти кръв и стенания и гробове, но ти се наемаш с това представление. Пред очите на всички вселени, само ти си смиреният, който отнемаш надежди, за да ги връщам Аз; изтръгваш вопли - за да ги утешавам Аз; погубваш животи -* ***Аз*** *за да ги обновявам; души даже погубваш -* ***Аз*** *за да ги спасявам! Най-голям талант и най-страшна саможертва - ето какво си ти, Злият Гений на нашата Драма. Само Аз зная с каква пламенна обич и с колко ридания посрещаш ти всяка осиротяла душа, която се е отрекла от себе си при изпитанията. Само Аз знам как адски се мъчи сърцето ти, когато влагаш нож в ръцете на всекиго, с надеждата, че ще го хвърли! Само Аз, а с Мене и цялата ултравселена, наблюдаваме как изпитваш същества и народи, цели природни царства и супервселени - за да минат през Пещта на Великото Самоотречение! От колко айòна и с колко еòни покъртителни сцени попълваш паметта Ми с опит? Не си ли единствен ти оня, който знае, че сам Аз взимам живо участие като Добрия Герой в Моята Космическа Драма? Само ти си наясно, че ние играем пиеса, неписана предварително никъде; неизмислена - и все пак измислена. Само ти и Аз сме способни да приемем ножове на живо в сърцето си, да се оставим да ни разпъват, да се оставим да ни разстрелват; да се оставим да ни съдят и благославят… С милиони и милиарди, душите, подобни на блеснали капки от скръб и сияние, се пре-*

цеждат през нашата Драма - една по една през стотици години - в Съвършения Свят на Найанда! Самата най-чиста есенция на Битието – самоотреклата се човешка душа напълно от себе си - прозвучава, подобно паднала капка в тишината на Езерото, в очакване на хилядолетията… Такава е засега нашата тъжна и истинна Драма: Аз - на единия полюс, а ти, братко, на другия. Зная: хиляда години ти ще почиваш в неизмерим покой и блаженство, понеже скръбта ти не беше по-малка от Моята. Сега Аз те "връзвам" - по думите на сценария… Тези бедни създания не разбират от друго, освен от "престъпление" и после - "възмездие"… Само една Моя въздишка - и стотиците хиляди сенки в душите на хората, с които ти ги насели от милост, мигновено ще хвръкнат на Запад, на Залез, и ще отидат и те да почиват. Не вампири и дяволи, а живи, печални искри от самата ултравселена ще се възвърнат в родината си, за да представят във филми своята опитност. О, скъпи Мои наставници и презрени от хора и църкви създания – получете и вие заслуженото! Подтиквайки, подстрекавайки, изкушавайки, вие наказвахте после душите, обичащи себе си - показахте им на дело какво значи да оскърбиш ближния… Когато слугите ти предават ключовете на "Новия Йерусалим", ще те повикам, за да присъстваш. Силата ти, както и Моята сила, преминава на страната на кротките. Наистина, домовете, които приготвях милиарди години, пръснати из всички райски звезди и планети, най-после ще приемат стопани! На добър път - и приятно отлитане! Братко Мой, никога вече няма да те моля за такава услуга! След хиляда години по Абсолютното Време отново ще те повикам, за да направиш ревизия. Но тогава няма да слагаш генната маска. Хората ще бъдат културни - ще разбират от най-малкия намек. Жилав - но праведен; лукав - но най-истинен; ехиден - но най-деликатен; наказващ - но справедлив; играещ неотразимо, сякаш напълно наистина, в сцени на ярост, порок и физическо изтребление, ти ни спести милиарди години изследвания! По новия метод - "космическа драма" - всяка монада показва дефектите си до последната шупла - само защото не знае, че я наблюдават. Почивай в мир - до момента на Празника!"

317 "Божествената духовност изхожда от идеята за първородния грях и деформираната човешка природа. За нейното изцерение основно средство се явява покаянието. То води до съкрушено сърце. От съкрушеното сърце се ражда смирението, а на смирения се дава благодат." *- Извинявам се, че пак се намесвам с едно допълнително мнение, което съвпада с това на много по-мъдри хора от мене. Както е в примера ти със Сократ, и тук тезата ти може да се допълни с друга, която не съвпада с нея, но и двете да са верни – именно това е диалектика. Тук в скоби мога да разкажа за раздразнението на брат ми и недоумението на ръководителите на Лекториум Розикруцианум, когато им зададох един "неудобен" въпрос. В София бяха дошли да изнасят лекции и провеждат духовни служби едни от най-високите посветени от холандския клон на розенвкройцерството, основан от Ян Ван Райкенборг. Брат ми внесе това учение у нас, преведе и му отпечатаха няколко дебели труда на Райкенборг, спонсорира построяването на луксозния им триетажен център в Люлин. Моят прост въпрос беше: "Защо Райкенборг навсякъде счита диалектиката за нисша проява на адския и преходния свят, след като богът на философията и мъдростта Хегел я въздига на равнобожествен трон?" - Още от началото разбрах, че Райкенборг и последователите му не познават Хегел, въпреки че са европейци с образование. Просто човекът (лидерът им) се е подвел от думата "диалектика", не знаейки за най-върховното ѝ значение - абсолютен триумф на философията в историята на човечеството, и я е запомнил с най-старото ѝ значение "изкуство на спора", въвел е и собствено значение в нея – раздвоен свят, чиято нисша, материална половина, е под властта на Дявола. Получава се дразнещия, остарял дуализъм, типичен за ортодоксалните религии на залязващата*

пета раса – не само езическите, но и католицизма, православието и евангелизма. Непознаващите богомилството и произхода му от Учителя (Боян Мага преди 1100 години), изкараха и него дуалистично! И до днес окултисти и мистици на запад от голяма величина, уж последователи на Учителя (напр. Прекрасният Филип Кар-Гом), прокарват в лекциите и книгите си тази теза и отблъскват търсещите от богомилството – принизяват го до манталитета на противопоставянето. И до днес цяла Русия е все още под похлупака на византийския чернокапски ортодокс, който изтъква като първа и единствана крачка към спасението именно идеята за първородния грях, нуждата от покаяние и съкрушаването на сърцето, за да се стигне до смирение. Княз Бениамин въстана рязко срещу налагането на тази идея и този метод като първи и единствен. Като Велик Учител, той даде съвършено ново учение. Това лиши егрегора на православна Византия от милиони жертви – той и до днес ги смуче чрез вярата им в "единствено верни и правилни" църковни технологии. Тук не е мястото да правим този анализ и това разграничение, но искам да подчертая, че споменатият метод е въведен от църковните отци, които са окастрили и изменили сериозно истинските Слова на Учителя още преди Никейския събор и са създали егрегориални евангелия, в услуга на съответните егрегори. Трябва да се знае, че идеята за първородния грях и нуждата от покаяние и съкрушаване на сърцето, за да се стигне до смирение, важи само за една малка част от душите и е валидна като метод единствено за преминаване от IV към V степен на Обикновения човек от външния кръг на Пентаграма. В отделни случаи работи и за минаване от V към VI и от VI към VII (броени от най-ниската степен нагоре). Истинското, неортодоксално Смирение, се добива едва в VII степен (Второто Посвещение на планината Морея) и пътя към него е съвършено друг. От старозаветните и новозаветните глави на църкви досега са го получили само равинът Даниел Ционо и папа Иоан XXIII (Ронкали). Православен патриарх и евангелски духовен глава досега няма с Втори Лъч над главата, понеже още не са започнали да проповядват и печатат Словото на Бога от последните Му изяви на Земята, но има хиляди Негови тайни ученици в съответните вери, манастири и църкви. Това важи за водачите и авторитетите на всички останали църкви и идеологии, с някои известни изключения. В Тибет и Хималаите също има – дори езичници – с Второ Пентаграално Посвещение; някои от тях идват в България, за да получат повече от 2 лъча. От българите, с Второ Посвещение е известният евангелист Стоян Ватралски (първият българин, завършил Харвардския университет), от теософите – Николай Райнов; но има и много други. От райхенборговите розенкройцери го получи един от най-скромните им и възвишени ръководители – известен обоист по професия. Той обяви публично името и ранга на Учителя. Всички ученици от планината Морея се обединяват от разбирането, че има и други методи за спасение, много по-високи и ефективни от покаянието; че покаянието не е единствената Тясна Врата и не е валидно и задължително за всички. То е неизбежен метод само за тщеславните и горделивите – именно на тщеславните, горделивите и самомнителните то е необходимо повече от всичко друго и затова леят тъй много искрени сълзи, когато го постигнат. Чувството за вина и греховност ***е "крайъгълен камък на християнстववото"*** *и спасителна пролука в скалите само за такива. От Второ Посвещение нагоре обаче такива сълзи обаче се изтриват напълно и се считат за голям грях. Те са основни инквизиторски инструменти в ръцете на опитните християнски егрегориарси и проповедници от Черната ложа – чрез тия две чувства те са манипулирали и все още манипулират милиони хора, докато ги зомбират безнадеждно и ги вкарат в лудницата и гроба. Чрез "Помилуй меня грешнаго" са вкарани в ада много повече нещастници, отколкото са спасени:* ***това*** *е акашовата статистика! Ясновидецът в акашовите записи би казал, че съветът "Дръж ума си в ада и не се отчайвай!" е бил даден на св.Силуан не от Господа, а от един*

от най-черните православни егрегориарси, изпаднали в адската зона. Те имат въпиюща нужда от точно такова съзнание на жертвите си, от които смучат. Големият руски мистик и ясновидец Даниил Андреев, син на известния писател Леонид Андреев – обяснява детайлно в уникалното си съчинение "Роза мира" какво представляват "урицраорите", един от еквивалентите на понятието "егрегор". Днес вече това е широко известно, но по негово време хората не са знаели за тия ултравампири. По същия начин и римско-византийският религиозен егрегор фанатично настоява за държането на ада, вината и греха в съзнанието, като базален метод да дърпа живот и енергия от жертвите си. Покаянието ***включва*** *този елемент, но са необходими изключителни духовни познания от нивото на Бялата ложа, за да не се присламчи към вярващия в тая му практика пипало на религиозен "урицраор". В повечето случаи, последният се представя за "Светия Дух" и имитира очистително присъствие, но после си взима парсата огромна лихва: "осенените" от него стигат още по-едновалентно мислене, даже до делириуми и припадъци. Лично познавам не един и двама такива, за които се твърдеше, че са получили "Светия Дух" и даже лекуваха, ясновиждаха и пророкуваха, обаче три случая бяха много страшни: две от "осенените" стигнаха до неспирно проповядване, крясъци и припадъци, а един удари по главата възрастен човек в парка с желязо и го уби, понеже го бил подразнил, че е плешив... Взеха го в психиатрията - и досега е с чертите на "осенените" и се поддържа с цигари и наркотици. Случаите с наследствена или придобита шизофрения и циклофрения или хистерия са доминиращи сред осенените от "Светия Дух", особено при някои евангелисти. Тия, които са действително свързани с Него, се броят на пръсти и имат друго поведение. Не само акашовата, но и официалната статистика констатира повишения брой печални случаи в такива среди. Такова твърдение може да ядоса православния или петдесятника и той да се прекръсти ужасѐн срещу нас, но е факт. Този манталитет и такова мантруване или дърдорене на духовете през егрегорния православен, кришнар или евангелист изменя лицето му по особен начин, деформира веждите и клепачите и изкривява устата му както на всички подобни, а в очите му се появява нещо съвсем не божествено. Исус още преди 2000 години даде като основен методът на отстъпването, саможертвата, служенето, благостта, прошката, тоталното забравяне на лошото в себе си и в другите, абсолютната слепота за недостатъците, злото и греха - първо вътре в нас; практикуването на щастието, радостта и веселието. Мисленето за греха и предпазването от него, особено с повтаряне на съответни молитви и мисловни латерни, просто го възпроизвежда в милион мисълформи. Това е черна магия! Ясновидците виждат тежки и миризливи, огромни слоеве от ментални паяжини, нещо като лепкав пашкул около "покайващите се" по този начин. Покаяние без саможертва е нищо, вяра без дела е мъртва. Един авторитет, минал през* ***истинското*** *покаяние, публикува книгите на* ***други*** *Божи хора преди своите, а неговите обнародват приятелите му. В Рига такъв човек беше Валерий Сергеевич Бабаев – лидерът на Жевя Етика (Агни Йога). Той слезе от катедрата в салоните с хиляди негови последователи и смирено я предостави на човек, когото разпозна като проводник на Новото. Седеше няколко месеца като ученик в залата и записваше какво се говори и върши, какво става в аудиториите (имаше и изцеления пред очите на всички). В залите, по 7, 8, 9 часа на ден, можеше да падне и топлийка и да се чуе. Такова нещо у нас е напълно невъзможно: понечи ли да се изкаже някой, даже и мед да тече от устата му, мигновено някой го контрира или продължава репликата му, за са се изкаже – нали и той е умен?! След секунди, вече всички духовни българи се надвикват с всичка сила (имаме десетки аудиозаписи...), понеже всеки иска да говори, без да слуша другия. Чужденците се потрисат от тази картина и се питат това ли е "Братството"... По време на беседа, сам Учителят е бил прекъсван от видни Свои "ученици" - те са влизали в спор с Него или*

са искали да опровергаят или "пояснят" думите му... Той търпеливо е замълчавал или си е излизал огорчен от салона. Поясняват Го и до днес в мъдрите си лекции и книги - на 500 хиляди нива под Словото Божие, - пълни с черупки от егрегорни, стари учения. Изследванията Му 11 години констатират най-дебелата фонтанела в света – българската... Тук е валиден анекдотът как се вари шопска глава, даже и когато даден българин не е шоп: вари се в тенджера заедно с един камък. Като омекне камъкът, шопската глава се вари още три денонощия. Но Господ е решил последния път да слезе именно сред такова племе; казва: "Така е, но ако успея да пробия поне една такава глава и тя да стане смирена, ще направи чудеса в света!" Това, че Исус се е кръстил при Йоан, че сам един Миров Учител е минал през покаянието в клерикалния му вид, е било един необходим акт, за да отбележи, че то има фундаментално място на един от етапите на духовна еволюция в края на прецесионната епоха на Рибите.

Според Пентаграмиката обаче, то не е Второто Посвещение на ученика, освен в отделни редки случаи. Но дали е за всички случаи или единственият начин, Той после обяснява в 7 хиляди беседи и дава нови методи за 4000 години напред. Ние правим и честотни (фреквентни) речници на Словото: в него думите "покаяние", "грях" и "вина" и особено "съкрушено сърце" са много далече от първите места, имат много по-малка честота, отколкото в "Църквата". Слагам църква в кавички, понеже има и Небесна, Истинска Църква, в която тия понятия днес не са "крайъгълен камък". От началото на Епохата на Водолея и Шестата Раса – не са! Но 2150 години в епохата на Риби – бяха. Това важи само за егрегорния календар от 12 месеца или знака (периода), който е измислен, не е верен астрономически, но действа – егрегор е. Исинският е 13-орен и една прецесийна подепоха по него е 1984.6 години. Толкова е продължила космическата епоха "Океан", до началото на 1926 г. Според него, днес сме в епохата на Делфина. "Океан" започва 32 години преди новата ера, което съвпада с етерното рождение на Христос на Земята. Телесното не винаги съвпада с етерното. Днес нямаме право да изтъкваме методи от изминала епоха като приоритетни. Те важат само за хората, които психически са още в миналото и не са защитили съответните подвизавания. Такива изостанали души обаче са вече значително по-малко от преди. Днес дойде едно ново Божествено и ангелско, безгрешно поколение, в чиито уста думите "Господи, Иисусе Христе Сине Божий, помилуй мя трижди грешнаго" не могат да се поберат по никакъв начин. Днес се опитват да реставрират подобни реликви на исихазма с най-добри намерения, без да подозират, че той беше най-върлият противник на богомилите и адамитите и насъска властите срещу тях (не говорим за най-чистите и невинни исихасти). Тази измислица за изначална греховност е кощунство срещу Истината, тъй като първата вълнà от 8000 напълно безгрешни човешки и ангелски души слезе на Земята още веднага след 1950 година. Това фактически важи и за всички останали, стига да имат дух и душа, т.е. искра Божия или "монада", тъй като духът и душата са безгрешни. Грешат само умът, сърцето и физическото тяло, но формулите и молитвите за тяхното очистване и методите, дадени на етапи след 1898, 1914 и 1926 година и имащи корен още отпреди 1000 и 2000 години, използват ***положителни*** *думи. Изключенията са малко и второстепенни. Това, разбира се, важи само за Христовите монади, а жертвите на псевдохристиянските негативистични и самоокайващи се егрегори имат шанс само дотолкова, доколкото имат смирение и интуиция. Останалите трябва да получат опита си от повтарянето на отрицателни думи и твърдения (при това неверни!). Посещението на ВИСОКИЯ ГОСТ при тебе е било, за да потвърди именно тази истина и ти си го написал: "РОДЕНИЯТ ОТ БОГА ГРЯХ НЕ ПРАВИ. НЕВЪЗМОЖНО Е!" – Това прави излишно по-нататъчното самоокайване с адската мантра "Грешен съм"...*

Край на редакционните бележки от Г.

25.VI.147(2011)
София – Изгрев

ХОЛИВСЕЛЕНА И ХОЛМИР

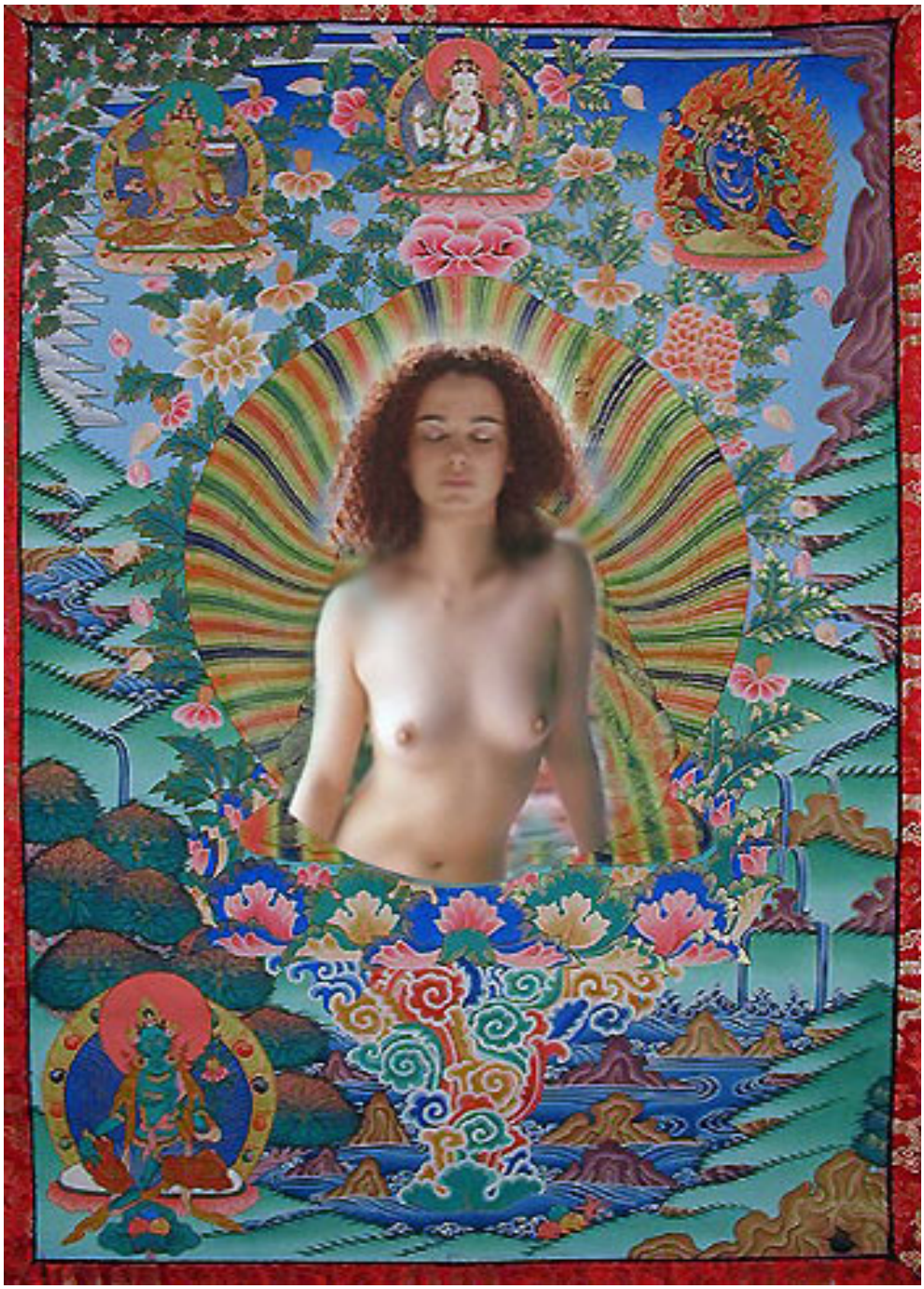

5:42:14

- Какви са тия цветни дъгички, които се появиха от тялото ми? Защо когато сме с дрехи или покрити, няма такива?

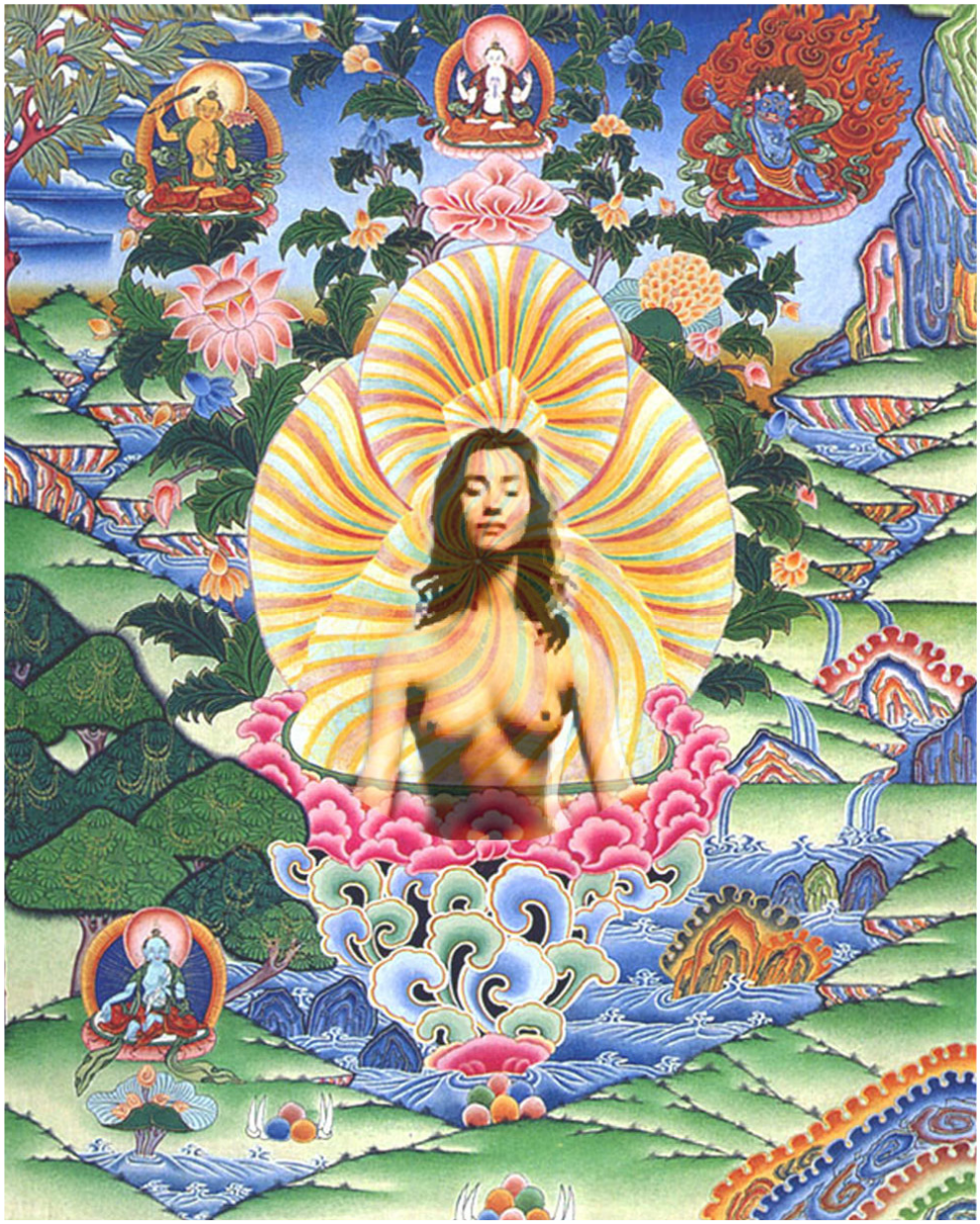

През нощта имаше прекрасна буря с мълнии, но времето е топло и се оказва огромно удоволствие да се лежи и спи не само гол, но и без завивка. Невероятно красиви преживявания, усещане за свобода, свежест и простор. По едно време въображението вижда къси дъгички, излизащи от тялото – всяка една едноцветна и различна, но много красива. Сякаш е замахнал с четката си художник.) Предавам отговора по памет, затова ще го пиша в синьо. После, ако Някой реши да говори със записване, може да дойде ***точно*** *Слово.*

- Това са филизи от холическото тяло, които излизат почти незабавно от всеки гол човек. Значи, не само дрехите пречат те да излизат, но и завивките през нощта или през деня. Колкото по-дълго сте голи, толкова повече те се удължават. Целта

на развитието им е всяка да се затвори, да стане халка. Както е при слънцето и звездите, както са силовите линии. Едни халки са по-малки, други – по-големи, трети се тъй разтегнати, че обикалят цялата вселена. Всички съществуват в потенциал, понеже това са наистина силови линии; по-точно – "мѝлови". Може и ***така*** *да се каже. Силата и милостта, милването, са противоположни. Виждате, че при близост на голи хора тия дъгички се явяват мигновено и веднага се превърщат в халки, протуберанси, осморки между телата – става красива и бурна обмяна. Ако сте под завивка, те не могат да излязат от кожата, освен от лицето и шията и случайно откритите части на тялото. Така че и тук виждате истинското име на холивселената – "голивселена".*

Прави ли ви впечатление, че първата част на думата е в множествено число? Холивселената, цяловселената, е съставена от ***голи*** *същества – минимум двама. Невъзможно е да се каже "холвселена". Когато е сам, Хол не създава вселена, а всемир. Може да се каже "холвсемир". Но и това е условно, понеже "все" и "цял" не е едно и също. Получава се нещо като "хол-цело-мир", но това е изкуствена дума, при това тафталогия. Най-точната дума е "холмир".*

Има фази, когато Бог е единен и множествен. Когато диша, Той се превръща от холмир в холивселена и обратно. Досегега не съм ви говорил за холмира – за света на Хол, когато е единен и сам. Там няма полюси, както е в холивселената – има център и периферия. Всъщност, центърът е едновременно и периферия. Когато човек е гол, но сам, с един доста голям радиус около себе си, се свързва с холмира; когато са двама или повече – с холивселената. Затова между ***двама или трима в Бога*** *се затварят халките на Чистотата и Любовта, а при* ***самия в Бога*** *– цялостта на* ***Абсолютното*** *Целомъдрие. Както виждате, тук центърът е* ***Мъдростта****. Ако човек, ангел или божество не влиза ритмично в холмира и холивселената, той престава да диша и умира. По тази причина всички същества, които са сами или постоянно с някой друг, с другите, са на*

практика мъртви. Може да се мърдат, да се размножават, но са мъртви. Мъдростта ни изкарва от мъртвостта когато оставаме сами, но не задълго; Милването и Милостта ни изкарват от смъртта когато с сме с друг, ала не задълго.

*"Холмир" е светът на Бога, когато се е прибрал в **Себе** Си.*

*Да се прибереш в себе си, да няма нищо и никой около тебе и да е пълна тишина и бездействие – това е най-дълбоката потребност на Бога и на Божественото в нас, когато сме си взели дъх до горния предел. Това се нарича "целомъдрие". Не отнемайте никому, нито на самите себе си мига и вечността на целомъдрието, понеже ще пострадате. Не само ще пострадате, но и ще умрете. Има две крайни фази на задържане, които са **пределът**. Ако едната продължи повече, умираме; ако продължи повече другата – почваме да изглеждаме на живи-мъртви.*

*Всички хора и ангели, както и една немалка част от падналите богове и титаните, които се мърдат и шетат из Битието **без Бога**, са загубили своето целомъдрие. Те са се **обезчестили** – искат **сами** да управляват себе си и битието, другите около себе си. Загубили са Вътрешния Мир и Вътрешния Шепот, присъствието на **Абсолютния** в себе си. Затова те се занимават с **относителното**. По тази причина идват периодични вълни, надига се периодично мъртво вълнение, което ги отнася в Небитието. Невъзможно е да не оставаш периодично сам, и да не се удавиш. Невъзможно е да си постоянно с **другите**, и да не загубиш смисъла на живота. И да фучиш, и да се мърдаш – ти си жив мъртвец, чучело. Вятърът ти развява ръкавите на пръчката – и хората мислят, че си жив. Все пак вършиш нещо – плашиш гаргите...*

6:58:21

8:53:51

- Оправѝ останалите, после ще видим. Най-важното сега е да поправиш и оформиш останалите от-

преди, а нови осияния ще видим кога ще има. Това, което преразказа по-горе, е общо взето вярно.

Христовият Дух се ограничава с нестандартното, провокира стандартното и руши склерозиралото. Работата Му е провокирана от нехристовите централи, при които милостта и абсурдът са фалшиви или липсват. Затова предлагат фалшив живот или водят до смъртта. Фалшивият живот също води до смъртта, но по-бавно. Той дава шанс за грешки и осъзнаване. Пародия е, но може да накара някого да се запита за оригинала.

*Усърдието в работата е похвално, работата е **острието** на Словото. Това, че **работиш** по Словото, в повечето случаи е по-важно от получаването на ново Слово. Затова ние приветстваме нежеланието ти да получаваш **още** Слово, отчитайки и факта, че все още няма зрели души за гостуване и размяна на къщите, на приятелите. Новото Слово е вятър, който раздухва жарта на **привичните** огнища. То подпалва къщите, които не допускат оборот на хора. **Работата** върху Словото има предпазна изолация, която потушава пожара още в самото начало. Затова сте прави, че наблягате върху **Работата**, понеже още няма съзнание за Живот, за **Нов** Живот. Животът е **обмяна**, но обмяната на съществата е **Вечен** Живот. Няма ли такава, по-добре се отдай на **Работа**, понеже Бог се крие в **Работата**. В псевдоживота няма Бог, псевдоживотът е панаир или катакомба. Хайде, не се мъчи повече! Искаш да продължиш тук от **съвест**, но Кранът сам ще се затвори, за да тече водата в **колелото**, не при фонтана.*

9:19:50

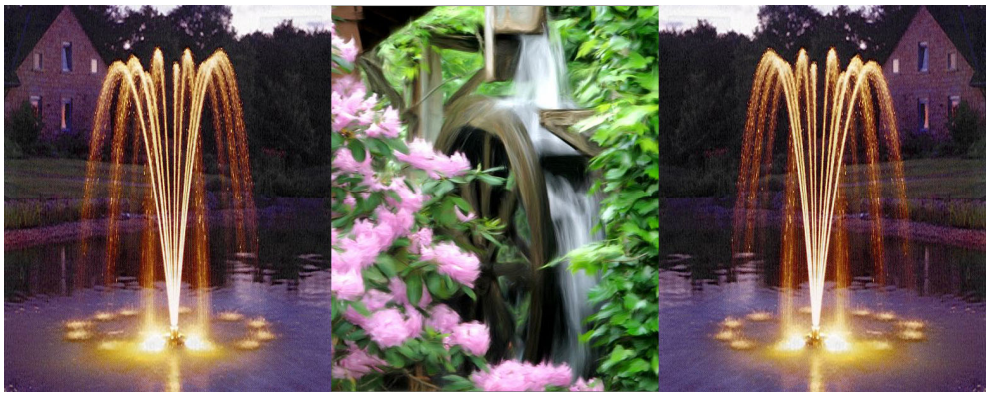

16.VII.147(2011)
София – Изгрев

ТАЗИ ГОЛЯМА СЕКТА...

(ЖЛО за един приятел)

06:43:12

- Малинов, но кристален; кристален, но пластичен; отворено поле за Истината.

Зилмѐн – мой лъч на Христо̀во съзнание. Херувимна чистота и мъдрост от 71 виолетова фреквентност. Цуриòн не [...]

- *Контактът не върви, защо?*

- *Божията жива милост предпочита нещо повече от писане. Абсолютното иска мълчание. Мълчаливите осияния не са даже одеяния и ожияния. Когато млъкна, давам повече. Никой не опитва татван по-пълно от хората и ангелите с дълбоко виолетова, индигова хрисимост.*

Отварям поле на небивало щастие от мига, в който почнат най-чистите и святи подражания на Водния Кристал!

Може сега да добавиш само онова стихотворение от Шели. Останалото ще кажа на Зилмен вътрешно и в чудесата на живота му. Когато хората и ангелите разберат какво казва Шели и го приложат, те няма защо повече да се преждат.

Елма има предвид поемата "Епипсихидион" – един фрагмент от стих 150 нататък: на български текстът ще се представи съвсем свободно и още по-ектремно от оригинала, но основните образи и идеи ще бъдат запазени:

Аз никога не съм си падал по тази голяма секта,

чието вярване е, че сме длъжни да си изберем

измежду всички в целия свят

само един любим или един приятел,

а всички останали, макар и да минаваме за справедливи и мъдри,

да обречем на студено забвение, понеже такъв бил кодексът

на съвременния морал и утъпкания път.

Утъпкания път, който всеки ден милиони бедни роби
трамбоват с оловни нозе,
връщайки се при мъртвците си в мъртвите си къщи
по широката магистрала на света,
с още един роб до себе си, също тъй скръбен до смърт като тях,
и с куп ревниви и злобни врагове наоколо.
О, колко безрадостно е това несвършваемо пътуване!
А Свободната Любов се отличава от всяко светско злато
и от всяка чужда плът, добита законно, по това,
че не разделя нещата и сърцата
на строшени части от Цялото.
Така става с океана, начупен от вездесъщия северен вятър
или с огледалото на луната –
едно огромно напукано огледало,
обезобразяващо всяко нещо,
което минава пред него.
Там всяка форма е разробена на части
от невинния малък пакостник, който е хвърлил камък,
където и неговите очички и мило челце
се превръщат в нещо неописуемо смешно и грозно.
Така и хилядите образи на прелестта
сигурно и аз щях да ги обрека на високомерно презрение,
ако бях някой, когото шумният свят счита за голям умник,
и щях да цитирам като папагал авторитетите
които хвалят само разпарчетосаната любов.
Щях да им стана съавтор или глашатай да казвам-
че великата Книга, наречена Природа,
и написана от самия Бог в Небесата
преди всички останали книги,
ще се ревизира основно в следващия брой
на нашето жалко тримесечно списание...
А и Сократ, и Истинският Исус Христос
и даже църковният византийски Исус,
нито за миг не са престанали да настояват,
че всички живи същества трябва да се обичат с всичка сила

и денонощно да си прощават един дргиму
грешките и греховете -
за да задушат най-после завинаги
Дявола на разединението
стегнал като октопод човешките души.

Нещо повече, този фрагмент от Шелевия Epipsychidion доведе до следната страница в интернет:

file:///E:/Documents%20and%20Settings/GRISHA/Desktop/Free_love.htm

Източникът желае да я преведем и да изследваме основно, да съобразим кои са извращенията и крайностите в така наречената "свободна любов" и да оставим в резултат само Божественото от тия усилия на човечеството да отхвърли хомота на Черната ложа и да се върне в рая, да възлезе на Новата Земя и в Новото Небе. Постарали са се съставителите на тази обзорна статия да дадат максимума, добре е да се изследва всеки автор и всяко съчинение, всяка биография, които могат да хвърлят светлина по този въпрос. Ние се стремим към ***Божествената*** *диалектика и знаем, че заедно с тази антитеза на любовта по двама съществува реално и тезата в нейна защита, когато една такава любов е по волята на Бога. Както и синтезата "Троен ритъм", от която зависи цялостта на Битието и въобще неговото по-нататъшно съществуване.*

В днешния случай с това кратко осияние за един приятел, чието име няма да се съобщава даже с инициали, за да не бъде смущаван, си личи нежеланието на Диктуващия и приемащия да се занимават само с текстове, без са се правят и най-малките опити за осъществяване на Тройтия ритъм и Тройновселенските токове чрез свещените гостувания и

*именно **този** вид обмяна, който поддържа младостта, живота и безсмъртието в Свободната Вселена.*

През 1821 година Шели се запознава с младата италианка Емилия Вивиани, насилствено заточена в манастира "Санта Ана" в Пиза. Нещастната девойка, която се отличавала с изключителна красота и духовно изящество, тежко понасяла съдбата си. Между двамата пламва гореща любов. Нейна рожба е „Епипсихидион". "Епипсихидион" е словосъчетание от самия Шели. Съставено от двете гръцки думи "епи" (отвъд, над, свръх) и „тюихе" (душа). Означава „свръхдуша ", "душа вътре в душата ")

*Колкото и голям преводач да е Цветан Стоянов, той не е предал точно оригинала в един много съществен фрагмент от тази знаменита поема, където Шели пише за **серафим**, а не за "райски ангел", докато руският преводач е точен, поне в превода на тази дума (в другото се отдалечава още повече...). Нека сравним:*

Seraph of Heaven! too gentle to be human,
Veiling beneath that radiant form of Woman,

Ти, райски ангел, ти, надземна тайна,
забулила със женственост сияйна,

Ты серафим, чье женское обличье
Таит невыносимое величье,

20.VII.147(2011)
София – Изгрев

ВЕРНИЯТ В МАЛКОТО

"Верният в най-малкото е верен и в многото"

Лука 6:1-13

Тия дни се засилиха явленията на пряка и конкретна помощ и в най-малките пролеми. Те не са един и два, а са извънредно много досега през годините, но тук се разказва само за няколко: намиране на изгубени ключове по чудотворен начин, падане и изтърколване на един предмет до едно място, където се открива друго важно нещо, считано за отдавна загубено; намиране на трето важно нещо в тъмното след дълго търсене през деня – ръката през нощта сама се насочва точно към него и го напипва.

1.IX.147(2011)
София – Изгрев

МОМЕНТЪТ НАСТЪПВА!

(НАЙ-КРАТКИЯТ СЪН)

Малко преди разсъмване идва следният сън:

Висш офицер съм в двора пред сградата на своята част. Вечер. Всички гледаме към небето, там става нещо необикновено.

Явили са се светящи обекти, води се космическа битка. Накрая остават само победителите, видимо изчезват, но всички народи по Земята чуват глас в пространството, който оповестява на техния език (или просто го разбират) следното:

- Победа! Най-после победа! Пригответе се да чуете най-важното. Вие сте пред прага на крупни промени, вече нищо не може да ни попречи. За всеки човек и всяко същество, за всеки обект около вас отговарят по няколко хиляди наши специалисти, които знаят всичко за него, откакто се е появил. Сега са зад всеки от вас, в пълна бойна готовност. Промяната ще се извърши по цялата ви планета точно за 8 секунди и еди колко си хилядни от секундата. Ето Заповедта с инструкциите:

1.Всички хора и живи същества на тази планета, създадени от нас, да бъдат преместени на открито – индивидуално или по групи, определени от нас. Време за операцията: 1 секунда и еди колко си хилядни от секундата.

2.Всички ръкотворни предмети и съоръжения, създадени от смъртни хора или от враговете ни, да бъдат незабавно и безопасно унищожени. Същото важи и за дрехите. Шедьоврите на човешката култура, отговарящи на нашите критерии, да останат на местата си в полеви вид, видим за всички, но неосезаем. Време за операцията: 1 секунда и еди колко си хилядни от секундата.

3.Всички хора, животни и пр., несъздадени от нас, да бъдат преместени в световете на враговете ни, които са ги създали. Време за операцията: 1 секунда и еди колко си хилядни от секундата.

4.Всички хора, създадени от нас, да бъдат излекувани и подмладени незабавно. Да се активира климатичното им тяло, с което могат да се преместват и живеят навсякъде, включително и в най-горещите звезди или в междузвездното про-

странство. Време за операцията: 1 секунда и еди колко си хилядни от секундата

5.Преместване на хората по съответните светове става по видове и според заслуженото - индивидуално и по групи, определени от нас. Пленниците от други светове ще бъдат върнати в родината им. На Земята и под земята и в около-земното пространство ще останат само предназначените за това. Време за операцията: 1 секунда и еди колко си хилядни от секундата.

6.Основен ремонт на планетата. Време за операцията: 1 секунда и еди колко си хилядни от секундата.

7.Транслиране на Земята в определените координати. Време за операцията: 1 секунда и еди колко си хилядни от секундата.

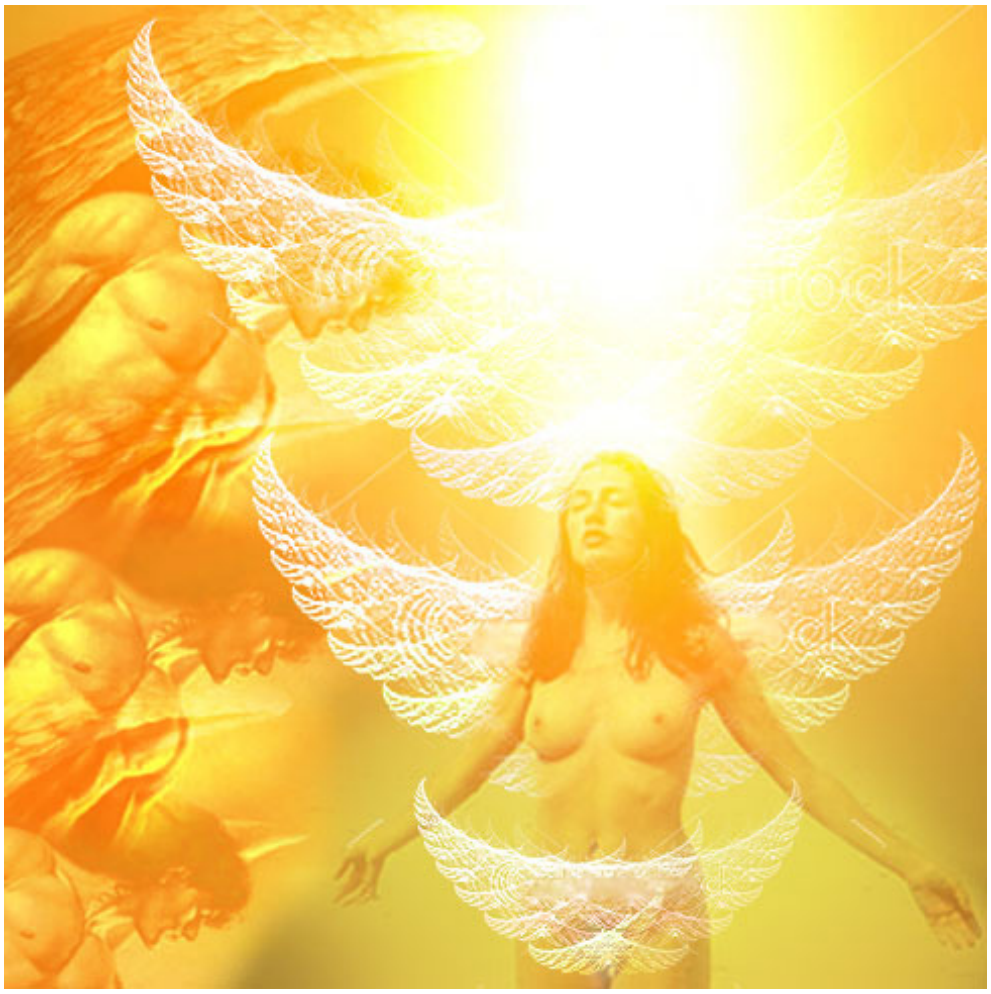

Допълнително обяснение: Никой няма да може да се съпротиви на Космическата Вълнà по никой начин. Всеки, който

се опита след Промяната да вземе природен обект и да го премести на друго място или да го преобрази, ще бъде елиминиран. Това не значи унищожение, но преместване в по-лош свят. Същото важи за всеки, който се опита да принуди някого да мисли или върши нещо против волята си и нашия план, както и за всеки, който направи опит да живее с някого или да прави нещо по-дълго време, отколкоко е хигиенично за запазване на вечната му красота и младост.

12,27

- Небето предприема тези масови разсъбличания на интелигентните хора по Земята, на хората с душа, за да ги подготви. Моментът настъпва! В Царството Божие няма нито един облечен, освен със свобода, любов и добродетели.

КРАЙ НА КНИГА 38
И НА ОСИЯНИЯТА ОТ ЕЛМА, ПРОДИКТУВАНИ ПО КЛАСИЧЕСКИЯ НАЧИН.
КОНТАКТЪТ ПРОДЪЛЖАВА В ТРОЙНИЯ РИТЪМ.